

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 498. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/08 (48) ● 02 Mart 2002 ● 3 Euro

**Cinsel ayrımcılığa,
Kadına yönelik baskı ve aşağılamaya;
Emekçi kadın üzerindeki çifte sömürüye SON!...**

**8 Mart özgürlük ve eşitlik
için mücadele çağrısıdır!**

İdam tartışmasının gizledikleri

Düzen siyaseti ve medyası “demokratikleşme” adına hangi konuyu gündeme getirirse, bunu elbirliği halinde gericiğini kusmanın ve topluma pompalamanın bir vesilesi haline getiriyor. Şu günlerde yatışmaya yüz tutan idam tartışmaları bunun son örneği oldu.

Tartışmada idamın kaldırılmasından yana ya da karşıt tutumlar takınarak yer alan tüm taraflar, bunu bir gerici ve şovenizm yarışına çevirdiler. Öylesine ki, idamın kaldırılmasından yana olanlar tarafından bile sorun, tam bir arsızlık örneği olarak, “Apo'nun ölüsünün mü yoksa dirisinin mi daha çok işe yarayacağı” eksenine oturtuldu. Ölüsünden durduk yerde sahte bir kahraman yaratılacağı, oysa dirisinin Kürt hareketini çürütmek ve onu devletin tüm dayatmalarına mecbur etmek için bulunmaz bir imkan olduğu ileri sürülerek, bu çerçevede idamın kaldırılmasından yana tutum savunuldu.

Bu bile idam tartışmasının demokratikleşme kaygısına dayanmadığını, zerre kadar demokratik içerik taşımadığını göstermeye yeter. Tam tersine, bu tartışma tümüyle, Türkiye'deki gerçek demokrasi mücadelesi dinamiklerinin nasıl kontrol altına alınıp ehlileştirilebileceği, koyu bir gericiğe dayanan sermaye düzeni için tehlike olmaktan çıkarılabileceği kaygısına dayalıdır.

İdam prosedürü yerine yerinde infaz

Düzen siyasetinin ve medyasının bu gerici niyet ve kaygılarından bağımsız olarak, bugün Türkiye'sinde idamın kaldırılması talebinin gerçekte demokratik bir değeri kalmamıştır. Zira rejim kendi cephesinden son derece akıllıca ve o ölçüde sinsi ve kirli bir tercihle, yıllar öncesinden bu konuyu kendisi için sorun olmaktan çıkarmıştır.

Türkiye'de idam yerini artık yargısız infazlar, kitlesel çapta “faili meçhul” cinayetler, işkencede ölümler, kayıplar ve cezaevi katliamları almıştır. İdamın fiilen de yürürlükte olduğu faşist 12 Eylül cuntası döneminde, içinde MHP'li militanlar ve adli suçlular da olmak üzere, ancak 50 küsur kişi asılabiliyordu. Oysa idamın güya fiilen uygulanmadığı askeri cunta sonrası dönemde, binlerce devrimci ve Kürt yurtseveri yukarıda sıraladığımız kirli yöntemlerle devlet güçlerince katledildi. Son on yıl içerisinde salt cezaevi katliamlarıyla, 12 Eylül döneminde idam edilen toplam sayıdan daha fazla sayıda devrimci hunharca öldürüldü.

Bütün bunlar bugün sinik bir arsızlıkla uzun yıllardır idam cezası uygulamamakla övünen rejimin, gerçekte idamı gündelik ve kitlesel hale getirdiğini göstermektedir. Artık yakalama, sorgulama, yargılama, onaylama vb., uzun yıllara yayılan prosedürlere gerek kalmamıştır. Cinayet bütün bunlara gerek kalmaksızın, üstelik çoğu kere kitlesel çapta olmak üzere, anında ve yerinde işlenmektedir. Bunun için mahkemeden parlamento onayı ve cumhurbaşkanı imzasına uzanan yorucu ve masraflı formalitelere gerek kalmamıştır.

Devletin resmi ya da gizli cinayet çetelerinin sıradan mensupları artık bunu dilediğince yapmaktadırlar ve uzun yılların sayısız örneğinin açıkça gösterdiği gibi, buna karşılık en ufak bir cezaya çarptırılmamaktadırlar. Çünkü rejim idam cezalarını fiilen uygulamadığı bu aynı dönemde, sıradan polisine ve jandarmasına cinayet işleme konusunda geniş bir hareket serbestisi tanıyan yeni yasal düzenlemeler yapmıştır. Onların eksik bıraktığı ya da yetersiz kaldığı işleri ise, “derin devlet”e bağlı geniş çaplı bir

organizasyon olan gizli cinayet şebekeleri yerine getirmişlerdir.

Sıradan insanı bile kapsayan geniş çaplı bir infaz politikası

Burada gözden kaçabilecek temel önemde bir gerçeklik daha var. İdamın yasalar çerçevesinde uygulandığı bir durumda, bunun için yasalara göre kesin idam gerektiren suçların işlenmesi ve bunun yargı yoluyla kanıtlanması gerekmektedir. En azından formaliteler buna uygun olmak zorundadır. Oysa, resmi idam yerine fiili cinayetin tercih edildiği bir durumda, en sıradan bir ilerici veya devrimci insan, yürürlükteki yasalara göre idam gerektiren suç bir yana hiçbir suç işlememiş olsa bile kaybettirme, faili meçhul, yargısız infaz, işkencede katletme vb. yollarla kolayca ortadan kaldırılabilir. Bu devlet için idam çerçevesinde gözetilen amaçla kıyas kabul etmez ölçüde daha kolay ve etkili bir yoldur; en azından devlet bunu böyle algılamakta, böyle varsaymaktadır.

İdamla amaçlanan toplumsal-siyasal mücadele üzerinde yıldırıcı-caydırıcı bir etki yaratmaktır. Sıradan suçsuz insanı bile hedefleyen keyfi ve kitlesel cinayet ve katliamlarla bu etki ve sonucun daha rahat elde edilebileceği düşünülmektedir, Türk burjuvazisi adına Türkiye'yi yönetenlerce. Dahası, 12 Mart ve 12 Eylül'de devrimcilere yönelik idam uygulamalarının siyasal açıdan ters tepmesinden çıkarılan bir ders de vardır burada. Şu günlerde idam cezası sözkonusu olduğunda sıkça kullanılan “kahraman yaratmamak” sözü de bu algımanın bir yansımasıdır.

Özetle, 12 Eylül sonrası dönemde Türkiye'de idam tek tek bireylerle ilgili bir hukuki prosedür olmaktan çıkmış, devletin siyasal tercihi ve kararı doğrultusunda, fiilen ve kitlesel çapta uygulanan son derece pratik bir sorun haline gelmiştir.

Türkiye'yi yönetenlerin “bizde uzun yıllardır idam cezası zaten uygulanmıyor” sözleri işte bu gerçeği, bu kitlesel kanlı bilançoğu gizliyor. Bugün “demokratikleşme” adına yaptıkları yeni anayasal ve yasal düzenlemelerde “terör suçları için” idam cezasını hala muhafaza etmek isteyenlerin Kürt özgürlük mücadelesinin en şiddetli biçimler içinde sürdüğü dönemlerde bile bir tek yasal idamı gündeme getirmemelerinin gerisinde de bu aynı gerçek vardır. Kürt hareketinin en güçlü ve etkili olduğu bir dönemde bile bir tek yasal idamı gündeme getirmeyenlerin, bu hareketin savaşı bıraktığı ve tam boy bir teslimiyeti seçtiği bir dönemde keyfi cezaevi operasyonlarıyla düzinelere devrimciyi katletmeleri, Armutlu'da durduk yerde katliam yapmaları, işkencede hala devrimci öldürmeleri olgusunun gerisinde de yine bu aynı gerçek vardır.

Emperyalist Avrupa'nın ikiye bölünmüşlüğü

Bu bizi idam sorunu vb. tartışmalar üzerinden demokrasi şampiyonu kesilen emperyalist Avrupa'nın ikiye bölünmüşlüğüne de getirmektedir. Bugün idamın kaldırılması vb. istemlerde bulunarak Türkiye'nin demokratikleşmesi sürecine sözde etkide bulunmaya çalışan emperyalist Avrupa, bu ülkede uzun yıllardır süren kitlesel çapta ilerici-devrimci insan kırımına açık ya da örtülü biçimde destek vermiştir. Yakın dönemin en keyfi ve o ölçüde en kanlı operasyonları olan cezaevi katliamları karşısında, AB emperyalizmi kılını kıpırdatmak bir yana, devletin F tipi politikasına verdiği destekle dolaylı biçimde bu katliamları da onaylamıştır. Herkes de bilmektedir ki, devletin F tipi saldırısı konusundaki pervasızlığının gerisinde aynı zamanda AB'nin bu doğrultudaki desteği vardır.

Türkiye'nin demokratikleşmesi emperyalist Avrupa'nın umurunda değildir. Türkiye işçisini ve emekçisini ağır bir sosyal yıkıma sürükleyen, işsizliğe, açlığa ve perişanlığa mahkum eden iktisadi politikaların arkasında aynı zamanda Avrupalı emperyalistler vardır. Böyle bir politikanın sahipleri ise, Türkiye gibi bir ülkeye gerekli olanın demokrasi değil, fakat tahkim edilmiş bir baskı ve terör rejimi olduğu konusunda herkesten daha gerçekçidirler. F tipi saldırısı ve ona eşlik eden toplu katliamlar karşısındaki soğukkanlılıkları da işte buradan gelmektedir.

Türkiye'yi, gerek çözümsüz ağır yapısal sorunları, gerekse rejimin aşırı Amerikancı karakterinden dolayı, bünyesine almamak konusunda son derece gerçekçi ve kararlı olan AB emperyalizmi, idamın kalkması da dahil çeşitli siyasal ve hukuki sorunları yalnızca Türkiye'yi yönetenlere baskı uygulamak ve onları olanaklı olduğu ölçüde kendi istem ve çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için kullanıyor. İdam sorunu da onlar için Türkiye'nin demokratikleşmesinde bir adım değil, fakat özellikle Kürt sorunu çerçevesinde kullanılan bir politik araçtan ibarettir.

Kürt hareketine karşı şantaj aracı

İdam sorunu bugün Türkiye'sinde demokrasi sorunuyla bağlantılı olmaktan çok Abdullah Öcalan'ın hayatı üzerinden Kürt hareketinin tümünden teslim alınması sorununa dönüşmüştür. Son tartışmada çatışır gibi görünen tarafların sorunu tümüyle bu çerçevede gündeme getirmeleri de bu açıdan anlaşılır bir durumdur. Tartışmalar demagojik düzeyde bile Türkiye'nin demokratikleşmesi kapsamında değil, fakat açıkça Kürt hareketinin nasıl tüketileceği ekseninde sürdürülmüştür. Gedikli bir Aydın Doğan memurunun yazdıkları bu konuda dikkate değer bir özet sunmaktadır:

“Üstelik ‘PKK siyasallaşmasın, idam cezası kalkmasın’ korosunun ne kadar samimi olduğu da ayrı mesele. Fanatik oylara talip ceset tüccarlarını fazla ciddiye almanın âlemi yok. Ama askeri cenahın Abdullah Öcalan'ın idamını istediğini sanmıyoruz. Yok hayır, kan görmekten korktukları için değil, son derece pratik ve haklı nedenlerle canlı Abdullah Öcalan'ı ölüsüne tercih etikleri kanaatindeyiz: 1) Canlı (rehin) tutulan Öcalan'ın yeri doldurulamaz ama ölüsünün yerine lider seçmek kolaydır; 2) Örgüt her türlü kanlı eylemin liderinin hayatına mal olacağına bilincindedir; 3) İmralı kaynaklı ve kontrollü mesajlar örgütte sadece kafa karıştırır, moral bozar; 4) Bu çerçevede askerin ‘idam cezası kalkmasın’ ihtarına illa da ‘Öcalan'ı asın’ anlamına gelmez.” (E. Berberoğlu, Radikal, 27 Şubat '02)

Bu sözler işin özünü ve esasını ortaya koymaktadır. Yerinde ve yargısız infazla ikame edilen idam cezasının bugün Türkiye'sinde artık yasal açıdan herhangi bir işlevi ve önemi kalmamıştır. Fakat olayların da açıkça gösterdiği gibi, Abdullah Öcalan'ın hayatı üzerinden Kürt hareketinin teslim alınmasında son derece önemli bir işleve sahiptir. Bugün idam cezasını kaldırmak için henüz erkendir diyenler, işin aslında; bu işlev azami ölçüde yerine getirilene, yani Kürt hareketi tümünden teslim alınana kadar bu cezanın yasal olarak yürürlükte kalması gerektiğini savunmuş oluyorlar. Bunun ötesi, şovenizm körüklenerek alınan oy desteğinin korunmasına yönelik geçici bir kaygıdan ibarettir ve bu devlet politikasının değil yalnızca tek tek faşist ve gerici partilerin sorunudur.

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı safları sıklaştıralım!

ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırılarını bahane ederek kapsamlı bir saldırganlık ve savaş politikası uygulamaya başladı.

Saldırganlığın ilk hedefi Afganistan'dı. Afganistan emperyalizmin elindeki son teknoloji ürünü silah sistemleriyle yakılıp yıkıldı. Taliban rejimi devrildi. Ülkede emperyalizmin güdümünde bir yeni hükümet kuruldu.

ABD emperyalizminin hedefinde şimdi Irak var. ABD 1991 Körfez Savaşı'nda yarım bıraktığı işi tamamlamak, Ortadoğu'ya daha kalıcı bir biçimde yerleşmek, böylelikle de bölgedeki askeri-siyasal hegemonyasını güçlendirmek, buradaki çıkarlarını güvenceye almak için bir kez daha Saddam rejimini hedef seçmiş durumda.

Irak'a dönük bir saldırının olacağı artık kesinleşmiş bulunuyor. Şu an emperyalist cephede daha çok bunun yöntemi ve zamanlaması tartışılıyor. Saldırının hemen yarın mı yoksa 6 ay sonra mı gerçekleşeceği ise meselenin özünü değiştirmiyor.

Emperyalist saldırganlığa karşı işçi ve emekçilerin tutumu

Türkiyeli işçi ve emekçiler 11 Eylül'den sonra ABD emperyalizmince geliştirilen "uluslararası terörle mücadele" kampanyasına uşakça destek sunan Türkiye burjuvazisinin tutumuna ortak olmadılar.

Gerek ABD emperyalizminin gerçek kimliğini bir parça tanyor olmanın avantajıyla, gerekse gündemde olan; tahrip edici sonuçlarını doğrudan yaşadıkları sömürü ve yıkım politikalarını en fazla ABD emperyalizmiyle özdeşleştirdikleri için, sermayenin savaş çığırtkanlığına prim vermediler.

Fakat buna karşılık emperyalist saldırganlığa karşı işçi ve emekçi saflarından anlamlı bir tepki de yükselmedi. Dünyanın birçok ülkesinde ve bu arada bizzat emperyalist ülkelerde kitlesel savaş karşıtı eylemler gerçekleştirildi. Ancak Türkiye işçi ve emekçi hareketi aynı ölçüde güçlü bir tepki ortaya koyamadı.

Elbette bu hiçbir şey yapılmadığı anlamına gelmiyor. Ses getirecek eylemler yapılmamış olsa da, ABD emperyalizminin kendisini desteklemeyen herkese savaş ilan ettiği, ağzından salyalar akıtarak saldıracak bir düşman aradığı ilk dönemde, Türkiyeli işçi ve emekçiler arasında da savaşa karşı belli bir duyarlılık gelişti. Afganistan'ın ilk hedef olarak seçildiği ve bu ülkeye dönük saldırının başladığı günlerde de bu kısmi duyarlılık devam etti.

Düşüncelerini ifade etme fırsatı bulan işçilerin ezici bir çoğunluğu emperyalist saldırganlığın mahiyeti konusunda belli bir bilinç açıklığına sahip olduklarını gösteriyorlardı. Aşağıdaki sözler daha Afganistan'a dönük saldırı yeni gündeme girmişken işçilerle yapılan röportajlardan alındı.

"Asıl terörist ABD'dir. Eylemin arkasından ABD kendi yapacağı saldırıları haklı göstermeye çalışıyor. En tehlikeli olan da bu. Ben devrimciyim, ben demokratım diyen herkes şu anda ABD'nin hedefinde."

"ABD ve diğer emperyalist güçler Sovyetler'e karşı oradaki (Afganistan'daki) gerici güçleri kullandı.

Bu gerici güçler daha sonra ABD politikalarına ters düştü. ABD sömürü ağını daha da genişletmek, Uzak Doğu ve Ortadoğu'daki hakimiyetini pekiştirmek istiyor. Bu saldırıyla karşısındaki güçlere ve ezilen halklara gözdağı vermeye çalışıyor."

O dönem gerçekleştirilen işçi-emekçi eylemlerinde, bir takım işçi toplantılarında ABD emperyalizminin saldırganlığı teşhir edildi. Bazı sendika ve konfederasyonlar konunun özünü pekala da anladıklarını gösteren bir takım açıklamalar yayınladılar. Fakat Afganistan'a dönük emperyalist saldırı çok fazla bir zaman geçmeden işçi ve emekçilerin gündeminden düştü. Bu konudaki duyarlılık gözle görülür biçimde azaldı.

Duyarlılığın giderek zayıflamasının gerisinde düzenin bu konudaki yoğun ve çok yönlü psikolojik etkileme çabasının özel bir rolü olduğu tartışmasızdır. Nitekim emperyalist saldırganlığa karşı duyarlılık aylar geçtikçe, sadece Türkiye'de değil bütün dünyada hissedilir ölçüde geriletilmiştir.

Öte yandan duyarlılığın nispeten güçlü olduğu dönemde yaşanan eylemsizlik ve tepkisizlik ise doğrudan doğruya sınıf hareketinin daha temel sorunlarıyla bağlantılıdır. Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı eylemsizlik, tıpkı sömürü ve yıkım politikalarına karşı eylemsizlik sorununda olduğu gibi, sınıf ve emekçi hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyiyle ilgilidir.

İşçi ve emekçi yığınların maruz kaldıkları sömürü ve yıkım politikalarına karşı belli bir öfke ve hoşnutsuzluk içinde bulduklarını, fakat bu tepkinin akıtılacağı bir mücadele kanalı yaratılmadığı ölçüde

çaresizlik ve güvensizlik içinde bekleyişe itildiklerini sürekli vurguluyoruz. Sınıf ve emekçi hareketinin bunun için gerekli örgütsel araçları yaratamadığını, sendikal bürokrasinin denetimini kıramadığını söylüyoruz.

Gereksiz yinelemelerden kaçınarak söyleyecek olursak, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı hareketsizliğin gerisinde de sınıf ve emekçi hareketinin aynı sorunları yatmaktadır.

Irak'a saldırı işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendirmektedir

Irak'a dönük bir emperyalist saldırı Türkiyeli işçi ve emekçileri Afganistan örneğinde yaşanandan çok daha somut ve derinden etkileyecektir. Buna kuşku yok. "Tarihsel bağımlılık ilişkilerinin genel çerçevesi kadar güncel ekonomik kriz ve IMF kısıtacısı, tüm sızlanmalarına ve aksi yöndeki temennilerine karşın sonuçta onları ABD'nin iradesine boyun eğmeye sürüklemektedir. Genel uluslararası güç dengeleri ve başka bazı gelişmeler ABD'yi Irak'a yönelik bir savaştan alıkoyamazsa eğer, Türkiye bu savaşın ana saldırı üssü olmakla kalmayacak, Türk ordusu da Güney Kürdistan sorununu bahane ederek ABD emperyalizminin hizmetinde bu savaşa bizzat katılacaktır." (Ekim, sayı: 227, başyazı)

Bir ülkenin doğrudan doğruya sıcak savaş içine girmesi o ülkedeki işçi ve emekçiler için tümüyle yeni bir durumdur. Hele ki bu savaşa ülkenin ve halkın işgale karşı savunulması türünden meşru görülebilecek bir nedenle değil de emperyalizmle uşaklık ilişkilerinin bir gereği olarak giriliyorsa, bu çok daha özel bir durumdur.

Kaybedecek zaman yok

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri şimdi tam da böyle bir durumun arifesindedir. İşçi ve emekçiler bu savaşa karşı olumlu ya da olumsuz bir tutum almak durumunda kalacaklardır. Irak söz konusu olduğunda, Afganistan'a dönük saldırganlık karşısında olduğu gibi, kayıtsız bir tutumla sorunu geçiştirmek mümkün değildir. Herşeyden önce bunun zemini kalmamıştır. Artık sözkonusu olan nispeten uzak bir coğrafyada yaşayan bir halkın maruz kaldığı emperyalist saldırganlığa tepki göstermek değildir. Savaş kapıdadır ve eğer işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle önlenmezse, kaçınılmaz bir biçimde onları da içine çekecektir.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin önünde emperyalist saldırganlığa ve gene emperyalizmin dayattığı sömürü ve yıkım politikalarına karşı güçlü bir mücadele odağı yaratma sorumluluğu durmaktadır. Bu sadece kendiliğimize ve çocuklarımıza karşı değil, saldırganlığın tehdidi altındaki bütün dünya halklarına karşı da bir sorumluluktur.

O halde emperyalist savaş ve sömürüye karşı her alanda örgütlenmek, devrimci sınıf partisinin bayrağı altında safları sıklaştırmak, bu sorumluluğu yerine getirme yolundaki en öncelikli görevimizdir.

Emperyalist savaşa ve sömürüye karşı 8 Mart'ta mücadele alanlarına!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, kapitalistler dünyayı bir kez daha kana boğmaya soyunmuş bulunuyor. Her yanda savaş naraları atılıyor. Kendini dünyanın efendisi ilan eden Amerikan emperyalizmi, diğer emperyalist devletlerin ve uşaklarının da desteğiyle, sömürü ve zulüm imparatorluğunu güçlendirmeye çalışıyor.

Emperyalist sömürü ve zulmün pekişmesi ve kalıcılığına, buna karşı direnişin tüm imkan ve zeminlerinin yok edilmesine bağlıyor. Filistin direnişinin en vahşi katliamlarla ezilmesine bu nedenle destek veriliyor. Dünyanın en yoksul ülkeleri bu nedenle bombalanıyor, bombalanma tehdidiyle sindirmek için saldırı listeleri yayınlanıyor.

Türkiye'nin başındaki Amerikan uşakları da, zenginlerin yoksullara karşı bu savaşında saflarını efendileri Amerikan emperyalizminden yana belirlemiştir. Afganistan'ın bombalanmasına tam destek veren bu hainler, şimdi de Ortadoğu'ya yönelik saldırının doğrudan bileşeni olmaya hazırlanmaktadır. Kendilerini ve ülkelerini emperyalizme kayıtsız koşulsuz teslim edenler, komşularının da teslim alınması için emperyalist efendilerine yardıma koşuyorlar. Kendisi de bir Ortadoğu ülkesi olan Türkiye için bundan daha büyük bir utanç, bundan daha büyük bir ihanet olamaz. Bu ihaneti engellemek, Türkiye'yi bu utançtan kurtarmak gerektiği açıktır.

Afganistan saldırısında da görüldüğü gibi, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, Türkiye'nin yoksul halkları emperyalist savaşa ve saldırganlığa şiddetle karşıdır. Ancak bu karşıtlık iktidarın karşısına engelleyici bir güç olarak çıkarılmadığı sürece, bir işe yaramadığı da ortadadır. Bugüne dek işçi sınıfı ve emekçilerin bu muhalefeti güce dönüştürülemediği içindir ki, Türk devleti, Afganistan'dan sonra Ortadoğu'ya yönelik bir Amerikan saldırısına da destek çıkacağını, hatta doğrudan katılmak istediğini, tüm pervasızlığıyla ilan etmiş durumdadır.

Onu dizginlemenin yolu, işçi-emekçi kitlelerin mücadele potansiyelini açığa çıkarmaktan, örgütleyip seferber etmekten geçiyor.

Yaklaşan bahar süreci ve onun açılışını yapacak olan 8 Mart bunun için çok uygun bir fırsattır. Bu fırsat sonuna kadar değerlendirilmelidir.

8 Mart, Türkiye'de de emperyalist saldırganlığa ve sömürüye karşı mücadelenin yükseltildiği bir gün haline getirilmelidir.

8 Mart, Filistinli kadınlarla dayanışmanın yükseltildiği bir gün haline getirilmelidir.

8 Mart, emperyalist savaşın ve saldırganlığın lanetlendiği, emperyalist saldırganlığa karşı direniş ateşinin körüklendiği bir gün haline getirilmelidir.

Mücadele ateşi 8 Mart'ta yakılmalı, emperyalist savaşın ve sömürünün karşısına öncelikle emekçi kadınlar dikilmelidir. Çünkü savaşlar öncelikle ve en fazla onları vurur. Çünkü toplumun en silahsızlandırılmış, en savunmasız bırakılmış, en sindirilmiş kesimidir kadınlar. İşgal askerleri onlara tecavüz eder, savaşa onların eşleri-çocukları sürülür, onlar

işsiz-aç bırakılır, bombalanan evlerin enkazlarına çocuklarıyla birlikte onlar gömülür...

2002 8 Mart'ı ancak bir mücadele günü haline getirildiğinde tarihsel önem ve anlamına kavuşturulabilir.

Çünkü 8 Mart, dışı dış bir mücadeleye girildiği takdirde, dizginlenemeyecek hiçbir saldırı, alınmayacak hiçbir hak olmadığı kanıtıdır.

8 Mart, ne kadar ezilmiş, sindirilmiş, silahsızlandırılmış olursa olsun, bir kez mücadeleye atıldığı takdirde emekçi kadının nasıl yiğitlikler gösterebileceğinin, ne şanlı kazanımlara imza atabileceğinin kanıtıdır.

1800'lü yılların kadın işçi ve emekçileri bunu başardığına göre, aynı yolu izlediğimiz takdirde bizler de başarabiliriz. Saldırıların önüne geçebilir, emperyalist savaşları engelleyebilir, hak gasplarını durdurabiliriz. Bunun için tek ihtiyacımız, cüret etmek, öne çıkmak, elele-omuz omuza vermektir. Kendi çıkarlarımız için kendi sınıfımızdan olanlarla birleşmek, örgütlenmek ve emperyalist savaşa karşı kendi savaşımızı yürütmektir. Kendisi için, kendi hak ve çıkarları için savaşmayı göze alamayanlar, düşman saflarında kendine karşı savaşırılmaktan kurtulamazlar.

**Emperyalist savaşa karşı mücadele,
faşist devlet
terörüne ve hak gasplarına karşı mücadeleyle
birlikte yürütülmelidir**

Dünyanın yoksul halklarına karşı haçlı seferi açan Amerikan emperyalizmi, Amerikan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerine karşı da baskı ve terörünü

**Emperyalist savaşa ve sömürüye karşı 8 Mart'ta
mücadele alanlarına!**

**Yaşasın 8 Mart, yaşasın emekçi kadınların mücadelesi!
Çocuklarımızı Amerikan askeri yaptırmayacağız!
Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma
özgürlüğü!**

**İşkenceye son, tüm siyasi tutsaklara özgürlük!
Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika
hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavt yasaklansın!
Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm
ilişkiler kesilsin!**

**İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla
kölece ilişkilere son!**

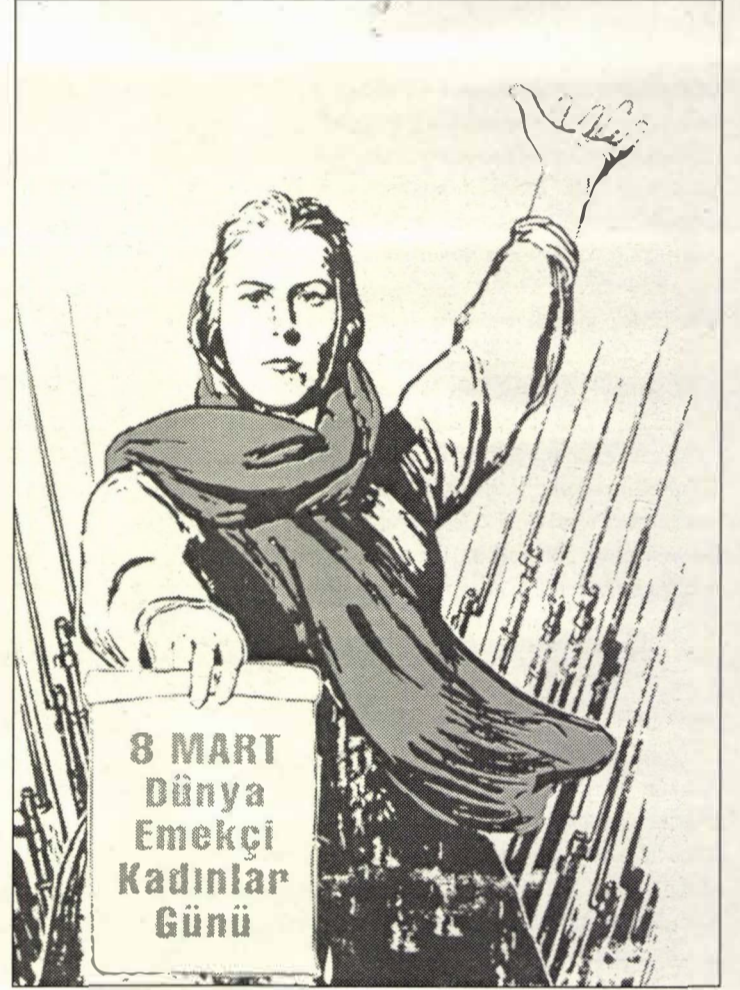
**Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm borçlar geçersiz
sayılsın!**

**Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın, artan oranlı gelir ve
servet vergisi!**

**Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!
Eşit işe eşit ücret!**

**Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı
işlerde çalıştırılması yasaklansın!**

**Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi
bakım ve yardım, kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş
ve emzirme odaları!**

artırmakta, savaş koşullarını özgürlükleri kısıtlamanın, hakları gaspetmenin, sömürüyü katmerleştirmenin imkanına dönüştürmeye çalışmaktadır. Amerika'nın bu savaşına gönüllü olarak koşan Türkiye'de de durumun farklı olmadığı açıktır.

Zaten yıllardır IMF programlarıyla işçi-emekçi kitleleri görülmemiş bir yoksulluğun pençesinde inleyen faşist sermaye iktidarı, şimdi de, savaşın doğrudan tarafı olarak yoksulluk ve sefalet batağını derinleştirme hazırlığındadır.

Fırsattan istifade ülkenin satışı tamamlanmaya çalışılmakta, özelleştirmelere, işten çıkarmalara, hak gasplarına, özgürlüklerin kısıtlanmasına hız verilmektedir. Sadece kamu bankalarının tasfiyesi yoluyla binlerce çalışan işsiz bırakılacak, bunu halen tasfiyesi tamamlanmayan KİT'lerin tasfiyesi, onbinlerce işçi ve emekçinin daha işten çıkarılması izleyecek. AB'ye uyum adı altında gerçekleştirilen yasa değişiklikleri ile haklar ve özgürlükler daha da kısıtlanacak. Tabii ki biz izin verdiğimiz takdirde.

Emperyalist savaşla birlikte tüm bu hak gasplarını, faşist baskı ve terörü engellemek elimizdedir. Mücadelemizin hedefi dışta emperyalizm, içte emperyalizm uşağı siyasi iktidar olmalıdır. Taleplerimiz dışta emperyalist savaşın, içte kapitalist sömürü ve zulmün son bulması olmalıdır.

8 Mart'ta alanlara taşıyacağımız şiarlar, tüm bahar sürecinde, 21 Mart'ta ve 1 Mayıs'ta yükselecek olan mücadelenin ateşini yakmalı, yolunu aydınlatmalıdır.

Emperyalist savaşa ve sömürüye son!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarı Türkiye'yi ABD emperyalizminin savaş arabasına koşuyor

İşçiler, emekçiler;

11 Eylül saldırısını bahane eden ABD emperyalizmi, Afganistan'dan sonra şimdi de Irak'a saldırmaya hazırlanıyor. Gerçekte ise dünya pazarının kendi lehine yeniden paylaşılmasını, Ortadoğu enerji kaynakları üzerinde tam bir hakimiyet kurmayı, Ortadoğu halklarını köleleştirmeyi amaçlayan ABD emperyalizmi, bu sayede yaşadığı ekonomik durgunluğu aşacağını düşünüyor ve Ortadoğu'yu kana bulamaya hazırlanıyor. Girdiği tüm bölge ve ülkelerde, onbinlerce insanı katleden, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve yıkıma mahkum eden ABD emperyalizmi, tam bir utanmazlıkla, uzun süreceğini ilan ettiği savaşın "dünya barışı için" ve "terörizme karşı" olduğunu iddia ediyor. "Terörizmin kökünü kazımak" iddiasıyla başta Ortadoğu olmak üzere dünya halkları ABD emperyalizmi karşısında diz çökmeye zorlanıyor. Buradan da anlaşılıyor ki, ABD'nin barıştan anladığı dünya halklarının teslimiyetidir. Bunun anlamı "tam teslimiyete kadar savaş"tır.

İşçiler, kardeşler;

Tüm bu gelişmeler de açıkça gösteriyor ki, çıkarını ABD emperyalizminin çıkarlarına bağlayan işbirlikçi Türk sermayesi ve onun iktidarı, Türkiye'yi ABD'nin savaş arabasına koşmaktadır. Sermaye sözcüleri ise bunun adına "stratejik ortaklık" demektedirler. Irak'la yapılacak bir savaşta

Türkiye'ye, yalnızca ABD'nin savaş üssü olma görevi değil, aynı zamanda tüm askeri gücüyle bilfiil sıcak savaşa katılma görevi biçilmektedir. 200 kişilik uçak takımıyla ABD yöneticilerinin huzuruna çıkan sermaye hükümeti, bir yandan ülkeyi emperyalizmin açık pazarı haline getirmekte, diğer yandan da ABD'nin çıkarları doğrultusunda ülkeyi savaşa sürüklemektedir. Arjantin'den 1.3 milyar doları esirgeyen IMF, bu uşaklığın ve ülkeyi satışa çıkarmanın karşılığında Türkiye'yi 16 milyar dolarlık katmerli bir borçla ödüllendirmektedir. Bunun anlamı, ülke topraklarını sınırsızca emperyalist savaşın hizmetine açmak; ordusu, polisi ve ekonomik gücüyle tüm devlet aygıtını ülke içinde ve dışında emperyalist savaşın hizmetine sunmaktır. Buna "stratejik ortaklık" değil, olsa olsa "stratejik uşaklık" denebilir.

İşçiler, emekçiler;

Sermaye iktidarının, emperyalist savaş karşısında bağımsız bir irade göstermesi ve ülkeyi savaşın dışında tutması olanaklı değildir. Hem ABD ile Türkiye arasındaki ilişkilerin "efendi-uşak" ilişkisi olması nedeniyle ve hem de işbirlikçi tekelci yerli sermayenin Ortadoğu yağmasından pay kapma arzusu nedeniyle bu böyledir. Ancak, biz işçi ve emekçilerin, yerli sermaye sınıfıyla olduğu gibi, ABD emperyalizmiyle de hiçbir çıkar birliğimiz ve "stratejik ortaklığımız" yoktur. Kardeş Ortadoğu halklarının kırımdan geçirilmesinde Türkiye işçi ve

emekçilerinin hiçbir çıkarı yoktur. Aksine bu savaş, Ortadoğu halklarına olduğu kadar, ülkemiz işçi ve emekçilerine kan, gözyaşı ve yıkım getirecektir. Sermaye iktidarı, işçi ve emekçi çocuklarını asker elbisesi giydirip savaş mevzilerine sürmekle yetinmeyecek, ortaya çıkacak ağır faturayı da bizlere ödetecektir. Bu, daha fazla işsizlik, açlık, yıkım ve yoksullaşma demektir.

Kardeşler,

Ülkemizin emperyalist savaşa sürülmesinin önüne yalnızca biz işçi ve emekçiler geçebiliriz. Krizin ve savaşın sorumlusu bizler değiliz, faturasını da bizler ödememeliyiz. Ülkeyi savaşa sürmeye hazırlanan ABD uşağı sermaye iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmeli, kardeş halkların kırımına izin vermemeli, savaşın ve krizin faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. Dünya üzerinde gelişen anti-emperyalist mücadeleyi ve kardeş Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltmeliyiz.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın dünya işçilerinin birliği, halkların kardeşliği!

Kahrolsun emperyalizm işbirlikçisi sermaye iktidarı!

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Platformu (AYİEP) Girişimi

8 Mart'ta taleplerimizle alanlara!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadının ücretli köleliğe karşı verdiği amansız mücadeleyi simgeleyen bir direniş günüdür.

Bundan 145 yıl önce New Yorklu 40 bin dokuma işçisi kadın kardeşimiz, uzun çalışma saatleri ve kötü çalışma koşullarına başkaldırdılar.

1886 yılında yine Amerika'da ve yine dokuma işçisi kadınlar, sekiz saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, sendikalaşma hakkı için mücadeleyi yükselttiler. Direniş sırasında polisin çıkardığı yangında onlarca kadın kardeşimiz yaşamını yitirdi. Amerikalı kadın işçilerin yürüttükleri mücadele 1908 yılında da güçlü gösterilerle sürdü. Ve 8 Mart emekçi kadının kanıyla-canıyla kazandığı bir direniş günü olarak tarihe geçti.

Aradan yüzyılı aşkın zaman geçmesine rağmen, biz emekçi kadınlar üzerindeki sömürü, baskı ve şiddet azalmak bir yana gün geçtikçe artıyor. Azgınca sömürüye maruz kalır, sefalet ücreti ve ağır koşullar altında çalıştırılır. Çoğu kez sosyal hakların hiçbirinden faydalanamayız. Saatler boyu süren fazla mesailer ile ömrümüz yalnızca işten eve gelip gitmekle geçer.

Çalıştığımız yerlerde patron, şef vb.'lerinin küfür, hakaret ve cinsel tacizlerine maruz kalırız. Doğum, evlilik izni, çoğu kez işten atılmak anlamına gelir. Çocuklarımız için kreş vb. olanaklar olmadığı için onları sağlıksız ve kötü koşullarda büyümeye terkederiz.

Gün boyu azgınca sömürüye maruz kaldıktan

sonra geri kalan vakitlerimizde evin tüm işlerini ücretsiz yaparız. Ücreti, sigortası, sendikası olmayan ev işlerinden sonra kendimize ayırabileceğimiz az bir vaktimiz bile kalmaz. Böylelikle çifte sömürüyü birden yaşarız.

Ya çalışmayanlarımız... Bütün gün eve hapsedilen, yalnızca ev işlerine ve çocuk bakımına mahkum edilen, dışarıya adımını atması bile günah sayılan, eğitimden yoksun bırakılan, pembe dizilerle vb.'leri ile yoz kültüre teslim edilen ve beyinleri uyuşturulan yüzbinlerimiz, hatta milyonlarımız...

Şu an ağır ekonomik kriz koşullarında yaşıyoruz. Sermayenin yaşadığı krizin faturası biz emekçilere çıkartılarak, işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa terk ediliyor. IMF'nin direktifleriyle yönetilen ülkede yaşadığımız ekonomik sıkıntı yetmiyormuş gibi, ülkemizi ve tüm Ortadoğu halklarını tehdit eden bir saldırı ile karşı karşıyayız. ABD emperyalizmi önümüzdeki aylarda, başta Irak olmak üzere, tüm Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmek istiyor. Ne için? Sözde terörizmin kökünü kazımak ve dünya barışını sağlamak için. Yalan! Tek amaçları Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerinde tam hakimiyet kurmak, Ortadoğu'daki halkları denetim altına almaktır. ABD bu saldırıyı planlarken Türkiye'ye de görevler biçmektedir. Afganistan'a gerçekleştirilen müdahaleden farklı olarak Türkiye bu kez sıcak savaşa bizzat katılacak. Eşlerimiz,

kardeşlerimiz, oğullarımız savaşa, emperyalistlerin çıkarları için Ortadoğu'daki kardeş halkların kanını dökmeye gönderilecekler. Bize, tüm emekçilere ise açlık, sefalet, yoksulluk ve yıkım dayatılacak.

Yaşadığımız sorunların tümü içinde bulunduğumuz sömürü düzeninden kaynaklanmaktadır. Emekçi kadınlar olarak sorunlarımızın bilincine varmalıyız. Dayanışmamızı güçlendirmeli, erkek-kadın olarak birbirimize omuz vermeli ve birlikte mücadele etmeliyiz.

Biz emekçi kadının kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşundan bağımsız değildir. Öyleyse, emekçi kadınlar olarak mücadele alanlarında yerimizi alalım. 8 Mart'ta taleplerimizi, şiarlarımızı alanlarda haykıralım.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Sınıfsal, cinsel, ulusal, sömürüye son!

Eşit işe eşit ücret!

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

Kadın işçilerin kadın-ana-çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı!

Doğumdan önce ve sonrası 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!

Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!

İşçi Kültür Evleri

ABD emperyalizmi gitgide pervasızlaşıyor...**Dışarda saldırganlık ve savaş,
içerde baskı ve terör****Kitle imha silahı bulundurmadan yargılanması
gerekten asıl Amerika'dır**

Bugün Amerika'nın Irak'a yönelik tek "hukuki" ithamı, kitle imha silahları bulundurması. Dünyanın bir numaralı silah deposu olan Amerika'nın böyle bir ithamı saldırı gerekçesi yapmasındaki kaba çelişki bir yana, salt Ortadoğu için uygulamasında bile açık bir ikiyüzlülük, bir çifte standart söz konusu. Halihazırda Ortadoğu'da imhaya uğrayan bir halk ve kitle imha silahlarını bu halkın üzerinde günübirlik kullanan bir devlet var; İsrail. Amerika bir yandan Filistin halkının imha edilmesine tam destek verirken, diğer yandan, Irak'a saldırısına kitle imha silahları bulundurma kılıfı uydurmaya çalışıyor.

Amerikan emperyalizminin Irak'a karşı sadece bu saldırı gerekçesi değil, yıllardır uygulanan ambargo ve Amerika ile İngiltere'nin tek yanlı olarak Irak'ın kuzeyine ve güneyine "uçuşa kapalı bölgeler" koymaları da uluslararası hukuka aykırı. Dahası BM Anlaşması'nın 39. maddesine göre "saldırı" kapsamında değerlendirilmesi gerekiyor. Bu böyle olduğu halde, BM'e üye hiçbir ülkeden Amerika'nın (ve müttefiki İngiltere ve İsrail'in) saldırganlığına, BM kararlarını çiğnemesine karşı bir ses çıkmıyor. Amerika'nın dünyaya kendine göre çeki düzen vermek için kullandığı hiçbir yöntem uluslararası hukuk açısından sorgulanma ihtiyacı duyulmuyor. Dünya devletlerinin kimi suskunlukla, Türkiye gibi Amerikan peyki yapılmış olan kimileri ise ağızdan bu hukuksuzluğu desteklemek suretiyle, tüm dünyada yeni Amerikan düzeni kurulmasına onay veriyor.

Amerikan emperyalizminin dünya jandarmalığı neredeyse tüm dünya devletleri tarafından kabullenilmiş görünüyor. Öyle ki, Irak'a saldırıdan söz edilir edilmez, herkes ne zaman ve nasıl olacağı üzerine konuşmaya başladı. Kimse, hangi hakla saldırabilir diye sormuyor. Afganistan olayında yarım ağızla da olsa "kanıt"tan sözedenler olmuştu. Irak meselesinde kanıt da aranmıyor, zira artık Amerika suç yüklemeye ihtiyaç duymuyor. Ağızdan, bu ülkedeki rejimi beğenmediğini ve değiştireceğini ifade ediyor.

Afganistan'a yönelik saldırganlığın asıl gerekçesinin Amerika'nın çıkar ve emelleri olduğu açıktı. Gene de 11 Eylül gibi bir bahane ABD'nin epeyce işine yaradı. En azından kendi iç kamuoyunu etkisizleştirdi, hatta büyük oranda desteğini aldı. Irak'a (ve sıraya dizdiği diğer "şer odakları"na) yönelik saldırı tehditleri konusundaki bugünkü pervasızlığını biraz da buna borçlu.

**ABD emperyalizmi Amerikan
halkının da baş düşmanıdır**

11 Eylül'den bu yana yaşananlar, emperyalizmin "dışta savaş, içte dizginsiz bir baskı ve terör" rejimi olduğu saptamasını bir kez daha doğrulamaktadır. Afganistan saldırısıyla başlayan süreci, bir "haçlı seferi", uzun sürecek bir "medeniyetler çatışması" olarak tanımlayan Amerikan emperyalizmi, saldırganlığının dışa yönelik yüzünde hedef ülkeler listesine her gün yenilerini eklerken, içerde, kendi halkına yönelik baskı tedbirlerini de gün geçtikçe

artırıyor. Sözde "teröre karşı demokratik rejimi savunmak" için başlatılan savaş, giderek tüm demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı bir terör rejiminin Amerika'da ve tüm dünyada hakim kılınmasına hizmet ediyor.

**Kirli savaş taktikleri legalleştiriliyor
Amerika "resmen" yalan haber kanalı kuruyor**

Amerikan halkı sadece gözetlenmekle kalmayacak, bundan böyle yalan haber bombardımanına da daha fazla ve daha sistematik biçimde maruz kalacak.

Amerika/CIA kaynaklı kontr-gerilla talimnamelerine göre, derin devletlerin gözde faaliyetlerinden olan psikolojik savaşın bir unsuru olarak "yalan haber yayma" faaliyeti artık Amerika devletinin resmi faaliyetlerinden sayılacak. Amerikan medyasının dünya kamuoyunu yönlendirme konusundaki gayret, yetenek ve başarısı ortada olmasına rağmen, Pentagon tarafından sırf bu amaçla "etki ajansı" adında özel bir kanal kurulacağı ifade ediliyor. Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yönlendirilmek istenen elbette sadece dünya kamuoyu değil, öncelik ve özellikle Amerikan kamuoyudur.

**Amerikan halkı bundan böyle
sadece silah tekellerine çalışacak**

Amerikan ekonomisi uzun zamandır silah tekellerine dayanmasına rağmen, silah harcamalarına giderek daha fazla kaynak ayırmak zorunda. Bu hem yaşanan krizin aşılması için gerekli, hem de sürdürülen savaş için.

Amerikan savunma bütçesi daha şimdiden, geçen yıla oranla yüzde 15 artırılarak, 48 milyar dolar ilave ile 379 milyar dolara yükseltilmiş bulunuyor. ABD'de kişi başına düşen savunma harcaması AB'ye üye 15 ülkenin nüfus başına düşen harcamasının dört katı dolayında iken, gelişen savaş koşullarında bunun hızla katlanacağı açık.

Amerikan emperyalizmi bugün açtığı savaşla

sadece dünya halklarını köleleştirmeyi hedeflemiyor. Aynı zamanda Amerika halkını da tümüyle silah tekellerinin uysal köleleri haline getirmeye çalışıyor.

İşkencenin yasallaştırılması ve pek çok özgürlüğün kısıtlanması tedbirleri de bunlara eklendiğinde, emperyalist saldırganlığının faturasının Amerikan halkına Mc Carty dönemini aratacak bir baskı rejimi altında ezilmek olarak çıkarılmak istendiği görülecektir.

**Amerikan halkına büyük
gözaltı**

11 Eylül'ün ardından iktidarın "kana kan intikam" yeminine destek veren, Afgan halkının başına yağdırılan bombaların parasını sorgusuz sualsiz ödeyen, Afgan çocukların katline alkış

tutan Amerikan halkı, şimdi bu katliplarının ödülünü 24 saat gözetlenmek suretiyle topluyor. Tüm toplu yaşam alanlarında, her adımını takip eden, her hareketini kaydeden kameralar altında yaşamaya mahkum ediliyor.

Mağazaları, alış-veriş ve eğlence merkezlerini, kamu kuruluşlarını, caddeleri vb. dev kameralarla donatan ABD, bu önlemlerle, tüm despot rejimlerin ortak korkusunu taşıdığını da ortaya koymuş oluyor. ABD kendi halkından bile korkuyor, çünkü onu sonsuza dek kandırıp oyalama imkanı olmadığını biliyor. Dünya halklarına yönelik saldırganlığına, vahşi katliam planlarına eninde sonunda içerden de karşı çıkılacağını hesap ediyor. Bu hesabının hiç de yanlış olmadığını, geçtiğimiz yıllarda gerçekleştirilen küreselleşme karşıtı gösterilerde Amerikan işçi sınıfının ortaya koyduğu tutumdan da biliyoruz.

Devletler taraf halklar karşı

Afganistan saldırısı sırasında bir kez daha açığa çıktığı gibi, Amerikan emperyalizminin saldırganlığından korkan da, destekleyen de yoksul ülkelerin başındaki işbirlikçi iktidarlardır. Sadece saldırı hedefindeki yoksul ülkelerin halkları değil, Avrupa'daki gösterilerin de kanıtlandığı gibi, emperyalist ülkelerdeki işçi-emekçi kitleler de emperyalist saldırganlığa şiddetle karşı çıkmaktadır.

Zaten emperyalist saldırganlığı dizginleme gücü de dünya işçi sınıfları ve emekçi halklarının bu karşıtlığında gizlidir. Bu karşıtlık açığa çıkarıldığında, emperyalistlerin ve yandaşı/uşağı devletlerin Amerikan saldırganlığını destekleyip desteklememesi bir anlam ifade etmeyecek, Amerika'nın gücüne güç katamayacaktır. Kaldı ki, işçi-emekçi kitleler cephesinden güçlü bir dayanışma, güçlü bir karşı koyuş sergilenmeye başlandığında, emperyalizmin iktidardaki onursuz uşakları bugünkü pervasızlıklarını sürdürme cesareti de bulamayacaklardır.

Emperyalist saldırganlığı dizginleyebilmek için görevimiz, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarı etrafında mücadeleyi örgütlemek ve yükseltmektir.

Sermaye ve sendika ağaları kapalı kapılar ardında saldırı hazırlığında...**TİS'lerde bir kez daha
"hedeflenen enflasyon" aldatmacası**

TİS dönemi yaklaşıyor. Düzen cephesi bu TİS'leri de IMF politikaları doğrultusunda sonuçlandırma adımlarını hızlandırıyor. Geçtiğimiz günlerde K. Derviş başkanlığında, TİSK, TOBB, Türk-İş ve Hak-İş bir araya geldiler. Yapılan toplantıda sendika bürokrasisinin önüne IMF direktifleri konuldu. Buna göre, önümüzdeki dönem TİS'lerinde ücret artışları gerçekleşen enflasyon oranına göre değil, İMP'ye verilen niyet mektubuna uygun olarak hedeflenen enflasyon oranında yapılacak. Bu oran yüzde 35.

Geçmiş kayıpların üstüne sünger

Hedeflenen enflasyona göre ücret artışı, geçmiş kayıpların üstüne sünger çekmek anlamına geliyor. İşçi ücretlerinin geçen yıl yaşanan kriz ve sonrasında peşpeşe açıklanan IMF paketleriyle pul haline getirildiği düşünülürse, bu işçi sınıfını sefaletle mahkum etmek anlamına gelmektedir. Sermaye devleti işçi sınıfının geçmiş kayıplarına sünger çekerek ondan bir kez daha fedakarlık istemektedir. Ekonominin düze çıkacağına ilişkin estirilen iyimserlik rüzgarlarının da buna hizmet ettiği açıktır. Ama bunun kendisi dahi sermayenin iyimserliğinin işçi sınıfı için ne anlama geldiğini göstermektedir. Bu iyimserlik ancak ve ancak işçi sınıfının sefaleti ve açlığı pahasıdır.

İşçi sınıfı geçen yılın Şubat ayında çöken IMF programıyla zaten bu gerçekle tanışmış bulunuyor. 2000 yılı başlarında uygulanan IMF programıyla sermaye hükümeti tüm ekonomiyi hedef enflasyona göre kilitlemiş, bu konuda tavizsiz davranmıştı. İşçi ücretlerine de bu çerçevede kuruş fazla zam yapmamıştı. TİS'ler hedeflenen enflasyon oranına endeksli zamlarla, sendika bürokratlarının ihanetine dayanarak bağitlanmıştı. Sermaye devleti bunun düze çıkmak için katlanılması gereken bir fedakarlık olduğu demagojisini yapmış, sendika bürokratları da tüm mızızlanmalarına karşın düze çıkmak için işçi sınıfı üzerine ne düşüyorsa yapar biçimindeki gerekçeyle bu dayatmaya boyun eğmişti. Sonuçta geçmiş kayıpların üstüne kalın bir sünger çekilmiş, yüzde 25 ile TİS'ler bağitlanmıştı.

Sonucu biliyoruz. Şubat kriziyle IMF programı çöktü, enflasyon yüzde yüzleri buldu. Sadece bir gecede ücretler yarı yarıya eridi. Ama sendika bürokratları ne geçmiş kayıpların ne de devletin verdiği sözün lafını ettiler. Dahası son dönemde olduğu gibi kriz öncesinde bağitlanan TİS'lerde öngörülen zamların verilmemesi için sermaye devleti ile anlaştılar.

Sadece bununla da kalınmadı, aynı dönemde işçi sınıfının önemli sosyal hakları da büyük ölçüde gaspedildi. Geri kalanlar da yine sendika bürokratları tarafından sermayeye masa başı toplantılarıyla peşkeş çekildi.

**Geçmişin hesabı verilmedi!
Aynı oyun sahneleniyor!**

Geçmiş kayıpların, Şubat kriziyle çöken "hedeflenen enflasyon" aldatmacası üzerine kurulu IMF yıkım programının hesabı verilmeden, utanmazca fedakarlık bekliyorlar. Hem de IMF programının bir yıl önce çöktüğü

tarihte bunu yapıyorlar.

İşçi sınıfı bu saldırıya boyun eğerse, geçmiş kayıplar bir yana, geleceğini sermayenin ağzına teslim etmiş olacaktır. Hedeflenen enflasyonun bir balon olduğu bir kez daha görülecek, ama TİS güvencesiyle ücret düşüşleri güvenceleşmiş olacaktır.

Sendika bürokratlarının yapılan toplantı sonrasında hükümetin hedef enflasyon "önerisi"ni reddeden açıklamaları koskoca bir yalandır. Geçmişte olduğu gibi, bu saldırı da onların bu yüksek perdeden attıkları sözlerin arkasından hayata geçirilecektir. Kaldı ki artık bu laflar arasında alanlara çıkarız tehditleri dahi yoktur.

Bunlar bir yana, bu hainler "hedeflenen enflasyon" gibi TİS'leri ve sendikaları boşa çıkararak bir saldırıyı kapalı kapılar ardında sermaye temsilcileriyle pazarlık konusu ediyorlar. Uzun dönemdir bunu bir gelenek haline getirmiş bulunuyorlar. Tabanın söz hakkı uzun

süredir artık lafızda dahi telaffuz edilmiyor. Herşey DB memuru Derviş'in huzuruna çıkılarak hallediliyor. Sendika bürokratları işçi sınıfının iradesini hiçe sayarak tüm saldırılara olur veriyorlar. Onların işçi sınıfı için bir nebze olsun bir şey yapma niyetleri varsa, öncelikle bu toplantılara katılmazlar. Ama onlar defalarca sergilenen bir orta oyununun gönüllü aktörleri durumundalar.

Bu oyun bozulmalıdır!

İşçi sınıfı göstere göstere gelen bir saldırıyla yüzyüze bulunuyor. Herşey bayağı bir mizansen olarak yeniden tekrarlanıyor. Fedakarlık masalları, red söylevleri, iyimserlik masalları vb., vb... Ama bunun sonu ihanet, bunun sonu aldatılmak, bunun sonu

açlık ve sefaletin kuyusuna boylu boyunca itilmek...

Bu oyunu bozmak işçi sınıfının ellerindedir. İhanete dur demek, sefaletle ve açlığa durmak için yapılacaklar bellidir. Sendika ağalarının işçi sınıfı adına sermaye temsilcileriyle kapalı kapılar ardından sürdürdükleri pazarlıklara izin verilmemelidir. TİS hakkına sahip çıkılmalıdır. Geçmiş tüm kayıplarla birlikte, insanca yaşamaya yeten düzeyde ücretlerin artırılması ile birlikte gaspedilen tüm sosyal hakların geri verilmesi talep edilmelidir. Krizin faturası reddedilmeli, faturanın kapitalistlere ödetilmesi şiarı yükseltilmelidir. Tüm bunlar için sendika ağaları sendikalardan defedilmeli, işyeri komitelerinden başlayarak sınıfın en geniş birliği örgütlenerek, sınıfa karşı sınıf çizgisinde direniş yolu seçilmelidir.

Mücadele alanlarına çıkalım, hesap soralım. Sermayeye ve onların işbirlikçilerine geçit vermeyelim.

Krizden kim etkileniyor?

Ekonomik krizin işçi ve emekçilere nasıl yıkıcı bir fatura çıkardığı biliniyor. Ya batıyoruz diye feryat eden patronlar? Kayseri'de birçok fabrikada yevmiye usulü ile işçi ya da taşeron çalıştırılıyor. Nispi olarak çalışma koşulları iyi olan fabrikalarda ücretsiz izin, mevsimlik çalışma dayatılıyor. Ve işçilerin işine son verdiklerinde, işçiler çaresizlik içinde sessiz sedasız çekip gidiyorlar.

Krizden etkilenme yalanını Kayseri Sanayi Odası'nın yaptığı son açıklama ortaya seriyor. Sanayi Odası sadece ihracattan elde ettikleri bir yıllık gelirin dökümünü açıkladı. Bu fabrikaların birçoğu, zarar ediyoruz diyerek işçileri ücretsiz izine gönderen, mevsimlik işçi alarak işçisini işten çıkartan fabrikalardır. Geçen yıla oranla %31 oranında kârlarının arttığını beyan eden işverenler, tam bir arsızlıkla krizden yakınlandılar.

150 firmanın '99 yılında 274.587.365 dolar; 2000 yılında 374.446.787 dolar olan ihracat geliri, 2001 yılında ise 476.441.446 dolar olarak açıklandı.

Bu firmalardan bazılarının ihracat gelirleri şöyle: Orta Anadolu TAŞ 82.000.000 dolar, HES Hacılar Elek. AŞ 58.293.065 dolar, HES Fibel. AŞ

37.647.040 dolar, Çetinkaya Mensucat 35.813.347 dolar, Birlik Mensucat AŞ 26.449.439 dolar, Erbosan AŞ 23.024.580 dolar, Merkez Çelik AŞ 21.228.017 dolar, Kumtel AŞ 14.883.886 dolar, Atlas Halı AŞ 14.380.993 dolar, Yataş AŞ 9.181.474 dolar, Kumser Ltd. Şti. 9.000.000 dolar, Başak Tekstil AŞ 6.308.441 dolar, Katartaş Tekstil AŞ 6.077.008 dolar, İstikbal Mobilya AŞ 5.071.362 dolar, Atlantik Halı AŞ 4.489.556 dolar, Saygın Tekstil AŞ 3.563.329 dolar, Ulutaş Tekstil AŞ 3.531.823 dolar, İpek Kanepe AŞ 2.082.426 dolar, Asil Deri AŞ 1.925.289 dolar.

Geçtiğimiz günlerde Atlas, Kumtel, Atlantik, Çetinkaya, Merkez Çelik, Asil Deri gibi fabrikalar TİS sürecinde işçilerin iş aktini feshettiler. Kumtel'de yılda 1000'e yakın işçi işe alınır, işletme zarar ediyor gerekçesiyle ile birçoğu işten atılır. Bu işletmenin kârı sadece ihracattan 14.000.000 dolar.

Bu veriler krizin tüm yükünü kimlerin çektiğini gözler önüne sermektedir. Nedeni oldukları krizden kârlarına kâr katarak çıkan patronlar, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmektedirler. Tabii biz izin verdiğimiz sürece...

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Sömürü ve yıkım saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele birliğini sağlayalım!..

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor

Hükümet IMF'yle imzalanan kölelik anlaşmasının gereklerini bir bir yerine getiriyor. Özelleştirme saldırısının da bu çerçevede belli bir hız kazandığı görülüyor.

Asıl büyük özelleştirme saldırısı 2003 ve 2004 yılında. Niyet mektubunda da belirtildiği gibi, hükümet, bu yılı daha çok bir hazırlık dönemi olarak değerlendirmeyi planlıyor. Yani bu yıl, özelleştirmeler için gerekli olan yasal düzenlemelerin tamamlanmasıyla, kurumların uygun şekilde yeniden yapılandırılması türünden hazırlık çalışmalarıyla geçecek.

Fakat bu yıl hiç özelleştirme yapılmayacak diye bir şey söz konusu değil. Önünde herhangi bir engel bulunmayan bir dizi özelleştirmenin bu yıl içinde tamamlanması planlanıyor. Bu çerçevede son günlerde hükümet bazı adımlar atmaya başladı. Bunlardan en önemlileri kuşkusuz ki Sümerbank, Petrol Ofisi ve SEKA işletmeleriyle ilgili olanlar.

Petrol Ofisi'nde yağmanın ikinci perdesi

Petrol Ofisi'nin yüzde 51'lik bölümü daha önce özelleştirilmiş ve Doğan Holding ve İş Bankası ortaklığındaki konsorsiyuma satılmıştı. Bu özelleştirme sonucu binlerce POAŞ işçisi bir günde kapının önüne konulmuş, işten atılan işçilerin tepkisi ve mücadele eğilimi ise sendika bürokratlarının ustaca manevralarıyla savuşturulmuştu.

Yapılan bu özelleştirme binlerce POAŞ işçisinin işsiz kalmasına neden oldu. Öte yandan devletin sektörden çekilmesi, akaryakıt dağıtım alanında her türlü kuralsızlığın önünü de açtı. Bu kuralsızlık ve başboşluğun bir sonucu olarak bugün benzin istasyonlarının üçte birinde standartlara uymayan hileli akaryakıt satıldığı söyleniyor.

Öte yandan geçmişte ülkenin bir çok ücra bölgesinde Petrol Ofisi'nin benzin istasyonları vardı. Özel sektörün tek derdi kar olduğu için bunların pek çoğu artık kapalı. Bu da özellikle küçük yerleşim yerlerinde akaryakıt teminini neredeyse imkansız hale getirmiş durumda.

Şimdi son öldürücü darbe de vuruluyor. POAŞ'ın geride kalan yüzde 49'luk bölümü de özel şirketlere peşkeş çekiliyor. Özelleştirme İdaresi yaygın bir reklam kampanyasıyla elde kalan POAŞ hisselerinin 27 Şubat'tan itibaren Borsa'da satışa sunulacağını açıkladı.

"Özelleşti güzelleşti" sloganıyla sürdürülen ikinci aşama özelleştirme saldırısı tamamlandığında kamunun bu kurumda hiçbir payı kalmamış, stratejik öneme sahip bu dev kuruluş tümüyle özel şirketlerin eline geçmiş olacak. Özelleştirmenin blok satış yöntemiyle değil de "halka arz" yöntemiyle yapılması sonucu hiçbir biçimde değiştirmeyecek. Çünkü satılan hisseler TÜPRAŞ örneğinde görüldüğü gibi kısa zaman içinde bir iki büyük tekelin elinde toplanacak ve akaryakıt dağıtım piyasasında sadece onların borusu ötmeye başlayacak.

SEKA'da yeni ihaleler açıldı

Geçen hafta SEKA'ya ait Akkuş, Ardanuç, Karacasu işletmeleri ile Yibitaş Kraft Torba'daki SEKA hissesinin blok satış yoluyla özelleştirilmesi için ihaleler açıldı. Bu ihalelerde son teklif verme tarihi 1 Nisan 2002 olarak belirlenmiş bulunuyor.

Bundan bir süre önce SEKA işçisi özelleştirme

saldırısına karşı örnek sayılabilecek bir direniş sergilemiş ve hükümete geri adım attırmıştı. Bundan ders alan hükümet bu kez SEKA'yı tümüyle özelleştirmekten kaçınıyor. Kuruma bağlı işletmeleri parça parça satma yoluna gidiyor. İlk özelleştirilecek işletmelerin seçimi de buna göre yapılmış ve gözden en uzak, mücadele potansiyelinin en zayıf olduğu işletmeler seçilmiş. Örneğin Akkuş işletmesi Ordu'da, Ardanuç işletmesi ise Artvin'de.

Hükümetin bu işletmeleri özelleştirmesi, yukarıda da değindiğimiz gibi, SEKA'yı bütünüyle özelleştirme planının bir parçasıdır. Amaç; bir yandan, parça parça özelleştirme yoluyla tüm SEKA işletmelerindeki işçilerin birleşik tepkisinin önüne geçmek, öte yandan ise sektörde özelleştirmeyi meşrulaştırmaktır.

Sümerbank'ın tasfiyesi yeni boyutlar kazanıyor

Sümer Holding yönetimi geçtiğimiz haftalarda, sipariş yetersizliğini gerekçe göstererek, kuruma bağlı bir çok işletmede üretimi durdurma kararı aldı. Bir kaç istisna hariç tüm Sümer Holding işletmelerinde üretim durduruldu ve işçiler izine gönderildi. İzinden ne zaman dönüleceği çoğu işletme için belli değil. Kuşku yok ki bu karar da özelleştirme planlarının bir parçasıdır.

Sümerbank'ın özelleştirilmesine dair ilk karar 1987 yılında alındı. Ve o günden bu yana Sümerbank çalışanı rahat yüzü görmedi. Özelleştirilmesi gündeme gelmeden önce Sümerbank'ın 40'ın üzerinde üretim birimi vardı. Bunlardan pekçoğu geçen yıllar içinde tasfiye edildi. Şu anda faal durumda olan sadece 19 işletme var.

Üretilen mallar Sümerbank'ın sayısı 500'e yaklaşan mağazalarında satışa sunulurdu. Mağaza sayısı da tasfiye programı sonucu bugün artık 18'e düşürülmüş durumda. Aynı şekilde 1987'de 39 bin olan personel sayısı da 9 binin altına indi.

Şimdi devlet Sümerbank'ta da son darbeyi

Hükümet IMF'ye diyor ki...

"45. Özelleştirme stratejisi, özelleştirme kapsamındaki tüm büyük şirketlerin satılmasına ilişkin hazırlık çalışmalarının 2002 yılında tamamlanmasını amaçlamaktadır. Özelleştirilmeleri için teknik hazırlıkları halihazırda tamamlanmış olan TÜPRAŞ ve POAŞ'ın özelleştirilmesinin yanı sıra, 2002 yılında Türk Telekom, Tekel, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş., THY, ERDEMİR, EUAŞ, TEDAŞ, BOTAŞ ve kamuya ait arazilerin özelleştirilmesine ilişkin tüm hazırlık çalışmalarının tamamlanmasını taahhüt etmekteyiz. Ayrıntılı olarak;

* Kesin zamanlaması piyasa koşullarına bağlı olmakla birlikte, Özelleştirme İdaresi'nin POAŞ'ın halka arzının 2002 yılı Mart ayı sonuna kadar, TÜPRAŞ'ın halka arzının 2002 yılı Haziran ayı sonuna kadar gerçekleştirilmesi beklenmektedir. Bu, TÜPRAŞ'ın devlete ait hisselerini %50'nin altına düşürecektir. Özelleştirme İdaresi ayrıca, piyasa koşulları elverdiği anda, THY'nin birincil halka arzını gerçekleştirmeye hazırdır."

(Hükümetin IMF'ye verdiği

18 Ocak 2002 tarihli niyet mektubundan..)

vurmaya hazırlanıyor. Üretim durdurma kararını bazı işletmelerin tasfiyesi, bunu da daha genel bir tasfiye saldırısı izleyecek.

Özelleştirmeye karşı mücadelede kaybedilecek vakit yok

Kamuda tasfiye saldırısı ve özelleştirme saldırısı birbiriyle içiçe geçmiş durumdadır. Öyle ki kamuda tasfiyenin öngördüğü zorunlu emeklilik, hak ve ücretlere tırpan gibi politikalar hayata geçirilmeden, büyük özelleştirmelerde mesafe alınması çok zordur. Sermaye sözcülerinin de ifade ettiği gibi, bu tasfiye saldırısı aynı zamanda özelleştirmeler için bir hazırlıktır. Aynı şekilde, KİT'ler özelleştirilmeden de, kamuda emperyalizmin dayattığı türden bir küçülme gerçekleştirmek mümkün değildir. Burdan çıkan sonuç, kamuda tasfiye saldırısına ve özelleştirmeye karşı alınacak tutumun da birbirinden ayrı düşünülmemeyeceğidir.

Bir ikincisi, özelleştirme saldırısı topyekün bir saldırdır. Bugün için sermaye devletinin daha çok hazırlıklarla ilgileniyor olması ve sadece problemsiz özelleştirmelerle yetiniyor görünmesi, özelleştirme karşıtı mücadelenin sonraya ertelenmesine bir gerekçe oluşturamaz.

Sermayenin hesabı çok basit. Sonuca daha kolay ulaşmak için lokmaları küçültüyor. Böylelikle tepkileri de bölüp parçalayacağını, özelleştirmeye karşı birleşik bir karşı duruşu imkansız hale getireceğini düşünüyor.

Bu sinsi politikaya yanıtımız bugünden birleşik mücadeleyi örmek olmalıdır. Özelleştirme ve kamuda tasfiye saldırısı da içinde olmak üzere, emperyalizmin dayattığı tüm sömürü ve yıkım saldırılarına karşı bütün işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele birliği şarttır. İşçi ve emekçiler olarak içinden geçtiğimiz bu zorlu dönemi ancak bu şekilde savuşturabilir, saldırıları ancak böyle göğüsleyebiliriz.

Karen Fogg olayı ve emperyalizmle ilişkilerin içyüzü

A. Aydın

Fogg'un elektronik postalarının yayınlanması üzerine AB derhal harekete geçerek Türk devletini uyardı. Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Romano Prodi Başbakan Ecevit'i arayarak, AB Türkiye Temsilcisi Karen Fogg'un elektronik postalarının deşifre edilerek basına yansıtılmasından duydukları rahatsızlığı ilettiler. Avrupa Komisyonu'nun genişlemeden sorumlu üyesi Verheugen ise, AB'nin Türkiye temsilcisi Karen Fogg'un e-postalarının deşifre edilmesine ilişkin olarak Komisyon'un 'sözlü notası' Türkiye'ye ilettiler.

AB Türkiye temsilcisi Fogg'un deşifre edilerek yayınlanan elektronik postalarının içeriği, özetle, Türkiye'nin içişlerine müdahaledir. Tam da bu nedenle, ne yeni, ne gizli ve ne de garipsenecek bir durumdur. AB'ye üyelik hayati bir sorunmuş gibi öne çıkarıldığından bu yana, AB, her gün Türkiye'nin düzeni üzerine görüş, eleştiri, uyarı yayınlamakta; Türk hükümeti de işini gücünü bırakmış, bu uyarılara "uygun" adım atmak için uğraşmaktadır. Bir yandan hükümet böyle canhıraş bir uğraşı içindeyken, diğer yandan da AB'nin uyarıları koalisyon partileri arasında süregiden bir sahte tartışma/sürtüşme konusu ediliyor. Ancak Fogg'un e-posta skandalı karşısındaki tutumlarının da gösterdiği gibi, ne hükümet partilerinde ve ne de devletin diğer temel kurumlarında emperyalist müdahale karşısında diklenecek en küçük bir ulusal onur yoktur. Bu baylar nezdinde ayıp ve suç olan Fogg'un faaliyetleri değil, bunların açığa çıkarılmasıdır. Bu nedenle Ecevit AB'den özür dilemiş, e-postaları yayımlayan *Aydınlık*'a da suçunun cezası olarak toplatma kararı çıkarılmıştır.

***Aydınlık*'ın emperyalizm karşıtlığı sahtecilikten öte yanlıcıdır**

Bu böyle olduğu halde, *Aydınlık* başta olmak üzere kimi çevrelerin yeni, hiç duyulmamış ve ilginç bir sorunu açığa çıkarmış havası yaratmaya çalışmaları

gariptir. İşin daha da garip olan tarafı, Türkiye'nin emperyalizmle kölelik ilişkileri sanki AB ile başlayacak ve ilişki kesilirse bitecek gibi davranılmasıdır. Oysa Türkiye çoktan (AB'den çok önce) ABD emperyalizmine göbekten bağlanmış durumdadır. Müdahale ne kelime, iktidardaki Amerikan uşakları sayesinde ülke resmen Beyaz Saray'dan yönetilir hale getirilmiştir. *Aydınlık* açısından daha garip olanı, uşaklık payesini Cem vb. ile sınırlamaya, Türk devletini ise bir bütün olarak aklamaya çalışmasıdır. *Aydınlık* bunu sadece AB konusunda değil, özellikle ve sürekli biçimde ABD ile ilişkiler konusunda yapagelmektedir. Bu yüzden de *Aydınlık*'ın ABD (emperyalizm) karşıtlığı sahteciliğin ötesinde, emperyalizm ve bağımsızlık konularında yanlıcı bir özellik taşımaktadır.

Karen Fogg meselesinde de *Aydınlık*, AB'den para yardımı alan sendikaları teşhir etmede Türk-İş'i alet ediyor. AB'nin para desteğini reddetmiş diye göklere çıkardığı Türk-İş'in neredeyse kurulduğundan bu yana

CIA burslarından beslendiğini ise görmezlikten/bilmezlikten geliyor, ya da görülmediğini/bilinmediğini farzediyor. Hem emperyalizmle kölelik ilişkilerine boğazına kadar batmış bir iktidarı savunmak, hem de anti-emperyalist geçinmeye çalışmak, görüleceği gibi hiç kolay değil. *Aydınlık* altına girdiği bu zor işte, MHP'ye fazlasıyla benzeşmeye başladı. Bilindiği gibi bu çok "milliyetçi" hükümet ortağı, bir yandan IMF ile ABD ile kölelik anlaşmalarına kayıtsız koşulsuz imza atarken, diğer yandan AB'nin müdahalelerine direniş gösterilerine girişmekte.

Hem MHP ve hem de *Aydınlık*'ın düştüğü bu trajedi-komik durum, emperyalizm karşıtlığının şovenlikle, milliyetçilikle mümkün olmadığını, olamayacağını göstermesi bakımından dikkate değerdir. Emperyalizmle kölelik ilişkilerinin mimarı ulusun siyasi temsilcisi burjuvazi olduğuna göre, kölelik ilişkilerine son vermek de burjuvazinin karşıtı/alternatifi bir sınıfa, işçi sınıfına düşmektedir.

Nitekim bu ülkede, IMF ile, ABD ile ve AB ile kölelik ilişkilerine karşı elle tutulur tek tepki işçi sınıfı ve emekçilerden gelmektedir. Yıllardır her işçi ve emekçi eyleminin ana gündemini IMF saldırıları, dolayısıyla emperyalist kölelik oluşturmuştur. Yoksa, *Aydınlık*'ın hayalini yaymaya çalıştığı gibi, ne ordu, ne sözde ulusal burjuvazi ve ne de başka bir kesim kölelik ilişkilerine bir itirazda bulunmuş değildir. Tam tersine, Türkiye'nin savunmasını Pentagon'a havale eden ordu, IMF programlarına en güçlü desteği veren de burjuvazidir.

Karen Fogg'u defetmek iş değil. Türk devleti AB'ye girme serüvenini sürdürdüğü müddetçe temsilcinin biri gider, diğeri gelir. Sen başını eğdiğin sürece mutlaka bir bastıran bulunacaktır. İş emperyalizmle kölelik ilişkilerine kökten son vermektir. Bunu başaracak olansa işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin zaferle taçlanmasıdır.

Petrol Ofisi bir kez daha yağma sofrasında...

Özelleştirme yağmasına karşı mücadeleye!

Yıllardır işçi ve emekçilere "KİT"lerin halkın malı" olduğu yalanı söylendi. Birbiri ardına özelleştirilen kamu kuruluşlarından biri de POAŞ. %49'luk hissesinin satılmasıyla POAŞ'ın büyük sermaye gruplarına, yani yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekilmesi tamamlanacak.

POAŞ özelleştirmesi petrol ürünleri üretim ve dağıtım sektöründeki yeni düzenlemelerin bir parçası. Konuyla ilgili yeni bir yasanın hazırlıkları sürüyor. Bu yasayla birlikte Türkiye'de petrol dağıtımını üstlenen kamu kuruluşu POAŞ, petrol arama faaliyetlerini sürdüren MTA ve Türkiye Petrol Rafineleri Anonim Şirketi (TÜPRAS) hisse satışı yoluyla özelleştirilecek. POAŞ'ın %49'luk hissesinin satışı için ön teklifler alınmaya başlandı.

POAŞ 1941 yılında kuruldu. İkinci emperyalist paylaşım savaşı Türkiye'de faaliyet yürüten petrol tekellerinin hakimiyeti kırılarak, petrol ürünlerinin depolanması ve tek elden dağıtılması için oluşturuldu. POAŞ kurulduğu günden beri bünyesinde, Milli Savunma Bakanlığı ile NATO tesisleri (ANT) için oluşturulan birimler bulunduruşuyor.

1941 yılından beri sürekli büyüyen POAŞ bünyesinde 20 depolama tesisi, 20 hava ikmal ünitesi, 3 adet havaalanı petrol temini birimi, 2 adet madeni

yağ harmanlama fabrikası, 5486 adet dağıtım bayii, 46 akaryakıt istasyonu bulunuyor. POAŞ'ta toplam çalışan sayısı ise 6165 kişi. Bunların 2796'sı sözleşmeli, 3369'u kadrolu. Yine POAŞ'a bağlı ANT tesislerinde 976 sözleşmeli personel, 1015 kadrolu işçi vardır. ANT'a bağlı 3 km petrol boru hattının çoğunluğu MSB (Milli Savunma Bakanlığı) ve NATO'ya aittir. Kurumun mülkiyetinde binden fazla bina, 57 ayrı yerde yüzbinlerce dönüm arazi, tesisler ve hava ikmal üniteleri vardır. Bu varlıkların toplam değeri 2000 yılı itibarıyla 4 milyar doların üzerindedir.

Tekellerin iştahını kabartan POAŞ'ın özelleştirilmesiyle ilgili ilk adım 1990 yılında atıldı ve kurum Özelleştirme İdare Başkanlığı'na bağlandı. Temmuz 1998'de %51'lik hissesi İş Bankası, Bayındır Holding, Park Holding, PÜAŞ ortak girişim grubuna, 1 milyar 160 milyon dolara satıldı. Gruplar satış sözleşmelerine uymayınca satış kararı geri alındı. İş Bankası ve Doğan Holding Grubu, Mart 2000 tarihinde en yüksek ihale bedeli 1 milyar 260 milyon dolar teklifle %51'lik hisseye sahip oldu. Satıldığı tarihte kurumun borsadaki değeri 8 milyar dolara yükselmişti. Yani %51'lik hissesinin değeri 4 milyar doların üstündeydi. Çevrilen dolaplar sonunda 1 milyar 260 milyon dolara satılmış oldu. Fiyat konusundaki bir başka çarpıcı gerçek daha vardır..

POAŞ'ın % 51'lik hissesinin satış bedeli bir yıllık net kârının bile altındadır. Satış fiyatı 1 milyar 260 milyon dolar olan kurumun 1999 kârı 3.2 milyar dolardır.

Özelleştirilmesi gündeme geldikten sonra POAŞ'ın Türkiye'de pazar payı bilinçli bir biçimde sürekli daraltılarak, %65'ten %44'e düşürülmüştür.

Özelleştirmeye ve işten atılmalara karşı, kurumda örgütlü Petrol-İş Sendikası saldırıyı püskürtecek net bir tutum almamıştır. Tek yaptığı İdari Bölge Mahkemelerine dava açmak olmuştur. Sonucu baştan belli bu yönetime başvurarak mücadele eğilimi taşıyan işçileri eylemsizliğe itmiştir. 2500 işçinin bir günde kapının önüne konmasını ise sadece seyretmiştir.

Dünyada özelleştirmelere karşı işçi ve emekçiler giderek daha yaygın bir hareketlenme içindedir. Bu eylemlerde sendikaların önemli bir rol aldıkları görülmektedir. Oysa Türkiye'de sendikalar bundan kaçınılmaktadırlar. Son günlerde Güney Kore'de özelleştirme saldırısına karşı 150 bin kamu işçisi genel grev başlatmıştır. Türkiye'de de mücadele yolu tutulmalıdır. KİT'lerde çalışan işçiler, sendika bürokratlarının barikatını aşarak, satış ve yağmaya karşı karşı mücadeleyi örgütlemek zorundadır. Sermaye devletinin saldırılarını püskürtmenin başka bir yolu yoktur.

Komünist bir işçi/İstanbul

Emekçi kadın ve savaş

Amerikan emperyalizmi, Afganistan'a gerçekleştirilen müdahalenin ardından, Irak başta olmak üzere Ortadoğu'ya yönelik yeni bir savaşın hazırlıklarına başlamış bulunuyor. Egemenlik alanlarını genişletmeyi, Ortadoğu'daki enerji kaynakları üzerinde hakimiyet kurmayı amaçlayan bu savaşla Ortadoğu halkları teslim alınmak istenmektedir. Bunun bölgenin kan gölüne dönüştürülerek gerçekleştirileceği ise bugünden görülmektedir. ABD emperyalizminin bölgede en güçlü dayanaklarından biri olan Türkiye'ye biçilen rol ise, kölece uşaklık ve Afganistan'da biçilen rolden farklı olarak savaşa aktif bir biçimde katılmaktır.

Türkiye sermaye sınıfı "üç koyup beş alma" hesapları yaparken, işçi ve emekçiler açlık, yoksulluk ve sefaletle terkedilmektedir. Sermaye sınıfı yaşadığı ekonomik krizin faturasına savaşın faturasını da eklemek niyetindedir. Daha da derinleşecek iktisadi ve sosyal yıkım ise emekçi kadınları derinden etkileyecektir.

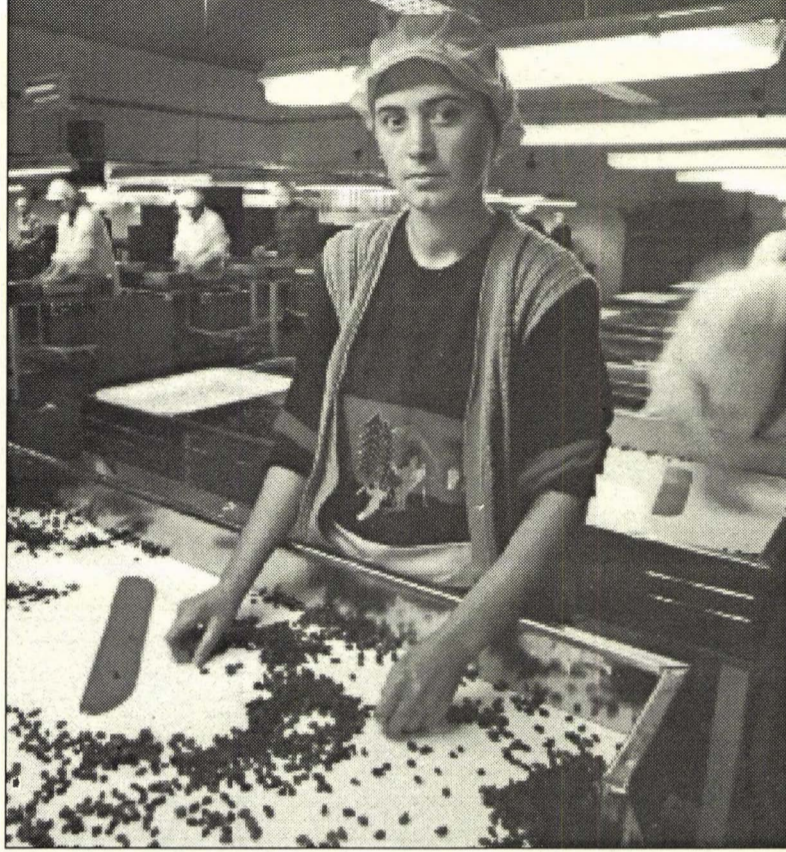
Geçmiş dönemlerde yaşanan savaşlara baktığımızda, milyonlarca emekçinin can kaybının yanı sıra yoksulluk ve sefaletin hat safhaya geldiğini görürüz. Erkeklerin savaşa gönderilmesiyle, kadınlar ve çocuklar, ağır ekonomik, iktisadi yaşam koşulları ile başbaşa bırakılır. Erkekler tarafından boşaltılan yerleri ucuz işgücüyle kadınlar doldurur. 1. Dünya Savaşı'ndan bir örnek verelim: "1. Dünya Savaşı sırasında kadının toplumdaki konumu muazzam değişti. Kadının esas yerinin evde ocağın başı olduğunda direten burjuva toplumu 'cephe gerisinde asker' olmaya hazır olan ve ekonominin ve devletin çıkarına bir iş yapan kadınların 'yurtseverliğini' övmeye başladı. Üretimde istihdam edilen kadınların sayısı hızla büyüdü. Kadın emeğinin kendisini kabul ettirmede tek dal kalmadı. Savaş sırasında kadın emeğinin en yaygın olduğu yerler metal sanayi, patlayıcı üretimi, üniforma yapımı ve konserve fabrikalarıydı. Bu dalların hepsi, doğrudan cephe için çalışıyordu. Ama diğer dallarda da, hatta şimdiye kadar kapalı tutulmuş sektörlerde bile kadın emeği kendini kabul ettirdi... Çok sayıda kadın madenlerde ve inşaat sanayiinde çalıştı ve kadın organizmasına zararlı olan ağır işler yaptı." (Toplumsal Gelişmede Kadının Konumu, A. Kollontai, s.165)

Bu anlatılanlar, kapitalizmin ucuz işgücü olarak kadın emeğini en yaygın olarak kullandığı dönemin savaş dönemleri olduğunu gözler önüne sermektedir. Öyle ki 1914-1918 arası dönemde, çeşitli sektörlerde kadın emeği %70 ile %400 arasında artarken, bu oran Alman metal sanayiinde %408'e ulaşabilmişti. Kuşkusuz kadının üretime girmesi sosyalleşmesinin yolunu açmakla beraber, akıl almaz sömürü ve ağır çalışma koşullarını da beraberinde getirmektedir. Örneğin, aynı dönemde Almanya'da bir erkek işçinin 42 mark haftalığı karşısında kadın işçinin maaşı 8 mark olabiliyordu.

Öte yandan, "cephe gerisinde" kalan kadın, yaşadığı ağır iktisadi yaşam koşullarına ek olarak, savaşa gönderdiği oğlu, eşi ve yakınlarının yaşamından endişe etmekte, manevi baskı ve yıkımı her an yaşamaktadır.

Savaşta kadının cinsel kimliğine yönelik saldırılar

Kadının cinsel kimliğine yönelik saldırılar tüm savaşlarda yaşanmaktadır. Kadınlar savaşlarda ganimet olarak görülmüşlerdir. Emperyalist saldırganlar, bir kirli savaş yöntemi olarak cinsel taciz ve tecavüzü

uygulamaktadırlar. Bu uygulamanın amacı, ezilen sınıf/ulustan olan emekçi kadının manevi değerlerini yıkıma uğratmak, yalnızlaştırmak, kişiliğini parçalamak, aşağılamak ve böylelikle teslim almaya, direnişini kırmaya çalışmaktır.

Dünyanın hemen hemen her yerinde iç savaşlarda ve ezilen halklara yönelik gerçekleştirilen kirli savaşlarda, o ülkenin emekçilerine yapılan vahşi işkenceler ve insanlık dışı uygulamaların yanı sıra, emekçi kadınlara yönelik taciz ve tecavüz uygulamalarının yaygınlığı görülmektedir. Hitler faşizmi döneminde binlerce kadın Naziler'in işkencelerine ve tecavüzüne maruz kalmıştır. 1928-1940 arasında Japonya'nın Kore'yi işgalinde 200 bine yakın kadına tecavüz edilmiştir. Yine Japonya'nın 1937 yılında Çin'in Nanking şehrini işgali sırasında bir ay içinde 20 bin kadına tecavüz edildiği açıklanmıştır. 2. Dünya Savaşı'nda Güneydoğu Asya'da 200 bin kadın cinsel şiddete maruz kalmıştır. 1994'te Ruanda'da ise 250-500 bin arası kadın, Bosna Hersek'te binlerce kadın tecavüze uğramıştır.

Bu uygulamanın bir ülkeyle ya da saldırgan askerlerle açıklanamayacağı açıktır. Sınırlı kaynaklarla ulaşılabilen tablo, cinsel şiddetin tüm kapitalist ülkelerde uygulanan sistemli bir işkence yöntemi olduğunu açıklamaktadır. Ayrıca emperyalist Amerika'nın "Vietnam Psikoloji Savaş Birliği" raporlarında, toplu tecavüzlerin politik-psikolojik savaş stratejisinin bir yöntemi olduğu açıkça dile getirilmektedir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için yıllardan beri Kürdistan topraklarında süren kirli savaşta da Kürt emekçi kadınlarına yönelik tecavüzler yaygın olarak yaşanmıştır. Örneğin, sadece

Hakkari Güçlükonak'ta, 1993'ün 20 Şubat'ından Mart ayına kadar geçen süreçte gözaltına alınıp coplu tecavüze uğrayan kadın sayısı 45'tir.

Özel tim, kontr-gerilla ve korucular tarafından gerçekleştirilen tecavüzlerin kamuoyuna yansımaları, gerek devletin tehdit ve baskıları, gerekse feodal, dinsel önyargılar tarafından engellenmiştir. Buna rağmen yürekli Kürt kadınları maruz kaldıkları uygulamaları her türlü baskıya rağmen açıklamaktan çekinmemişlerdir. Kamile Çiğci, Remziye Dinç, Şükran Aydın, Fatma Demirel bu kadınlardan sadece birkaçıdır.

Bu tecavüz suçlarında sanıklar hakkında açılan davalar sonuçsuz bırakılmış, dava süreçlerinde mağdurlar yoğun baskı ve tehdit ile karşı karşıya kalmışlar, tecavüzcü ve işkenceciler ise terfi ettirilmişlerdir. Savaş koşullarında kadınların karşı karşıya kaldıkları yıkım, baskı, zor ve şiddeti püskürtmenin yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir. Kadınların cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye karşı mücadeleleri, çelişkilerin ve çatışmaların en fazla yoğunlaştığı savaş dönemlerinde artarak ve

iktidarı hedefleyerek devam etmek zorundadır. Emperyalist savaş işçi ve emekçileri, beraberinde emekçi kadınları ve çocukları yıkıma sürükleyecektir. Paylaşım savaşlarının devrimci dönüşümlerin önünü açtığı bilinmektedir. Emekçi kadın da bu mücadeledeki yerini almalıdır. Unutulmamalıdır ki, 23 Şubat (8 Mart) 1917'de Rusya'da Petersburglu kadın işçilerinin başlatmış oldukları ayaklanma, Ekim Devrimi'nin başlangıç sinyali olmuştur.

Küçükçekmece Belediyesi işçileri eylemde

Biriken alacaklarının ödenmemesine tepki gösteren İstanbul Küçükçekmece belediyesi işçileri 20 Şubat'ta belediye binası önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde DİSK/Genel-İş 9 No'lu Şube Başkanı Hasan Turak ve Genel İş Örgütlenme Sekreteri Aşur Kurgen birer konuşma yaptılar.

Küçükçekmece Belediyesi'nin işçilere en fazla borcu olan belediye olduğu halde her türlü savurganlığı yaptığını söyleyen şube başkanı, en büyük savurganlığın ise belediyenin kendi olanak ve personeli ile yapabileceği işlerin taşeron verilmesi olduğunu vurguladı. İşçilere para vermeyen yönetimin taşeron şirketlere günü gününe ödeme yaptığını söyleyen Hasan Turak, bunun da belediye yönetimiyle ilgili yolsuzluk iddialarını güçlendirdiğini söyledi.

Şube başkanı işçi alacaklarını almak konusunda neden hukuki yollara başvurmadıklarını ise garip bir gerekçeyle açıkladı: "Hukuki haklarımızı kullansaydık belediyemiz çok ağır bir fatura ödemek zorunda kalırdı, yönetimin hataları yüzünden belediyemizin zarar görmesini istemedik" diyen Turak'ın bu sözleri işçiler tarafından tepkiyle karşılandı.

Örgütlenme Sekreteri Aşur Kurgen ise işçiler tarafından pek itibar edilmeyen tanıdık konuşmalarından birini yaptı. Genel-İş'in her zaman hakkını arayan üyelerinin yanında olacağını söyleyen Kurgen, işçilere bundan sonrası için daha sıkı hazırlanmaları çağrısında bulundu.

"Hiç bir şey yapmıyorsunuz" diye eleştiren işçilere karşı "bakın işte eylem yapıyoruz" diyebilmek için sendika tarafından düzenlenen eyleme yaklaşık 70-80 işçi katıldı. Küçükçekmece Belediyesi'nin birçok birimindeki işçinin bu eylemin yapılacağından ve yapıldığından haberi olmadı.

SY. Kızıl Bayrak/İstanbul

Çeşitli kesimlerden kadınlarla röportaj...**Daha önce çalışan ev kadınları...**

- Kendinizi tanıtır mısınız?

1. ev kadını: Tekstil fabrikasının kesim bölümünde çalışıyordum. 11 yıl çalıştım. Evlenince işten ayrıldım. Bir çocuğum var.

2. ev kadını: Tekstil fabrikasında iki yıl çalıştım. Kalite kontrolcü olarak. Mesaisi çok olduğu için ayrıldım. Kendime hiç zaman ayıramıyordum. Evliyim ve bir çocuğum var.

- Evde kendinize zaman ayırabiliyor musunuz?

1. ev kadını: Biraz TV seyrediyorum. Bazen kitap okuyorum.

2. ev kadını: Özel bir zaman ayıramıyorum.

- Çocuğunuzu bırakabileceğiniz kreş vb. kurumlar olsaydı çalışmayı düşünür müydünüz?

1. ev kadını: Evet, tekrar işe dönerdim.

2. ev kadını: Evet, çalışmak isterdim.

- Önceden çalıştığınız için ev kadınlarının yaşadığı sorunlarla çalışan kadınların yaşadığı sorunları karşılaştırabilir misiniz?

1. ev kadını: Çalışırken karşılaştığım sorunlar iş ile ilgiliydi. Evde kalmak, ev işi yapmak daha zor. İnsan evde kalınca ev işinin daha zor olduğunu anlıyor. Çalışmak evde oturmaktan daha iyi. Eşimden para istemek zorunda kalmıyordum çalışırken.

2. ev kadını: Evdeki sorumluluk daha büyük.

Çalışırken daha rahat oluyor. Evde iş hiç bitmiyor.

- Toplumda kadının yerini nasıl

değerlendiriyorsunuz?

1. ev kadını: Kadın hep ikinci planda. Erkeklerden

daha az söz sahibi.

2. ev kadını: Kadını hep köle, ezilecek insan olarak görüyorlar. Eşinizden tutun da herkes aynı düşüncede.

- Son çıkan medeni kanun yasaasının bazı düzenlemeler getirdiği söyleniyor. Sizce bir çözüm olacak mı?

1. ev kadını: O kanun çıkmadan önce de boşanma olayında nafaka ödeniyordu. Bu konuda bence hiçbir düzenleme yok. Fark etmiyor.

2. ev kadını: Hayır. Temelde sağlam olmadığı için bununla düzeltileceğini sanmıyorum. Eğitim, bilinç olmadığı için geçici çözümler sorunu çözemez.

- Sizin kadın sorununun çözümü için önerileriniz nelerdir?

1. ev kadını: Eğitim geliştirilmeli. Sistem değişirse herşey yoluna girer.

2. ev kadını: Kadın bir insan olarak kabul edilmeli. Kadınlar haklarını savunmalı. Eşleri ezerek değil, eşit bir şekilde. Eşit ve özgür bir dünya kurulduğu zaman böyle bir sorunumuz da kalmaz.

Sel felaketinin yaşandığı Çiğli'den bir ev kadını...

- 95'te de bu bölgede sel felaketi olmuş, birçok insan yaşamını ve evini kaybetmişti. Bugün de aynı sorun mevcut. Şimdiye dek devlet hiç önlem aldı mı? Değişen bir şey var mı?

Hayır değişen bir şey yok.

- Son sel felaketinde herhangi bir yardım yapıldı mı?

Hayır, yardım falan edilmiş değil.

- Doğal afetlere karşı ne gibi önlemler alınabilir?

Devlet elindeki parayı altyapı hizmetleri için ya da afetten dolayı zor durumda olan insanlar için harcayacağı yerde, milyarlarca lira para ayırıp cezaevi yaptırıyor.

- Her doğal afette önce işçi-emekçiler zarar görüyor. Sizce bunu nasıl önleyebiliriz?

Halkın elindedir bu durumu düzeltmek. İnsanlar bir şeyler yapmalı artık. İnsanların örgütlü olması, başkaldırması gerekiyor. Baştakilere ders vermek zamanı geldi de geçiyor bile.

Bir tekstil işçisi...

- Fabrikanızda kaç kişi çalışıyor?

200 işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikasında çalışıyorum.

- Ücretsiz izne çıkarıldınız. Kısaca özetler misiniz?

İşçiler arasında ücretsiz izne çıkarılacağımız yönünde söylentiler vardı. Muhasebecinin odasına tek tek işçileri çağırılmaya başladılar. Ücretsiz izne dair bir kağıt imzalandı. Buna karşı çıkanlar oldu. İmzalamayı reddedenler oldu. Birkaç kişi hariç herkes imzaladı. 14 Aralık'ta ücretsiz izne çıkarılmış olduk. Ücretsiz izne çıkarılma gerekçesi işlerin olmaması olarak gösteriliyor. 150 kişi ücretsiz izine çıkarılmış durumda.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Devrimci bir göçmen kadın işçiyle röportaj...**“Onurlu bir yaşam için bu kavgada yerimizi almalıyız”**

Devrimcilerle nasıl tanıştınız?

Eşimin devrimci olmasından dolayı onlarla tanışma imkanım oldu. Aktif bir devrimcinin eşi olsam da, ilk zamanlar onlarla içiçe yaşama şansım olmadığından fazlaca ilgimi çekmiyordu. Bulduğum yörede başlatılan kadın çalışmasına eşimin teşvikiyle gitmeye başladım.

Orada aktif devrimci olan bir bayan arkadaşın konuşmaları dikkatimi çekti ve beni çok etkiledi. Daha sonraki süreçte toplantılara gitmediğimden kendimde bir boşluk hissetmeye başladım.

Aktif bir çalışmanın içine nasıl girdiniz?

Daha sonraki süreçte çocuklarım büyüdüğünden dolayı işçiliğe başladım. Bu süreç içinde katıldığım toplantılarda anlatılanların gerçeğe bağını kurmaya başladım. Nasıl sömürülüyoruz? Bu sömürü karşısında nasıl bir tutum almak gerekiyor? Bu sorular beni rahatsız etmeye başladı. Sanırım bundan sonra örgütlü bir mücadele içinde olmam gerektiğini hissettim. Kendime güvenim giderek arttı. Emek sömürsüne karşı mücadelede safımı belirledim, sonunda doğru yolu bulduğuma inanıyorum.

Yaşadığımız bu sistemde kadın olduğumuzdan dolayı çift taraflı sömürülüyoruz. Eş olarak, kız çocuğu olarak ve işçi olarak. Bu, kavgada haklılığımızı bir kat daha artırıyor.

Bundan sonra mücadeleden ne tür beklentileriniz var?

Onurlu bir yaşam için bu kavgada yerimizi almamız lazım. Bu benim gibi birçok insanın sorumluluğunun bir gereğidir. Bu inanç beni partiye çok daha sıkı bağlarla bağlıyor. Çünkü bizler haklı ve haksızlar kavgasında doğru olan tarafız.

Şunu belirtmek istiyorum; çocuklarımızın geleceği bizlerin mücadelesinden geçiyor. Gelecek bizlerin olacak.

SY Kızıl Bayrak/Almanya

Ve kadınlarımız...

...

Ve kadınlar,

bizim kadınlarımız:

korkunç ve mübarek elleri,

ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle

anamız, avradımız, yârimiz

ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen

ve soframızdaki yeri

öküzümüzden sonra gelen

ve dağlara kaçırıp uğruna hapis yattığımız

ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki

ve karasabana koşulan

ve ağıllarda

ışılısında yere saplı bıçakların

oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan

kadınlar,

bizim kadınlarımız

şimdi ayın altında

kağınların ve hartuçların peşinde

harman yerine kehribar başaklı sap çeker gibi

aynı yürek ferahlığı,

aynı yorgun alışkanlık içindeydiler.

Ve on beşlik şarapnelin çeliğinde

ince boyunlu çocuklar uyuyordu.

Ve ayın altında kağınlar

yürüyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru.

Nazım Hikmet

Bir anket deneyimi ışığında kadın...

Mücadeleyle varolacak yaşamlar

B. A. Su

"Burjuva düzeninde kadınların tüm uyumlu insanlığa doğru özgür gelişmesini engelleyen çaluları ve taşları zeminden ancak proletarya devrimi temizler. Tek başına yasal hak eşitliği emekçi kadını henüz kurtaramaz. Bunun ilkesel önemi ne denli azımsanamazsa, değeri de o kadar sınırlı ve yetersiz kalır. Bu son tahlilde burjuva demokrasidir, burjuva sınıf çıkarlarının kendisiyle oynadığı, içi boş, dışı altın kaplı bir cevizdir. Buna rağmen bir tek burjuva devleti dahi, burjuva demokrasininin salt biçimsel hukukunu bile kadınlar lehine tamamiyle uygulamaya cesaret edemez." Clara Zetkin

Günümüzde ezilen, "ikinci sınıf vatandaş" konumuna itilen kadınların sınıflar savaşımı tarihinde hep bir kilometre taşı olma rolünü üstlendiklerini görüyoruz. Amerikalı dokuma işçileri kadınların zulme karşı isyan bayrağını açmalarıyla doğan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bunun en önemli örneklerinden biridir. Burjuvazi, her ne kadar 8 Mart'ın içeri boşaltma kampanyaları düzenlese de, bizler biliyoruz ki 8 Mart bir kavga günüdür.

Biz komünistler bugünün bir kavga günü olduğu bilinciyle hareket ederek, bu vesileyle kadınlara yönelik bir anket çalışması başlattık. Kadınların yaşadıkları sorunları ele alan ve bu sorunları çözmek için somut öneriler de sunan anketimizi emekçi kadınlara taşıdık.

Sorular; çalışma yürüttüğümüz bölgedeki emekçi kadınların siyasal, kültürel, ekonomik durumları hakkında bir fikir edinebilmek ve ortaya çıkan tabloya müdahale edebilmek amacıyla hazırlandı. Anketlerin değerlendirilmesi, emekçi semtlerinde yaşayan kadınlara yönelik çeşitli çalışmaların başlatılmasını beraberinde getirecektir.

Emekçi semtlerinde yaptığımız çalışma sırasında aldığımız tepkiler genellikle olumluydu. Kadınlar kendi sorunlarıyla ilgilenilmesine anlamlı bir ilgi gösterdiler. Bizleri tanımadıkları için sordüğümüz ilk sorulara çekingen tarzda cevap verirken, sorular ilerledikçe ve yaşadıkları sorunlara değinildiğini gördükçe, büyük bir içtenlikle konuşmaya başladılar. Mensup oldukları sınıfın getirdiği sıcaklıkla bizleri kendilerinden biri gibi görerek sorunlarını paylaştılar.

Daha ilk bakışta yoksulluğun, yaşanan sefaletin ve iki sınıf arasındaki çelişkilerin en açık bir biçimde görüldüğü bu semtlerde kadınlar, ezilmişliği iki yönlü yaşıyorlardı. Birincisi kapitalizmin dayattığı yoksulluğun getirdiği ezilmişlik, ikincisi ise bu yoksulluğun getirdiği kültürün altında yaşadıkları ezilmişlikti. Öyle ki, anket yapmak istemeyen kadınlara bunun nedenini sordüğümüzde aldığımız cevap, "büyüklerimiz böyle şeylere izin vermez, kocam buna izin vermez" oluyordu. Eşi o anda orada olmasa bile, onun baskısını hep üzerinde hissettiğinden dolayı yaşadığı bir korkuydu bu. Bizimle konuşmak istediğini gözlerinden anlasak bile, bu korku baskın geliyordu.

Anketimizi yapmak isteyenlerle geliştirdiğimiz sohbetlerde ise kadınlarımızın gerçekliğini daha yakından görebiliyorduk. İçlerinde volkanlar patlıyor, ama lavlarını yine içlerine akıtıyorlardı. Sorunlar anlattıkça bitmiyor, ama bir noktada kesiliyordu;

yaşanılan sorunların merkezinde "yaşam koşullarının ağır olması" vardı. Yaşam koşulları öylesine kötüydü ki, defter, kalem parasını nasıl alacaklarını düşündükleri için çocuklarını okula gönderemiyorlardı. Anketimizi yaptığımız semtler, aylık gelirleri ya yok denecek kadar az, ya da en fazla 150-200 milyon olan, vahşi kapitalizm koşullarında ezilen emekçi semtleriydi.

"Daraltılan yaşamlar"

Bir yer düşünün; 2 ya da 3 gözlü bir gecekondu. Yağmura teslim olmuş bir çatı, yıllardan nasibini almış eşyalar, lağım sularının çocukları ölümün pençesine atmak için kol gezdiği sokaklar ve bu koşullarda bir yaşam!..

Bir yaşam düşünün; kırık dökük kapısının önüne oturmuş, belki evini bir parça olsun güzelleştirmek için, belki can sıkıntısından harıl harıl bir şeyler işleyen kadınlar. İşledikleri düşleri mi, dertleri mi? Kim bilebilir ki? Belki daha iyi bir ev, belki kocası işten geldiğinde getireceği bir somun ekmek ve bugünü bir fiske yemeden atlatabilmek. Belki daha büyük düşler kurdukları, kim bilebilir ki? Anlatıyorlar, "ev işleri, temizlik, çocuklar..." Oturduğu mahallenin adının bile ne olduğundan habersiz... Mahallesinin adını bilmeden, dünyayı tanıyamadan, hayatı nefes alıp vermek ve ev işleriyle uğraşmaktan ibaret sanarak anlatıyor. "Bizim sorunlarımız bitmez kızım" diyor sonra ve ekliyor, bazen elimizde bir milyon bile olmuyor, aç yatıyoruz.

Peki geleceğimiz, Türkiye'nin geleceği? Kime sorsak içinde biriken öfkeyle önce bir küfür savuruyor, sonra "Türkiye batmış, böyle giderse düzelmez" diyor. Geleceği yaratacaklardan birinin de kendisi olduğundan habersiz işlemeye devam ediyorlar.

Eğitim düzeyinde sınır ilkökul. Çoğu okuma-yazma bilmiyor.

Konuştukça semtin adı değişiyor. Benzer koşullarda yaşayan her semtin adı "Vahşi kapitalizmin daralttığı yaşamlar" oluyor.

"Yaşamda bizler de varız!"

Daha sonra başka bir emekçi semtine gidiyoruz. Bir evin kapısını çalıyoruz. Önce yanışmıyor, istemiyorlar. Anlatıyoruz niye geldiğimizi, ne yapmak istediğimizi. Sonra evlerinin kapıları açıyorlar bize. Deprem bölgesinden gelmişler. Yapılan yardımları ceplerine indirdiler diyorlar yetkililer için. Sonra Türkiye'yi soruyoruz. Amerika'ya sattılar, kardeş halkları birbirine kırdırıyorlar diyorlar.

Ya kadınların sorunları? "Biz de dün bunu konuşuyorduk" diyorlar. Kadınların biraraya gelebilecekleri yerler olmalı, birlikte bir şeyler üretirken (et işleri vb.), oturup konuşabilmeliler de. Bunun için neler yapılabileceği üzerine konuşuyoruz. Sohbet arasında başka bir kadın geliyor, seneler önce emekli olmuş bir Sümerbank işçisi. Uzun sohbetin ardından bize umut dolu gözlerle bakan bu insanlardan müsaade isteyip çıkıyoruz.

Başka bir ev, başka bir emekçi evi ve ezilen başka bir kadın. Önce istemiyor, anlatıyoruz. İçeri davet

ediyor, yanında komşusu. Bir şey yapmak istiyoruz diyorlar, ama zaman ve imkan. Zamanım ve imkanım olsa tek tek evleri gezer, kadınlara sorunlarını anlatırım, öğretmeye çalışırım diyor evin sahibi. Konuşuyoruz sorunlar üzerine, yapabileceklerimiz üzerinde ortaklaşıyoruz.

Yine bir emekçi evi, yine bir emekçi kadın. Hemen her evde karşılaştığımız kadınlar gibi ev işleriyle uğraşırken çalışıyor kapısını. Kendimizi tanıtır tanıtmaz hemen içeri davet ediyor. Sizin sayenizde mola verdim diyor, yorgunluğu belli oluyor yüzünden. Mardinli olduğunu öğrendiğimiz kadın, hem kendi sorunlarından, hem de Türkiye'nin sorunlarından bahsediyor. "Kadınlar haklarını bilmiyor, mücadele etmiyorlar" diyor. Yapılacak etkinliklere katılacağını söylüyor. Sonra Kürt öğrencilerin anadilde eğitim istedikleri için tutuklandıklarından bahsediyor büyük bir öfkeyle. Sitemlerinden mutlu oluyoruz, çünkü "yaşamda bizler de varız!" diyorlar.

"Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!"

Yoksulluğun kol gezdiği "gerçek İstanbul"du buralar. Bir emekçinin sözleriyle, "Sorduklarında İstanbul'da yaşıyoruz diyoruz. Burası İstanbul mu?" Ama onların alternatifleri yoktu. Kendi seçimleri değildi buralarda "yaşamak". Onlara sizin değeriniz bu, bizim için çalışıyorsunuz ve bizim istediğimiz yerlerde yaşamaya mahkumsunuz denildi sistem tarafından. Bizim belirlediğimiz yerlerde oturacaksınız, bizim verdiğimiz kültürel yaşayacaksınız denildi onlara. Onlar da boyunlarını eğerek öyle yaşıyorlar, kıt kanaat geçinerek.

Kadınlar mı? Onlar okumamalı, onların görevi çocuk doğurmak ve yetiştirmek, burjuvaların fabrikalarında köle olmaları için. Ev işi yapmak, evde yiyecek namına ne bulursa yemek pişirmek... Kadınların görevi buydu. Eşlerinin görevi ise çalışmak, ama insan olduğunu bile hatırlamadan, en ağır koşullara boyun eğerek, karınlarını bile doyuramayacak bir ücret için çalışmak... Kapitalist sistem bunu istiyor, varolduğu sürece de bunu isteyecek.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, kadınlar sınıf savaşımı tarihinde hep bir kilometre taşı olma görevini üstlenmişlerdir. Ve sınıflar varolduğu sürece de bu böyle olacaktır. Bugün kadınlarımız kapana sıkıştırılmış, çifte ezilmişliği yaşıyorlar. Ama içlerinde kopan fırtınaları görmek için, onları biraz dinlemek yetiyor.

Onları dinlediğimizde şunu çok iyi anlıyoruz ki, bu insanlar yaşamın ne olduğundan habersiz "yaşıyorlar". Bütün insanların paylaşması gereken güzellikleri farkedemedi, daraltılmış dünyalarında nefes almaya çalışıyorlar. Bu emekçi semtlerinde kavgamıza olan inancımızı güçlendirerek daha iyi anlıyoruz ki, düzenin kiskacında daralan bu yaşamlar ancak mücadeleyle var olacaklardır. Bu varoluşun tek yolu ise kadın ve erkeklerin birlikte ve örgütlü mücadelesidir.

Çünkü, "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!"

Sınıf çalışması ve k

Sınıf çalışması ve kültür-sanat cephesi

"TKİP, kültür ve sanatı komünizmi kuracak yeni kuşakların yetiştirilmesinin temel bir aracı olarak görür. İnsanlığın ilerici, demokratik ve sosyalist kültür mirasını sahiplenir ve toplumun hizmetine sunar.

Kültür ve sanatın dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline gelebilmesine yönelik önlemler alınır. Kültür ve sanat atölyeleri tüm eğitim, üretim ve yerleşim birimlerine yaygınlaştırılır.

Bütün kültür ve sanat ürünleri kamusal zenginlik olarak tüm topluma sunulur. Tarihten miras kalan tüm tarihi ve kültürel zenginlikler titizlikle korunur; topluma sunulur ve gelecek kuşaklara aktarılır." (TKİP Programı)

Parti programımızın yol gösterici çerçevesi

Parti programımızın "Kültür" konulu maddesi bu sorunun proletaryanın devrimci iktidarı altında ele alınışının temel çerçevesini ortaya koymaktadır. Burada sunulan önlemlerin alınması ve tanımlanan hedeflerin gerçekleştirilmesi ancak proletaryanın devrimci iktidarı koşullarında olanaklıdır. Fakat bu aynı çerçeve, buna egemen bakış açısı, partinin iktidar mücadelesi dönemine, bu dönemin görev ve sorumluluklarına da ışık tutmaktadır.

Eğer yarının devrimci iktidarı döneminde kültür ve sanat "komünizmi kuracak yeni kuşakların yetiştirilmesinin temel bir aracı olarak" işlev görecektse, o halde mevcut burjuva iktidarı altında da, devrimi gerçekleştirecek kuşakların eğitilip yetiştirilmesinin temel bir aracı olabilir, olmak durumundadır. Geleceğin kuşaklarını sınıfsız toplumu kurma mücadelesine hazırlayacak olan devrimci kültür ve sanat, aynı devrimci bakış açısıyla bugünün kuşaklarını da devrimci sınıf mücadelesine ve devrime hazırlamanın etkili bir silahı olabilir.

Eğer yarının devrimci sınıf iktidarı altında "insanlığın ilerici, demokratik ve sosyalist kültür mirası" sahiplenilip tüm toplumun hizmetine sunulacaksa, bu aynı tutum, bugün de aynı kültürel mirasın işçi sınıfının ve emekçilerin hizmetine sunulması için azami çaba harcanmasını gerektirir. Bu başarılabilirdiği ölçüde, yalnızca işçi sınıfı kitlelerinin ve emekçilerin kültüre ve sanata duydukları ihtiyaç giderilmiş olmaz; bu sayede gerici burjuva ideolojisi ve yoz kültürünün emekçiler üzerindeki derin etkisine de darbeler vurulmuş, böylece emekçilerin bilinci devrimci yönde ilerletilmiş olur.

Programımız, "Kültür ve sanat(ın) dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline gelebilmesi"ni proletaryanın devrimci iktidarı altında ulaşılması gereken temel hedeflerden biri olarak tanımlıyor. Bu başarılmadan sosyalizmin yeni insan'ı yaratılamaz, komünizmi kurma gücüne

ve yeteneğine sahip yeni kuşaklar yetişemez. Elbette, proletaryanın devrimci iktidarı koşullarında, "Kültür ve sanat(ın) dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline gelebilmesi" alanında yapılabileceklerin gücü ve kapsamı bugün bu alanda yapılabileceklerle hiçbir biçimde kıyaslanamaz. Zira iktidar gücüne sahip olma ve dolayısıyla bunun tüm olanaklarını elinde bulundurma ile bundan tümüyle yoksun ezilen bir sınıf olma konumu, temelden farklı iki tarihsel-toplumsal durumun ifadesidir. Fakat bu gerçek, bu bakış açısından hareketle bugünden yapılabileceklerin önemini ve işlevini de hiçbir biçimde azaltmaz.

Bugünden bu bakış açısıyla etkin bir devrimci çaba içerisinde olmak ikili bir görevi bir arada gözetmeyi gerektirir. Bir yandan işçi sınıfı ve emekçiler arasında kültürel ve sanatsal yaşama büyüyen bir ilgi yaratmak için etkin ve sistematik bir çaba harcanmalıdır. Öte yandan ise, onları bu alanda salt edilgen, yani salt alıcı-izleyici konumdan çıkaracak, kültürel-sanatsal yeteneklerini ve yaratıcılıklarını etkin biçimde ortaya koymalarını teşvik edecek ve fiilen kolaylaştıracak olanaklar sunulmalı, araçlar ve zeminler örgütlenmelidir. Kitlelerin devrimci eğitimi ve dönüşümü çabası, birbirine bağlı bu ikili görevler alanında yapılabileceklerden ayrı düşünülemez.

Devam edelim. "Kültür ve sanat atölyeleri(ni) tüm eğitim, üretim ve yerleşim birimlerine yaygınlaş"tırmak gibi temel bir önlem de, aynı şekilde, işçi sınıfının devrimci iktidarı elinde tutmasıyla ve bunun maddi olanaklarına sahip bulunmasıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Fakat devrimci iktidar mücadelesi yürüten, bunun için de işçi sınıfını ve emekçileri bu doğrultuda hazırlamaya çalışan devrimci sınıf partisinin, tam da bu hedefle sıkı sıkıya bağlantılı olarak, bu alanda bugünden yerine getirebileceği ve getirmek zorunda olduğu önemli görevler vardır. İşçilerin ve emekçilerin kolayca ulaşabilecekleri, kültürel ve sanatsal ilgi ve ihtiyaçlarını bir ölçüde olsun karşılayabilecekleri, dahası sanatsal yetenek ve yaratıcılıklarını serbestçe ortaya koyabilecekleri kültürel-sanatsal araçlar ve kurumsal zeminler oluşturmak, bu görevlerin en önemli halkasıdır. Kendi denetiminde ya da kendi dışında varolan güç ve olanakları bu doğrultuda en iyi biçimde seferber etmek, devrimci sınıf partisinin

TKİP Programı'ndan...

"Eğitim: Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.

- Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.

- 17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim. Eğitim üretici çalışma ile birleştirilir.

- Çocukları okul hayatına hazırlayıcı bir kurumlar şebekesi (kreşler, çocuk bakım ve eğitim yuvaları vb.) oluşturulur.

- Tüm işçilerin, kent ve kır emekçilerinin yararlanabileceği yaygın bir okul dışı eğitim-öğretim kurumları şebekesi (kütüphaneler, halk evleri, okuma odaları, emekçi üniversiteleri, meslek okulları, kurslar, konferanslar, tiyatro ve sinemalar vb.) örgütlenir."

görevidir.

"Bütün kültür ve sanat ürünleri kamusal zenginlik olarak tüm topluma sunulur!" diyor parti programımız. Bunun başarılabilmesi için de, burjuvazinin devrilmesi, üretim araçları üzerindeki sermaye tekelinin kırılması ve dolayısıyla kültür-sanat yaşamı üzerindeki sermaye egemenliğinin son bulması zorunludur. Bugünden bu bakış açısı ışığında yapılabileceklerin esasını ise, işçi sınıfını ve emekçileri, ulusal ve evrensel planda zengin bir birikim oluşturan devrimci kültür-sanat mirasıyla yüzyüze getirebilmek için, elbette koşulların ve olanakların elverdiği sınırlar içinde, azami çabayı harcamak oluşturmaktadır.

Bütün bunlar bir arada, komünistlerin, devrimci kültür-sanat cephesindeki çalışma ve mücadelesine ışık tutmakla kalmamakta; bugünün koşullarında bu çalışma ve mücadelenin taşıyıcısı olacak kurumlara yaklaşımına da yol gösterici bir çerçeve oluşturmaktadır.

Sınıf çalışmasının yeni araç ve yöntemleri

Kültür ve sanat, toplumsal yaşamın temel bir alanı ve sınıf mücadelesinin temel önemde ve kendine özgü

bir cephesidir. Fakat burada bizi, konunun bu genel kapsamından çok partinin sınıfa yönelik dönemsel devrimci çalışması içindeki yeri, bununla bağlantılı yönleri, bunun gerektirdiği pratik adımlar ve görevler ilgilendirmektedir. Bugüne kadarki deneyimlerin de ışığında bir süreden beridir yeni bir güçle yüklenmiş

Guernica/Picasso

Kültür-sanat cephesi

sınıf çalışması giderek bir alan, yöntem ve araç zenginliğine kavuşmaktadır. Politik, sendikal ve kültürel alanlar üzerinden, döneme ve örgütsel-pratik birikimimize denk düşen yöntem ve araçları kullanarak, sınıf çalışmamızda bir sıçramayı gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Devrimci kültür ve sanatı etkin bir biçimde kullanmak ve bunun temel araçlarından biri olarak kültürel kurumlardan en iyi biçimde yararlanmak da, bu çalışmanın bir parçası olarak artık gündemimizdedir.

Bu çok kendine özgü bir alandır ve biz bu alanda henüz çok yeniyiz, denebilir ki her açıdan işin ilk adımındayız. Dahası bu alanda deneyimlerinden yararlanabileceğimiz sözü edilebilir bir geçmiş çalışma mirasından da yoksunuz. Geçmiş dönemlerde devrimci akımlar bu alana ya tümten ilgisiz kaldılar, ya da olduğu kadarıyla yürütülen çalışma bir bakıştan ve bilinçli bir yönelimden yoksundu. Yeni dönemin bu doğrultuda birbirini taklit eden moda girişimleri ise, sıradan işçi ve emekçilere yönelmek yerine, ilerici aydınlar ve öğrenci çevrelerine bir cazibe merkezi oluşturma dar görüşlülüğünü ve faydacılığını aşamadılar. Bu nedenle bunların zaten çok sınırlı kalan deneyimleri bizim için fazla bir anlam taşımamaktadır.

Bütün bunlara rağmen karşı karşıya olduğumuz güçlükler abartılmamalıdır. Devrimci kültür ve sanatı sınıfın ve emekçilerin eğitiminde etkin bir biçimde kullanmak bugün artık temel önemde bir ihtiyaç olarak gündemimize girdiğine göre, bu alandaki güçlüklerimizi ve mevcut deneyimsizliğimizi hızla aşmak bizim için çok da zor olmayacaktır. Pratik ihtiyacın kendisi hem konunun genel teorik ve ilkesel yönlerinin saflarımızda kavranması sürecini hızlandıracak, hem de, bizzat deneyimin de yardımıyla, sorunun pratik yönlerini çözerek ilerlememizi kolaylaştıracaktır. Önemli olan, devrimci kültür ve sanatın sınıf mücadelesi içindeki yerinin ve rolünün gereğince kavranabilmesidir; bu silahın sınıfın ve emekçilerin eğitiminde ve örgütlenmesinde oynayabileceği rolün tam olarak değerlendirilebilmesidir. Önemli olan, bu son derece verimli sınıf mücadelesi silahının gündelik hayatta etkin bir biçimde kullanılabilmesi için azami çabanın harcanmasıdır. Bu yapılabildiği ölçüde, hızla deneyim kazanacağız ve karşımıza çıkacak ya da çıkarılacak güçlükleri göğüslemesini ve aşmasını da bilerek, bu alanda başarıyla ilerleyeceğiz.

Ekonomik yoksulluk ve kültürel yoksunluk

Temel üretim araçları ile zenginliklerin büyük bölümüne ve bu ekonomik temel üzerinde siyasal iktidar tekeline sahip olan burjuvazi, böylece toplumun ideolojik üst yapısına ve bunun bir unsuru olan kültür-sanat yaşamına da egemendir. Burjuvazi, ideolojik üst yapıyı elinde tutan sınıf olarak, kültür-sanat yaşamının biçimini ve içeriğini olduğu kadar amacını ve yönünü de belirleyebilmekte, onu kendi sınıf egemenliğini güçlendirmenin ve sürekli kılmanın bir aracı olarak kullanmaktadır.

Kültür-sanat üretimini kolaylaştıran ve topluma sunumunu sağlayan olanaklar ve kurumlar, bugün hemen tamamen burjuvazinin elinde, doğrudan ya da dolaylı denetimi altındadır. Bu, günümüzde çok özel bir etki ve önem kazanmış bulunan ve etkin bir kültür-

Karanlıkta uyananlar

sanat yaşamı bakımından vazgeçilmez olan yayın ve iletişim araçları için özellikle geçerlidir. Burjuvazinin bu alan üzerindeki etki ve denetimi geçmişe göre bugün muazzam ölçülerde artmıştır. Bunlara piyasa ideolojisi ve mekanizmalarının günümüzde kazandığı özel ağırlık ve bunun kültür-sanat üretimini büyük ölçüde kendine tabi kılması, yani toplumun bütün bir manevi yaşamının da ticarileşmesi, sanat ürünlerinin pazarda alınıp satılan metalara dönüşmesi de eklenince, kültür-sanat yaşamı üzerinde burjuva gericiliğinin ağır tekeli ve aynı anlama gelmek üzere ağır tahribatı daha iyi anlaşılır.

Fakat bunlar ayrıca ele alınıp irdelenmesi gereken konulardır. Bizi burada şu an için özellikle ilgilendiren, kültür-sanat yaşamı üzerindeki burjuva sınıf egemenliğinin genel plandaki anlamı ve sonuçları değil, fakat bunun bugünün Türkiye'sindeki somut yansımaları ve sonuçlarıdır. Bunu, konunun, bugünkü sınıf mücadelesi görevleriyle, bu görevlerin pratik yönleri ve adımlarıyla bağlantısı olarak da tanımlayabiliriz.

Günümüzde, işçi sınıfını ve emekçileri temel maddi gereksinmelerinden yoksun bırakan burjuvazi, bizzat bu politikanın bir parçası olarak, artık onları en temel kültürel ihtiyaçlardan da yoksun bırakma yoluna gitmektedir. Servet-sefalet kutuplaşmasının manevi boyutu, emekçiler cephesinde kendini, artan kültürsüzleşme ve çok yönlü cehalet olarak göstermektedir. Buna sefaletle cehaletin at başı gitmesi de diyebiliriz.

Özellikle son yirmi küsur yıldır sistematik bir biçimde uygulanan bu politika bugün öyle bir noktaya varmıştır ki, burjuvazi artık işçilere ve emekçilere toplumun bugünkü gelişme düzeyine ve olanaklarına uygun düşen kültürel hizmetleri belli koşullar içerisinde sunmak bir yana, onları her burjuva toplumunun en temel kamusal hizmeti olan temel eğitim olanaklarından bile yoksun bırakacak bir

yönelim içine girmiştir. Tüm kamusal hizmetleri piyasaya tabi kâr ve vurgun alanları haline getirme çaba ve uygulamalarının, yani özelleştirme saldırısının bir parçası olarak adım adım hayata geçirilen paralı eğitim, bu yönelimin bir ifadesidir. Militarizme, baskı aygıtlarına ve din işlerine ayırdığı bütçeyi yıldan yıla yükseltirken eğitime ayrılan bütçeyi tersinden kısan bir sınıfın, işçi sınıfı ve emekçilerin kültürel seviyesini yükseltecek ve manevi yaşamını zenginleştirecek çabalardan, yani asıl anlamıyla kültür-sanat hizmetlerinden hepten geri duracağı ise açıktır. Bugünün Türkiye'sinde durum tam olarak budur.

Bugünün Türkiye'sinde, artan yoksullaşmaya ve onunla atbaşı giden hayat pahalılığına bağlı olarak, işçi ve emekçi insanın kitap okuması, konsere gitmesi, tiyatro ve sinema izlemesi, tüm öteki kültür-sanat ürünlerinden/etkinliklerinden yararlanması artık neredeyse olanaksızlaşmıştır. Bugün otuzbeş-kırk yıl öncesiyle kıyaslanamaz ekonomik zenginliklere ve olanaklara sahip olan Türkiye'de, o dönemle kıyaslanamaz bir kültürsüzleşme ve cahilleşme yaşanmaktadır. Toplumun, özellikle de emekçi insanın manevi yoksullaşması demek olan bu sonuç, kendi de kültürsüzleşen ve tüm manevi değerlerini yitirerek bayağılık ölçüsünde yozlaşan bir sınıf olarak burjuvazinin umurunda değildir. O artık toplumun kültürel seviyesini yükseltmeyi, kültürel-sanatsal ilgiyi toplum ölçüsünde yaygınlaştırmayı, sıradan insanın kültürel-sanatsal yeteneklerini ortaya koyacağı olanakları yaratmayı tümten masraflı bir iş saymakta, bunun da ötesinde, kendi sınıf egemenliği için potansiyel bir tehlike olarak da görmektedir.

Kitleleri sersemleten ve yozlaştıran sistematik saldırı

Bugün burjuvazinin kitlelere sunduğu neredeyse tek sözde kültürel araç, tam bir kültürsüzleşme ve

derin bir cehaletin olduğu kadar, insanı ürküten boyutlarda bir yozlaştırma ve bayağlaştırmanın da aracı olarak televizyondur. Sermaye yalnızca sanatçıyı değil sanat alıcısını/izleyicisini de televizyon üzerinden kendine bağlamakta ve bu cendere içinde boğmakta, ruhen ve ahlaken bozup yozlaştırmakta, adeta öğütüp tüketmektedir.

Bu bizi kendiliğinden sorunun bir başka temel önemde yanına getirmektedir. Dayanılmaz boyutlarda maddi ve manevi bir yoksullaşmanın içine itilmiş olan emekçi kitleler, öte yandan, sermayenin yozlaştırıcı ve sersemletici ağır bir kültürel saldırısı altında bulunmaktadır. Çürüyen ve yozlaşan burjuvazi, kendisiyle birlikte tüm toplumu da bozmakta, yozlaştırmakta ve giderek çürütmektedir. Fakat söz konusu olan, yalnızca egemen sınıf olarak burjuvazideki çürüme ve yozlaşmanın egemenlik altında tutulan topluma doğal ve kaçınılmaz yansımalarından ibaret değildir. Daha da önemli olan, bunun bilinçli bir sınıf silahı olarak kullanılması ve bu çerçevede bilinçli bir saldırı programı olarak örgütlenmesidir.

Bugünün Türkiye'sinde çok yönlü bir yoksunluğa mahkum edilen emekçilerin, bunun da bir uzantısı olarak, sosyal-kültürel yaşam adına çok büyük ölçüde televizyona bağımlı hale getirilmelerinin tahrip edici sonuçları muazzam boyutlardadır. Devletle içiçe çalışan büyük sermaye tekellerinin elindeki bu televizyonlardan sistemli bir biçimde zehir ve pislik akıtılmaktadır. Bayağılık, cehalet, kadının sistematik biçimde aşağılanması, her türden piyasa değerleri, bireycilik ve bencillik, ırkçılık, saldırgan bir gericilik, şiddet ve savaş kışkırtıcılığı, militarizm övgüsü vb., sersemletici bir pislik akıntısı halinde gündelik olarak emekçinin zihnine ve duygu dünyasına çarpmakta, onu aptallaştırmakta, bozmakta, sonuçta ruhen ve ahlaken çürütmekte ve çökertmektedir.

Gericici ve yoz kozmopolit burjuva kültürünün eksik bıraktığını ise sahte bir sığınak olarak din ve onun somutlanmış zemini olarak dinsel gericilik tamamlamaktadır. Emekçinin beyni ve ruhu bir de bu cepheden cendereye alınmakta, bilinci ve duygu dünyası tümünden kötürümleştirilmektedir. Emekçinin dine yönelişi yalnızca kültürel kokuşmuşluğa tepkisinden değil, fakat daha da önemli olarak, yoksulluk ve cehaletin bir sonucudur. Bugün burjuvazi, kitleler üzerindeki ideolojik denetiminin etkili araçları olarak, kültürel kokuşma ve dinsel gericiliği bilinçli bir biçimde birarada kullanmaktadır. İkisi birarada, emekçi insanın manevi özgürleşmesinin, sınıf bilincine kavuşmasının ve toplumun devrimci dönüşümü mücadelesine katılmasının önünde aşılması gereken temel önemde engeller olarak durmaktadır.

Emekçinin bu sistematik saldırı karşısında kendini bir ölçüde olsun koruyabileceği alternatif ilerici kültür ve sanat kurumları ve araçlar yaratmak sorununa bu temel önemde gerçekler üzerinden, yani dar siyasal kaygıların ötesinde bir geniş çerçeveden bakabilmek durumundayız.

Kültür-sanat yaşamı üzerindeki boğucu sermaye tekeli

Kitlelerin kültür-sanat yaşamının ürünlerine/etkinliklerine ulaşması, bunları edinme ya da izleme olanaklarından yoksun bırakılması sorunun bir yanısıdır. Bunu yapan bir sınıfın, emekçilerin kültürel-sanatsal ilgi, yetenek ve yaratıcılıklarını ortaya koyabilecekleri kurum, araç ve imkanları onlara sunma sorununa hepten kayıtsız kalacağı ise sorunun temel önemde bir öteki yanısıdır.

Burjuvazi cumhuriyetin ilk birkaç on yılında ve elbette tümüyle kendi sınıf egemenliğini yerleştirme ve güçlendirme kaygısı çerçevesinde, bu doğrultuda bazı adımlar atma yoluna gitmişti. Halkevleri ve Köy Enstitüleri gibi popüler girişimler bir ölçüde olsun bu

işlevi de görmüşlerdi. Bunlar bile son derece sınırlı ve iğreti adımlar olmakla kalmamış, çok geçmeden denetlenemeyen sonuçlar ürettikleri görüldüğünde ise ya kapatılmış ya da destekten yoksun bırakılmışlardı. Bugün artık bu türden adımlar olmadığı gibi, burjuvazi, kültür-sanat yaşamını sermaye ve devlet gücüyle denetim altında tutmakta, toplum yaşamı üzerindeki tekeli bu alanda da sıkı tutmaktadır. Bu ise kültür-sanat etkinliğini dar bir azınlığın işi haline getirmekle kalmamakta, bu azınlığın burjuvazi ve devlet tarafında doğrudan ya da dolaylı biçimde denetlenmesini, daha ötesi, sunduğu baştan çıkarıcı olanaklarla satın alınmasını kolaylaştırmaktadır.

Burada yalnızca işçilerin ve emekçilerin kendi bünyelerindeki kültür-sanat potansiyelini ortaya koyabilecekleri zeminlerin kurutulması değil, yanı sıra, herşeye rağmen bu alanda ortaya çıkan yeteneklerin ise sistemli bir çabayla düzene entegre edilmesi, satın alınarak ve yozlaştırılarak düzen hizmetine koşulması çabası ve elbette başarısı söz

konusudur. Sermayenin kültür-sanat ürünlerinin sunumunu olanaklı kılan kurum ve araçlar üzerindeki tekeli ve piyasanın ticarileştirdiği bu ürünleri satın alma ya da denetleme gücü, etkili bir biçimde bu sonuca yolaçmaktadır.

Buradan karşımıza devrimci kültür-sanat cephesiyle bağlantılı ikili bir görev alanı çıkmaktadır. Bir yandan, işçi ve emekçi insanın kendi sanatsal ilgi, yetenek ve yaratıcılığını ortaya koyabileceği; öte yandan ise, ilerici ve devrimci sanatçıların kendi sanatsal ürünlerini sermaye gücüne bağımlı kalmaksızın emekçilere sunabileceği kurumsal araç ve olanaklar yaratmak. Kolayca anlaşılabilirliği gibi gerçekte bu ikili görev birbirini tamamlamaktadır. Söz konusu olan aynı çabanın iki yönüdür.

Emekçiyi etkin sanat yaşamına yöneltmek

Kendisine sunulan ilerici devrimci kültür-sanat ürünlerinin zihinsel ve duygusal değerinin bilincine varan emekçi insan, kendisinin bu alanda uyuyan potansiyelini açığa vurmak, ortaya koymak ve geliştirmek istek ve cesareti de duyacaktır. Bugün işçi sınıfı ve emekçiler arasında, özellikle de onların genç kuşakları saflarında, kültürel ve sanatsal yaratımın çeşitli dallarında, koşulları olsa kendini ortaya koyabilecek önemli potansiyel yetenekler olduğuna

kuşku yoktur. Emekçileri kucaklayacak ciddi bir devrimci kültürel-sanatsal çaba bu yeteneklerin açığa çıkarılmasının olanaklarını sunmakla da birleşebilirse eğer, bu alanda ne denli verimli bir toprak bulunduğunu görmek zor olmayacaktır.

Bu çerçevede önemli olan yalnızca tiyatro, müzik, şiir, folklor vb. alanlarda ilerici, devrimci sanatçı gruplarıyla emekçilere yönelmekle kalmamak, tam da bu çabanın uyarıcı etkisiyle, bu aynı türden grupları bizzat işçilerin ve emekçilerin kendi saflarından da çıkarabilmek için bilinçli bir çaba içinde olmaktır. Bu, kültürel ve sanatsal etkinlik ve yaratımı dar ve seçkin bir azınlığın sorunu olmaktan çıkarmak tarihsel hedefi doğrultusunda, bugünden ve elbette bugünkü koşulların elverdiği olanaklar içerisinde, yapılabileceklerin azamisini yapmaya çalışmak anlamına da gelmektedir.

Bizzat işçilerin ve emekçilerin kendi saflarından sanatın çeşitli dallarında etkin bir çaba içerisinde olan çok sayıda sanatçı grup ya da birey çıkması, devrimci sanat-kültür cephesindeki başarılı bir çalışmanın önemli ölçütlerinden biri olacaktır. Elbette emekçi saflardan üstün yetenekli sanatçının yetişmesi, sanatsal ve estetik değeri yüksek sanat etkinliği ve ürünlerinin ortaya çıkması kolay bir iş değildir. Bugünün tarihsel-toplumsal ortamında ve burjuva sınıf egemenliği koşullarında bu hayalci bir beklenti olur. Fakat burada sorun bu değildir.

Devrimci bir bakışaçısından önemli olan, anarotör ve mütevazı sınırlar içinde de olsa, mümkün merteye çok sayıda emekçinin kültür-sanat yaşamında, onun şu veya bu dalında kendini cesaretle ve içtenlikle ortaya koymaya çalışması, salt pasif, edilgen alıcılar ya da izleyiciler olmaktan çıkarak etkinleşmesidir. Asıl başarı ve kazanım buradadır, bunun ne ölçüde başarılabilirdiğindedir.

Elbette bu alandaki gelişme, emekçinin siyasal yaşamda ve devrimci sınıf mücadelesi alanında etkinleşmesinden ayrı düşünülemez. Ancak buradaki etkileşim karşılıklıdır; sanatsal etkinlik ve yaratım çabası sınıf mücadelesinden beslenir, fakat gerisin geri onu besler de. Bizim için önemli olan da budur. Bu, bizim devrimci kültür-sanat alanı üzerinden yürüteceğimiz kitle çalışmasının en şaşmaz amaçlarından biridir. Bizim için emekçi insanın duygu dünyasını beslemek ve zenginleştirmek, onun devrimci sınıf bilincini aydınlatmaktan ve geliştirmekten, onu etkin siyasal yaşama yöneltmekten ayrı düşünülemez.

Emekçiyi ve sanatçıyı karşılıklı devrimci etkileşime sokmak

Bugün önümüzde devrimci sınıf hareketinin ve komünizmin 150 yılı aşan tarihi içerisinde oluşturduğu muazzam bir evrensel kültür-sanat birikimi var. Öte yandan, Nazım Hikmet'in cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren açtığı yoldan yürüyen ya da yürümeye çalışan sanatçıların ürünü olan, özellikle '60'lı ve '70'li yılların devrimci sosyal hareketliliği döneminde önemli bir etki gücü kazanan kendi ilerici-sosyalist kültür-sanat birikimimiz var. Tarih boyunca halk hareketlerinin biriktirdiği ilerici-demokratik kültür mirası ile de birlikte ele alındığında, toplamında zengin, güçlü ve çok yönlü bir kültürel-sanatsal birikime sahip olduğumuz görülür. Bugünün en temel sorunlarından biri, bu birikimi mümkün olan her yol, yöntem ve çabayla işçilere ve emekçilere taşımak, onların bu muazzam kaynağa bilinçli bir biçimde yönelmesini teşvik etmek ve kolaylaştırmaktır.

Fakat elbette bu basitçe ve salt bir propaganda ve eğitim çalışmasıyla başarılamaz. Bu zengin mirasın emekçide canlı ve güçlü bir ilgi ve etki yaratabilmesi, aynı zamanda, bugünün devrimci sanatçısının onu emekçiye sanatsal biçim ve etkinlikler içerisinde

sunabilmesi ölçüsünde olanaklıdır. Bu ise bize bugünün yeni ve genç sanatçılarına ya da sanat gruplarına dayanabilmenin, onların sanatsal etkinliklerinden en iyi biçimde yararlanabilmenin gereğini ve önemini gösterir.

Kaldı ki onların da buna fazlasıyla ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaç iki yönlüdür. Bir yandan, kendi kültürel-sanatsal üretim ya da etkinliklerini işçi ve emekçi ortamlarına taşımak ve onların ilgisine sunmak, kendini ilerici-devrimci sayan bu sanatçılar için en büyük arzudur. Öte yandan, bizzat bu etkinlikler içinde emekçi insanla yüzyüze gelmek, onunla etkileşmek, onlar için temel önemde bir ihtiyaçtır. Bu, bu sanatçıları emekçilere daha güçlü bir biçimde bağlayacak ve kendi sanatsal yaratıcılıklarını ve etkinliklerini emekçi davasının hizmetine daha güçlü bir biçimde sunmalarını teşvik edecek ve kolaylaştıracaktır.

Özetle bu çaba, işçiyi ve emekçiyi ilerici-devrimci sanatçıyla, tersinden ise ilerici-devrimci sanatçıyı emekçiyle buluşturacaktır. Bu buluşma onları karşılıklı olarak devrimci bir etkileşim içerisine sokacaktır.

Devrimci kültür kurumları bu buluşmanın gerçekleşmesinde aktif rol üstlenmeli ve onun gerçekleştiği zeminler olmalıdırlar. Kendi görev ve işlevlerini başarıyla yerine getirebilmelerinin temel önemde gereklerinden biri de budur. Bu alandaki başarı, bu kurumlara çifte bir güven ve saygınlık kazandıracaktır; bir yandan işçiler ve emekçiler, öte yandan ise ilerici-devrimci sanatçılar nezdinde.

Dünün ilerici aydın ve sanatçısının bugünkü durumu

Dünün ilerici aydın ve sanatçılarının bugünkü durumu üzerine de bazı gerçekleri vurgulamak durumundayız. Zira bu gerçekleri gözönünde bulundurmak, kültür-sanat cephesindeki görevlerimizin kapsamı ve ele alınışı bakımından çok özel bir önem taşımaktadır.

Bugünün Türkiye'sine baktığımızda, '60'lı ve '70'li yılların büyük toplumsal hareketliliğinin ortaya çıkardığı ilerici, devrimci aydın-sanatçı kuşağının büyük ölçüde burjuvazinin safına geçtiğini, düzenle bütünleştiğini görmekteyiz. 12 Eylül'le birlikte başlayan karşı-devrim saldırısı, sol hareket ve kitle hareketi üzerinde yaptığı ağır tahribatı, doğal ve kaçınılmaz bir biçimde ilerici aydın hareketi ve sanat yaşamı üzerinde de yaptı. İş bununla da kalmadı, üstüne '89 çöküşü ve onu izleyen dünya ölçüsündeki karşı-devrimci gerici dalga da binince, '60'lı ve '70'li yıllarda yetişen ilerici aydın kuşağı neredeyse tümünden umutlarını ve inançlarını yitirdi. O güne kadar dayandığı ya da dayanmaya çalıştığı ideolojik ve moral değerleri hızla terketti.

Bu sonuç, bir yandan bu kuşağın kültürel-sanatsal üretim ve yaratım gücünü ve yeteneğini önemli ölçüde dumura uğratarak, öte yandan deyim uygunsu onları piyasaya düşürdü. Aydınlar ve sanatçılar geçmişte, tam da emekten, özgürlükten, bağımsızlıktan ve sosyalizmden yana tutumlarıyla oluşturdukları kişiliklerini para karşılığı sermayenin hizmetine sundular. Ya da tersinden devlet ve burjuvazi, son derece bilinçli bir tutumla, bu alanda inancını ve ilerici dinamizmini yitirmiş aydın ve sanatçıya cazip gelen bir piyasa yarattı. Dünün ilerici ve sosyalist aydınları ve sanatçıları, tekeli burjuvazinin elinde tuttuğu televizyonlar, gazeteler, dergiler, yayınevleri, kültür kurumları, reklam şirketleri, kültürel danışmanlık vb. işlerde cepleri doldurularak istihdam edildiler.

Bu ilerici aydın hareketinin kitlesel bir kırımıydı ve bir bakıma devrimci hareketteki geniş çaplı terbiye, tasfiye ve düzenle bütünleştirme hareketinin ilerici kültür-sanat yaşamındaki izdüşümüydü. Herşeye rağmen solculuk taslamaya heveslenenler ise (Cumhuriyet gazetesinin temsil ettiği çizgide hareket edenler buna örnektir), bu işi devrime ve bilimsel

sosyalizme açık bir düşmanlık temeli üzerinde yaptılar ve bunu Kürt halkının özgürlük istemi karşısında tiksindirici bir şovenizmle birleştirdiler.

Özetle, '60'lı ve '70'li yılların ilerici-devrimci toplumsal hareketliliği ortamında yetişen, onu etkileyen ve ondan etkilenen ilerici aydın ve sanatçı kuşağı ezici bir bölümüyle artık işçi sınıfından, emekçilerden ve onların sosyal kurtuluş davalarından yana olmak, buna hizmet etmek bir yana, doğrudan ya da dolaylı biçimde onun karşısındadır, burjuvazinin safında ve hizmetindedir. Onlardan artık bir şey beklenemeyeceği gibi, dünkü kimliklerini kullanarak bugün aşıktan ya da sinsice yapmakta oldukları tahribatı göğüslemek ve boşa çıkarmak gibi temel önemde bir sorun ve görev de var önümüzde.

Fakat tüm dünyada ve elbette Türkiye'de, devrimci sosyal ve siyasal mücadele sürmektedir ve bu mücadele kendi yeni genç aydın ve sanatçı kuşağını da zamanla ortaya çıkaracaktır. Sınıf hareketi ekseninde yürütülen devrimci bir kültür-sanat mücadelesi, bu yeni kuşağın ortaya çıkışını kolaylaştıracak ve hızlandıracak bir perspektife, bu doğrultuda somut pratik bir yönelime de dayalı olmalıdır. Devrimci kültür-sanat kurumları, özellikle aydın gençlik içerisinde bu alanda bugünden filizlenmekte olan güçleri bilinçli bir tutumla işçiler ve emekçilerle buluşturmayı başaramazlarsa eğer, zaten kendi görev ve işlevlerini yerine getirmekte de yetersiz ve başarısız kalmış olurlar.

İkili zaaftan kaçınmanın önemi

Devrimci kültür-sanat cephesi kendine özgü bir mücadele alanıdır ve bu alandaki çalışma da bunun gerektirdiği çerçeve ve kurallar içerisinde yürümek zorundadır. Çalışmanın düzenlenmesi, etkinliklerin seçimi ve örgütlenmesi, araçların kullanımı, bu özgünlüğü tam olarak özümsemeye ve pratikte gözetmeye dayalı olmalıdır.

Elbette sosyal yaşamın tüm alanları gibi kültür-sanat yaşamı da politik bir öz taşır. Bu alanda da sınıf çıkarları ve bunun ifadesi ve taşıyıcısı olan ideolojiler ve politikalar karşı karşıya gelir ve çatışır. Fakat bu kaba ve çıplak politik biçimler içerisinde değil, sanatsal üretim ve etkinliğin kendine özgü biçimleri içerisinde gerçekleşir. Çatışmada başarı bunu gözetmek ölçüsünde olanaklıdır. Bu gözetilmezse eğer, kültür-sanat alanında devrimci bir mücadele cephesinden söz etmek zaten olanaklı olmaz. Öte yandan, her sanatsal etkinliğin ve biçimin içerisinde politik bir öz, kaygı ve yönelim vardır. Bunu gözden kaçırmak, sanatsal üretimi ve etkinliği kendi içinde amaçlaştırmak, "sanat sanat içindir" şeklindeki burjuva aldatmacasının tuzağına düşmek anlamına gelir.

Demek ki bu alanda birbirinin zıddı gibi görünen, gerçekte ise birbirinden beslenen ikili bir tehlike var ve biz buna karşı peşinen hazırlıklı ve uyanık olmalıyız. Bir yandan, sanat ve kültür alanının kendine özgü karakterini ve bunun gereklerini gözetmeli, kültür kurumlarının politik araçlara indirgenmesinin kesin bir tutumla önüne geçmeliyiz. Öte yandan ise, kültürel-sanatsal biçimler içerisinde sürse bile bu çabanın politik bir öz taşıdığını ve temelde politik bir kaygı ve amaca bağlandığını unutmamalı, bunu gözden kaçırabilecek apolitik eğilimlere hiçbir biçimde prim vermemeliyiz.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat

2002 tarihli

227. sayısından alınmıştır...)

Küba'da eğitim ve kültür

Önceki hafta Havana'da (Küba) UNESCO ve Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP) da desteklediği "Yeni Binyıl'da Yükseköğretim" konulu uluslararası bir toplantıya katıldım. Toplantıya, çoğu Latin Amerika Avrupa Birliği ülkelerinden olmak üzere iki bin dolayında bilim insanı katıldı, dört gün boyunca, konferanslar verildi, yuvarlak masa toplantıları ve paneller yapıldı; onlarca bildiri sunuldu ve tartışıldı.

Ele alınan konular arasında, "Üniversite, Çevre ve Sürdürülebilir Kalkınma; Üniversite ve Ulusal Bilim ve Teknolojik Yenilenme; Yükseköğretimde Kalite ve Ölçümü; Sanal Üniversite; Fiziksel Eğitim ve Spor; Eğitim ve Üniversite; Yükseköğretimde Öğrenci Örgütlenmesi; Sendikalar ve Üniversite; Yükseköğretimin Geleceği" özellikle ilginçti.

Varılan sonuçlar arasında, bilim insanının niteliğinin yükseköğretimde her bakımdan en önemli belirleyici olduğu ya da öğretici kalitesi başta gelmekteydi. Öğretimde ileri teknolojiye dayanılması, en gelişmiş öğretim araçlarının kullanılması gereği vurgulanmakla birlikte, bunların, en azından şimdilik, insan olarak öğreticinin ya da bilim insanının yerini almasının söz konusu olamayacağı özenle sergilendi. Eğitimin, doğuştan ya da anaokulundan başlayan bir bütünlük içinde düşünülmesi ve hem bireysel hem de toplumsal gönencin artırılması için fırsat eşitliğini esas alması gereği vurgulandı. Bu nedenle de öğretmen yetiştirme programlarının önemi ayrıca vurgulandı. Eğitimin önemli bir alt başlık olarak irdelendiği toplantılarda, konunun kuramsal ve uygulamalı yönlerindeki en son evrensel gelişmeler üzerinde duruldu. Bu bağlamda, bilim insanının saptanması, eğitimi ve değerlendirilmesinin yöntemleri, ülkeler arasında karşılaştırmalı irdelendi. (...)

Asıl ilgi duyabileceğiniz Küba'nın durumuna gelince. Öncelikle, bir toplumsal yapının öyle bir haftalık gözlemlerle, sağlıklı bir biçimde değerlendirilemeyeceği çok açıktır. Bu sınırlamalar içinde Küba'nın çok başarılı olduğu alanlar bulunduğu gibi, başarısız kaldığı önemli alanlar da vardır. (...)

Başarılı olunan konuların başında, parasız sağlanan eğitim, kültür ve sağlık hizmetleri geliyor. Eğitimde fırsat eşitliğinin sağlandığı anlaşılıyor; ilk ve orta dereceli okullarda 25-30 dolayında olan öğretmen başına öğrenci sayısının planlı bir biçimde önümüzdeki yıllarda 15'e indirilmesine çalışılıyor; öğretmen yetiştirmeye özel bir önem veriliyor; mesleki ve teknik eğitim görel olarak çok önemseniyor. Küba, Ekvador örneğinde görüldüğü gibi, Latin Amerika ülkelerine öğretim üyesi yardımı yapıyor.

Çok başarılı olunan bir alan da kültür. Ulusal kahramanları Jose Marti'nin "kültür özgürleştirir" anlamına gelen sözleri, kültür politikasının temelidir. Yaklaşık 11 milyonu aşan nüfusuyla Küba, açtığı 300'ün üzerindeki Kültür Evleri ile her yaşta halkın yaratıcılığını geliştirmeyi sağlıyor. Özellikle de müzik, dans, plastik sanatlar, resim, heykel ve spor alanlarında uluslararası başarılar imza atıyor. Kültür Evleri, internet teknolojilerinden yararlanıyor. Küba, Latin Amerika kültürünün gelişmesinde ve uluslararasılaşmasında gerçekten öncülük ediyor.

Sağlık alanındaki başarılar da çok önemli. Özellikle tropikal hastalıkların tedavisinde kullanılan serumların üretiminde, başta hepatit B olmak üzere, dünyaya öncülük ediyor; Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin kırsal kesiminde binlerce Kübalı doktor çalışıyor. (...)

Yakup Kepenek (Cumhuriyet/25 Şubat 2002)

(Metnin başlığı SY Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur...)

Her türlü fazla mesai yasaklansın!**Ek mesailer ve sınıfa etkileri**

Yedek sanayi ordusunun her geçen gün büyüdüğü bir dönemden geçiyoruz. IMF-TÜSİAD programlarının çöküşünden sonra bu ordunun saflarına iki milyondan fazla insan katıldı. Sınıf hareketindeki durgunluk ve sendika bürokrasisinin sermayeye sunduğu hizmeti de bu tabloya eklersek, Türkiye'nin neden ucuz işgücü cenneti olduğunu kavramakta güçlük çekmeyiz. Bu cendere içinde sıkışan işçiler, yaşamlarını bir nebze çekilir hale getirebilmek için gece-gündüz çalışmayı göze alabiliyorlar.

İşçi sınıfı işgünü 8 saate düşürebilmek için on yıllara yayılan mücadeleler vermiş, bu uğurda yüzlerce işçi şehit düşmüştür. Dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs da bu mücadeleden bize kalan bir gelenektir. Ancak, yüz yılı aşan bir süreden sonra milyonlarca işçi yasal çalışma süresi olan 8 saatten daha fazla çalışmakta, ek mesai adı altında bu kazanım fiilen gasp edilmiş bulunmaktadır. Sendikalı olan ve görece olarak belli kazanımları halen koruyabilen işyerleri dışında kalanlar, sefalet ücretine mahkum edildikleri ölçüde, kölelik zincirini daha da kalınlaştıran ek mesailerini arar duruma gelmişlerdir.

Kapitalistler zorlu mücadelelerle elde edilen bu tarihsel kazanımı verili koşullarda kolayından işlevsizleştirmişlerdir. İşçi sınıfının önemli bir kesimi bu gerçeğin farkında olmadığı için "gönüllü" olarak ek mesai yapmakta, hatta bunu bir avantaj sayabilmektedir. Patronlar da bu yönde propaganda yapmakta, ek mesailerini bir lütfmuş gibi yutturmaya çalışmaktadırlar. Örneğin iş başvurusunda "bizim işyerinde çok mesai olur" denebilmekte, bu bir avantaj olarak sunulmaktadır.

Fazla mesailerin beden ve ruh sağlığına etkileri

Bir işçi fazla mesai yaptığı zaman, aldığı ücretin az da olsa artacağını, yaşamının bir nebze rahatlayacağını düşünmektedir. Kaybettiğinin hesabını ise yapamamaktadır. Oysa 12-14 saat çalışan bir işçi hem bedensel, hem de ruhsal açıdan yıpranmaktadır. Hele sabahlara kadar çalışıldığı dönemlerde işçilerin fiziksel bitkinliği ve aşırı sinirlilik bariz hale gelmektedir. Uyku düzeninin bozulması, iştahsızlık ve buna bağlı olarak yetersiz-düzensiz beslenme sonucu sağlığın bozulması sık yaşanan bir durumdur.

Kapitalistin kârına kâr katmak için çalışıp yıpranan işçiler, işlerde en ufak bir azalma olduğunda ya kendilerini kapı önünde bulmakta ya da en iyi ihtimalle ücretsiz izin yapmak zorunda bırakılmaktadırlar. Özellikle krizi fırsat bilen kapitalistler her fırsatta bu yola başvurmaktadırlar. Böylece fazla çalışarak yaşamını çekilir hale getirdiğini sanan işçi daha ileri düzeyde sorunlarla yüz yüze kalıyor. "İş yok, zor durumdayız" gibi söylemlerle kendini aklamaya çalışan asalaklar, işçilerin emeğini sömürerek servet biriktiren hiç de işler iyi gidiyor, ek prim verelim demiyorlar. Ama işçilerden fedakarlık isteme arsızlığını gösteriyorlar.

Sosyal ilişkilerin asgari düzeye inmesi

Uzun süreli çalışmanın işçilere çıkardığı bir diğer fatura sosyal yaşamla ilgili olanıdır. Zamanının çoğunu çalışarak geçiren bir işçinin sosyal yaşamı neredeyse sifira inmektedir. Kendi ailesi, arkadaşları, hatta işyerinde beraber çalıştığı arkadaşlarıyla bile doğru dürüst bir sosyal ilişki kuramamaktadır. Gezmek, eğlenmek, okumak vb. ihtiyaçlarını ise hiçbir şekilde karşılayamamaktadır. Kimi zaman, insanın yaşamında önemli bir yer tutması gereken bu tür etkinliklerin bir ihtiyaç olduğu bile unutulmaktadır. İşçiler "eve gidip de yatsak" türünden dinlenme ihtiyacını dile getiren özlemlerini sık sık dile getirmektedirler.

Bu duruma gelen işçiler çalışmaktan, yemekten, konuşmaktan, kısacası yaşamdan tat alamaz hale geliyorlar. Bu sorunlarla yoğun olarak karşı karşıya kalan işçilerin ailesi ve arkadaşlarıyla ilişkileri zedeleniyor, bunun sonucunda ise manevi yozlaşma yaygınlaşıyor. Yaşamı çekilir hale getirmek uğruna yapılan ek mesailer böylece yarardan çok zarar veriyor.

Mücadeleyi sınırlayan etkisi

Düşük ücrete mahkum edilen işçiler ek mesailer üzerinden çözüm yolları aramaya başladığı yerde mücadele bilinci de körelmektedir. Kapitalist asıl kazancını bu körelme sayesinde elde etmektedir. Örgütlenerek hakkını söke söke alan işçi sınıfı patronların korkulu rüyasıdır. Oysa işin içinde boğulan işçiler bunun uzağında kalmaktadırlar. Bu koşullarda

sefalet ücretine, sosyal haklardan yoksunluğa mahkum olmak gittikçe kanıksanmakta, kadermiş gibi kabul edilmektedir.

Örgütlü olmayan işçilerin herhangi bir kazanım elde etmeleri mümkün olmadığına göre, sınıf dayanışmasının yerine bireyciliğin geçmesi işçi sınıfı açısından olabilecek en olumsuz şeylerden biridir. İnsanca bir yaşam uğruna mücadele edilmediği ölçüde, sorunların ortak olduğu ve çözümün de ancak ortak olabileceği bilinci körelmekte, işçiler ek mesailere sarılmaktadır. Ayrıca ek mesai işsizler ordusunun kalabalıklaşmasına da katkıda bulunmaktadır. İşsizlik arttığı ölçüde kapitalistlerin daha da azgınlaştığı gerçeği görülememekte ya da görülse bile üzerinde durulacak zaman değil denip bir kenara bırakılmaktadır.

İnsanca yaşam için örgütlü mücadele!

Kapitalistlerin gözü doymaz oburluklarının bir sonucu olarak dayattıkları ek mesai saldırısını işçi sınıfı, ancak örgütlü hareket ettiği zaman püskürtebilir. Bu saldırı sermayenin genel saldırılarının sadece bir ayağıdır. Esnek üretimden özelleştirmeye, zamlardan emperyalizmin savaş arabasına bağlanmaya kadar geniş yelpazede devam eden saldırıların tümüne karşı mücadeleyi örmek sınıf bilinçli işçilerin, sınıf devrimcilerinin önünde duran acil bir görevdir. Zira bu alanda mesafe alınmadan sermaye düzeninin hiçbir kirli planı bozulamaz.

Bu aşamada işçilere ek mesai yapmayı diyebilecek durumda değiliz elbette. Ücretlerin düşüklüğü onları bu yola yöneltmektedir. Ama bu tuzağı teşhir etmeli ve bir çözüm olmadığını, tam tersine işçi sınıfını vuran bir silah olduğunu en geniş işçi kitlelerine anlatmalıyız. Kaderci bakış açısını yıkmak, vahşi kapitalizmin dayatmalarına karşı devrimci sınıf mücadelesi ile direnmekten başka bir çıkış yolu yoktur. Bunun dışındaki "çözüm" yolları aldatmacadan başka bir anlam taşımamaktadır. Ek mesailerde aranan çözüm de sınıfın sorunlarına yeni boyutlar katmaktadır. Bu bilinçle hareket ederek vahşi kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

**7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!**

Yaşadığımız ülkede emeğe ve insana verilen önemin ölçüsünü öğrenmek hiç de zor değildir. Dönüp de toplumsal yaşamın herhangi bir alanına baktığımızda insanların yaşadığı sorunların temelinde kapitalistlerin sınıf egemenliğinin ve daha fazla kâr uğruna harcadıkları çabaların yattığını fazla açıklamaya gerek duymayacak şekilde görürüz. Bunlar hergün yaşadığımız ve artık kanıksadığımız ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel vb. sorunlardır.

Yıllarca çalışan, alınteri döken ve nihayet emekli olan emeklilerin maaşlarını almak için banka önlerinde oluşturdukları uzun kuyruklar zaman zaman televizyon kameralarına takılır. Gene öyle oldu. Bayramdan hemen önceki günlerde kimi yerlerde yüzlerce metreyi bulan maaş kuyruklarında biri kadın iki kişi daha yaşamını yitirdi.

Bu kuyrukların stresine dayanamayıp ölen insanların yüzü aştığı biliniyor. Ama buna rağmen bu zulmün yaşanmaması, emeklilerin paralarını rahatça alabilmeleri için sermaye devleti ve ona bağlı kurumlar en ufak bir çaba göstermiyorlar. Dahası geçmiştekini aratacak tarzda yeni düzenlemeler

Maaş kuyruğunda ölen emekliler kapitalizmin vahşi yüzünü gösteriyor

gidiyorlar. Maaş dağıtan banka ve gişe sayısının artırılması gerekirken, banka şubelerinin sayısı daha da azaltılıyor ya da iki olan gişe sayısı teke düşürülüyor. Örneğin son ölümlerin yaşandığı İstanbul Pendik'teki banka şubelerinden biri kapatıldığı için tek banka şubesinin önünde aşırı yığılma oluşmuştu.

Suçlu kapitalizmin kâr mantığıdır

Ülkemizde emeklilerin maaş kuyruklarında ölmesinin engellenmesi ve benzeri diğer hizmetlerin sunulması, gösterilmeye çalışıldığının aksine kolay bir iştir. Ama sorun bu işin kolay ya da zor olması değil, kapitalistlerin bu işte bir çıkarlarının olup olmamasıdır. Ülkemizde çıkarılan yasa ve uygulamalara baktığımızda, her alanda kapitalistlerin çıkarlarının gözetildiğini görürüz. Özelleştirme, taşeronlaştırma, işten atmalar, ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların gaspı, sendikal örgütlenmelerin

tasfiyesi... Kasım ve Şubat krizinden sonra burjuvazi yeni IMF kredilerine ihtiyaç duyuyordu. Bunun için on günde on yasa çıkarttılar. Tüm bu yasa ve uygulamalardan emekçilerin payına düşen işsizlik,

yokluk, açlık, sefalet oldu. Burjuvazi ise daha çok sömürü daha çok talan, yıkım ve baskı uygulama olanakları kazandı.

Dolayısıyla ülkemizde emeklilerin maaş kuyruklarında ölmesi kapitalistlerin ve onun hizmetinde olan devletin umurunda değildir. Diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi bugün emeklilerin karşılaştığı sorunların çözülmesi için yapılacak çalışma ve düzenlemelerden kapitalist sınıfın hiçbir çıkarı yoktur. Onlar için emekliler hiçbir işe yaramayan canlılardır.

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de insanlara ve emeğe gereken önemin verilmesi ancak ve ancak kâr uğruna varolan kapitalist düzenin yıkılması, insan emeğine değer veren ve insanların mutluluğu için çaba sarfeden sosyalizmin kurulması ile mümkündür. Çünkü ancak o zaman yöneten, üreten ve paylaşan biz işçi ve emekçiler olacağız.

İzmir İHD'nin ÖO Direnişi ile ilgili etkinliği...**“Dışarıda kanıksanan durumu değiştirebilsek bu içeriye de yansıyacak”**

16 Şubat'taki eylemin ardından gerçekleşen söyleşi etkinliğini İHD Şube Başkanı Günseli Kaya yönetti. Geline sürece kısaca değindikten sonra gelen konuklar görüş ve önerilerini dile getirdiler.

G. Kaya konuşmasında şunları söyledi: “...Biz İHD olarak gerek 19 Aralık öncesi gerek sonrasında hem kurum olarak hem de Hücre Karşıtı Platform'da yer alarak, ölümlerin durdurulması ve diyalogun için elimizden gelen herşeyi yaptık. Hatta 10-15 kişiyle bile eylem yaptık. 70'i aşkın davamız var ve 4.5 milyar tutarında para cezası aldık. Bunlarla övünmüyoruz. Çünkü yapılması gereken yapılmalı idi. 19 Aralık'tan önce şu veya bu biçimde ilgi gösteren sendikalar ve diğer kurumlar 19 Aralık'tan sonra iyice çekildiler. Baro ve TTB ile ortak birçok işi ve bilgi akışını sağladık. Şimdi ise Baroların önerdiği '3 kapı-3 kilit' formülasyonunu desteklemekle kalmıyor, bu öneri ekseninde diğer kurumları harekete geçirmeye çalışıyoruz.”

Daha sonra Günnaz ana, Hatice ana ve diğer tutsak yakınları söz alarak özellikle ziyaret esnasında yaşadıkları sorunları aktardılar. Bıktırıcı ve tacize varan aramalar, getirilen eşyaların yakınlarına verilmemesi,

gelen ve giden mektupların karalanması, tutsakların görüş ve mahkemeye gidişlerinde ayakkabılarına kadar yapılan, insan onuruna yakışmayan arama ve dayatmalar ve buna karşı çıkanların kaba dayaktan geçirilmesi vb. baskıları anlattılar. Bu yaşananları başta yasal sol partiler olmak üzere değişik kurumlara anlattığımızda ve destek istediğimizde neredeyse bizleri bir dövmedikleri kalıyor dediler.

Hatice ana yaşadıklarını şöyle anlattı: “Öyle ki, bir sol partinin imza kampanyası vardı. Ben F tipindeki yaşananları biraz olsun anlatmaya çalıştığımda 'sosyalistim' diye geçinen bir yetkili aynen şunları söylüyordu bana; 'uslu olsalardı girmeseydiler'. Ben de onlara sizin söylediklerinizi polis ve jandarma da söylüyor dedim”. Bir baba ise şu sözleri ekledi: “Düzen bu partileri öylesine ehlileştirdi ki, sözde de olsa destek olmayı bırak, devletin yaptığı zulmü onaylar duruma geldiler.”

İzmir Barosu Cezaevi Komisyonu avukatlarından Av. Bahattin Özdemir ise şunları söyledi: “Öyle bir duruma geldik ki, birkaç avukat arkadaş birlikte biz de tutuklu ve hükümlü yakını olduk. Sadece ben yüze yakın suç duyurusunda bulundum. Hukuksal boyutta

bakıldığında bile o kadar hak ihlali yaşanıyor ki, ne yapacağımızı şaşırır duruma düştük. İçerinin havası ile dışarının havası bir değil. Dört baronun önerdiği '3 kapı-3 kilit' altında tecriti ortadan kaldırmıyor. Biraz olsun sınırlıyor. Dışarıda kanıksanan durum biraz değişse veya değiştirebilsek bu durum içeriye de yansıyacak. Ama öyle gözüküyor ki, hemen olacak gibi değil.”

İki saati aşkın süren söyleşide birkaç somut öneri sunuldu. Bunlardan birkaçı “film gösterimi, panel ve bildiri dağıtımı yapılması” idi.

İHD Şube Başkanı Günseli Kaya bir işçi sendikasının F tipi cezaevi konulu söyleşi için salonunu vermesinin sevindirici olduğunu belirttiikten sonra, “Hak ihlalleri ve baskılar sadece cezaevlerinde değil işçiler, emekçiler, öğrenciler ve diğer meslek gruplarına da uygulanmaktadır. Gün geçtikçe yenileri eklenmektedir. Umarız bu başlangıç olur; daha geniş platformlarda bir araya geliriz” diyerek, sorunun dışarı ayağına dikkat çekti. Diğer konuşmacılar da “hayatımız F tipine çevrilmektedir” sözleriyle sorunun özünü ortaya koydular.

R. Deniz/İzmir

İHD eylemleri...**İstanbul İHD eylemine saldırı...**

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi F tipi cezaevlerine karşı süren Ölüm Oruçları'nın sona ermesi için bir basın açıklaması düzenledi. “3 kapı 3 kilit” formülünün kabul edilmesini ve Ölüm Oruçları'nın daha fazla can kaybı olmadan bitmesini isteyen İHD üyeleri, 20 Şubat'ta saat 13:00'de Sultanahmet Parkı'nda biraraya geldiler. Ancak basın açıklaması yapılmasına izin vermeyen kolluk güçleri, aralarında Şube Başkanı Eren Keskin ve ailelerin de bulunduğu kitleye vahşice saldırdı. 16 kişiyi gözaltına aldı. Akşam Sultanahmet Adliyesi'ne götürülen insan hakları savunucuları serbest bırakıldılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir İHD'nin “3 kapı 3 kilit” eylemi...

16 Şubat'ta İHD İzmir Şubesi Konak Meydanı'nda “3 kapı 3 kilit” önerisi için saat 13:00'de basın açıklaması düzenlendi. Eylem 115 kişi katıldı. Basın açıklamasını İHD İzmir Şube yönetiminden Necati Barışık okudu. Geline süreci özetleyen açıklamada, dört baro başkanı tarafından önerilen “3 kapı 3 kilit” formülasyonunun

ölümleri durdurabileceği belirtildi ve “Fakat buna dahi Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün olumsuz baktığı bilinmektedir. Biz insan hakları savunucuları olarak bir kez daha sesleniyoruz; bir adım olarak '3 kapı 3 kilit' önerisi kabul edilsin ölümler durdurulsun.” denildi.

Basın açıklamasının ardından kitle sessiz bir şekilde oturma eylemine geçti. İHD Şube Başkanı Günseli Kaya, ÇHD Şube Başkanı Mustafa Ufacık, YK üyesi Zeynel Kaya, İzmir Barosu Cezaevi Komisyonu'ndan Av. Bahattin Özdemir, “3 kapı 3 kilit” önerisi için toplanan 2 bin imzayı Adalet Bakanlığı'na göndermek üzere postaneye gittiler. Heyeti oturma eylemi yaparak bekleyen kitle bu sırada marş ve türküler söyledi. Heyetin dönüşünde kitle onları alkışlarla karşıladı.

Basın açıklaması sırasında “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” vb. sloganlar atıldı. Eylem bitiminde saat 14:00'te TÜMTİS toplanma salonunda F tipi saldırısı ve Ölüm Orucu üzerine yapılacak söyleşi için çağrı yapıldıktan sonra kitle dağıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Esenyurt'ta hücrelere karşı ortak eylem...**“İçerde dışarda hücreleri parçala!”**

Ölüm Orucu Direnişi devletin tüm manevralarına rağmen dirençle devam ediyor. Zindanlarda büyük bir kararlılıkla süren görkemli direnişe ne yazık ki dışarıdan anlamlı bir destek verilemiyor.

Dışarda suskunluk fesadını kırmak, direnişi sahiplenmek, onu işçi ve emekçilere maletmek, devrimci ve komünistlerin önündeki en önemli sorumluluklardan biri durumunda.

Bu sorumluluğa kendi cephemizden sahip çıkmak için, Esenyurt'taki SY Kızıl Bayrak, Atılım, Vatan, Devrimci Demokrasi ve Özgür Gelecek okurları olarak pazarda bir eylem yapma kararı aldık.

Bir dizi aksaklık yaşasak da eylemimizi 17 Şubat günü gerçekleştirdik. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı. Şehitlerimizin resimleri ve dövizlerimizle pazarda yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını attık. Megafonla pazarda alışveriş yapan emekçilere dönük propaganda yaptık. İnsanların bir kısmı eylemimize alkışlarla destek verdiler. Kısa bir yürüyüşten sonra eylem sona erdi. Eylemimiz doğal olarak düzen güçlerini rahatsız etti, sonraki günlerde semt pazarları jandarma tarafından tutuldu.

Hücre saldırısına karşı eylemlerin güçlendirilip geliştirilerek sürdürülmesi gerektiği açık. Kendi cephemizden bunun gereklerini yerine getirmek için çaba sarfedeceğiz.

Esenyurt'tan Kızıl Bayrak okurları

Ölüm Orucu Direnişi coşkuyla sahiplenildi

23 Şubat günü Frankfurt'ta Ölüm Orucu direnişiyle ilgili kitlesel bir yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Eylem, son günlerde Türkiye'de barolar, aydınlar ve bazı demokratik kitle örgütleri tarafından gündemleştirilen “3 kapı 3 kilit” projesine yurtdışından destek vermek amacıyla yapıldı. Eylemi Devrimci Demokrasi, İşçi Köylü, Atılım, SY Kızıl Bayrak, Devrimci Proletarya birlikte organize ettiler.

ÖO Direnişi'nin uzun bir zamana yayılması nedeniyle yurtdışında direnişe yönelik duyarlılık giderek azalıyor. Fakat 23 Şubat günü gerçekleşen yürüyüş direnişin yeniden sahiplenilebileceğini ortaya koydu.

Kendi cephemizden iyi bir ön hazırlık yapamadığımız için yürüyüşe tüm güçlerimizi seferber edemedik. Bu olumsuzluğa rağmen yürüyüşte disiplinli ve coşkulu bir biçimde yerimizi aldık.

BİR-KAR/Frankfurt

Üniversiteleri kapitalist işletmeye dönüştüren, eğitimi piyasalaştıran**YÖK yasa tasarısı meclis komisyonunda...****YÖK yasa tasarısı meclisten geri çekilsin talebiyle direniş!**

Sermaye iktidarı işçi-emekçilere ve gençliğe dönük saldırılarına her geçen gün bir yenisini ekliyor. Bu saldırıların gençliğe dönük son ayağı mecliste görüşülen yeni YÖK yasa tasarısı. IMF ve Dünya Bankası politikaları çerçevesinde hazırlanan ve rektörler eliyle pazarlanmaya çalışılan YÖK VE İLGİLİ KANUNLARDA DEĞİŞİKLİK ÖNGÖREN YASA TASARISI, üniversiteleri sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırmayı öngörüyor. YÖK'ün kurulmasıyla birlikte adım adım "paralı" hale getirilen eğitim kurumları artık tümüyle birer ticarethaneye çevriliyor.

Saldırıya gerekçe olarak, öğrencilerin öğrenim maliyetlerine katılması gösteriliyor. Oysa bu tam bir aldatmaca. Geçen yıl bütçeden eğitime ayrılan pay %8.1 iken, bu yıl %7.4'e düşürüldü. Üniversitelerin bu yılki asgari ihtiyacı 2.5 katrilyon iken, ancak 1.3 katrilyon alabildiler. Kaldı ki bu payın tamamı da öğrencilere harcanmadı. Bunun son 20 yılın en düşük ödeneği olmasına rağmen, öğrenci başına ayrılan 1190 doların ancak 828 doları öğrenciye harcandı. Diğer yandan vakıf ve özel okullara çok daha fazla kaynak aktarılıyor. Yani sermaye devleti tümüyle sermayenin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda eğitim politikaları oluşturuyor.

Rektörlerce gündeme getirilen "kaynak yetersizliği", yeni yasayla birlikte öğrenci harçlarına yapılacak astronomik zamlarla kapatılmaya çalışılıyor. Yasa tasarısıyla harçların dolar baz alınarak en az dört kat artırılması gündemde. Harçların milyarları bulmasıyla birlikte, işçi-emekçi

çocuklarının önemli bir kısmı okul kapılarının dışında kalacak.

Ayrıca her üniversite farklı miktarda harç belirleme yetkisine sahip olacak. Böylece Ankara ve Diyarbakır'da, hatta aynı ildeki üniversitelerde bile aynı bölüm için farklı miktarda harç istenebilecek.

Böylece parası olanlar metropollerde iyi üniversitelere giderken, işçi-emekçi çocukları en iyi ihtimalle tabela üniversitelerinden birine girebilecekler. Bunun sonucunda burjuvazi kendi gençliğini eğitimi bekçiler olarak yetiştirirken, işçi-emekçi çocukları en fazla sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yetiştirilmiş teknikler olabilecekler. Böylelikle eğitim tam anlamıyla piyasalaştırılacak. Ne kadar paran varsa o kadar eğitim!

Yeni yasa tasarısının diğer bir maddesi "torba bütçe" uygulaması. Buna göre üniversitenin tüm geliri tek bir havuzda toplanacak ve bu bütçenin nasıl kullanılacağına rektörler ve onların atadığı bir kurul

karar verecek. Böylece üniversiteler bilimin değil, kârlılığın esas alındığı şirketlere dönüşecek.

Bu tasarıyla YÖK tarafından çıkarılacak bir yönetmelikle birlikte araştırma profesörlüğü uygulaması da başlatılacak. Böylece bilim adamları sermayeye hizmet eden ve onun ihtiyaçları doğrultusunda araştırma yapan teknik elemanlara dönüştürülecek. Bu uygulama üniversiteleri sermayeye bağımlı hale getirirken, bilimsel araştırmalarda da kârlılık esas alınacak. Üniversiteler sermayenin AR-GE laboratuvarlarına dönüştürülecek. Herhangi bir sermaye grubu kendi çıkarları doğrultusunda araştırma yapmak için öğretim görevlisi kiralayabilecek.

Görüldüğü üzere, yeni yasayla birlikte üniversiteler birer kapitalist işletmeye, eğitim büyük bir piyasaya dönüştürülüyor. Öğrenciler bu piyasanın yolunacak ve parasına göre eğitim alacak müşterileri, öğretim görevlileriyle basit memurları haline gelecekler.

Sermaye devleti ve YÖK yasanın çıkması için elinden geleni yapıyor. Milyonlarca öğrencinin eğitim hakkını ortadan kaldıracak böylesine hayati bir yasanın geçirilmesi için geceli-gündüzlü çalışıyorlar. Halen meclis komisyonunda olan yasa tasarısı yakın zamanda meclis genel kuruluna getirilecek. Eğer öğrenci gençlik başta olmak üzere işçi ve emekçi kitleler bu saldırı yasına dur demezlerse, tasarı yasalaşacak.

İşçiler-emekçiler ve gençlik olarak bir araya gelerek, bu yasaya karşı mücadele cephesini örmek, bu pervasız saldırıya gereken yanıtı vermek durumundayız.

Yasa meclisten geri çekilsin ve her düzeyde parasız eğitim talebini öne çıkararak saldırı yasına geçit vermeyelim!

Üniversiteleri kapitalist işletmeye dönüştüren, eğitimi piyasalaştıran YÖK yasa tasarısı meclis komisyonunda...

YÖK yasa tasarısı meclisten geri çekilsin talebiyle direniş!

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilere, gençliğe dönük saldırılarına her geçen gün bir yenisini ekliyor. Bu saldırıların gençliğe dönük son ayağı mecliste görüşülen yeni YÖK yasa tasarısı. IMF ve Dünya Bankası politikaları çerçevesinde hazırlanan ve rektörler eliyle pazarlanmaya çalışılan YÖK VE İLGİLİ KANUNLARDA DEĞİŞİKLİK ÖNGÖREN YASA TASARISI, üniversiteleri sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırmayı öngörüyor. YÖK'ün kurulmasıyla birlikte adım adım "paralı" hale getirilen eğitim kurumları artık tümüyle birer ticarethaneye çevriliyor.

Saldırıya gerekçe olarak, öğrencilerin öğrenim maliyetlerine katılması gösteriliyor. Oysa bu tam bir aldatmaca. Geçen yıl bütçeden eğitime ayrılan pay %8.1 iken, bu yıl %7.4'e düşürüldü. Üniversitelerin bu yılki asgari ihtiyacı 2.5 katrilyon iken, ancak 1.3 katrilyon alabildiler. Kaldı ki bu payın tamamı da öğrencilere harcanmadı. Bunun son 20 yılın en düşük ödeneği olmasına rağmen, öğrenci başına ayrılan 1190 doların ancak 828 doları öğrenciye harcandı. Diğer yandan vakıf ve özel okullara çok daha fazla kaynak aktarılıyor. Yani sermaye devleti tümüyle sermayenin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda eğitim politikaları oluşturuyor.

Rektörlerce gündeme getirilen "kaynak yetersizliği", yeni yasayla birlikte öğrenci harçlarına yapılacak astronomik zamlarla kapatılmaya çalışılıyor. Yasa tasarısıyla harçların dolar baz alınarak en az dört kat artırılması gündemde. Harçların milyarları bulmasıyla birlikte, işçi-emekçi

Yoğun devlet ablukasına rağmen etkinliğimizi gerçekleştirdik

SES Ankara Şube'de örgütlü bir emekçi olan Mahmut Konuk'un Çankaya Belediyesi temizlik işçilerinin iş sağlığı ve iş güvenliğini konu eden çalışması 11 Şubat'ta Mamak İşçi Kültür Evi'nde sergilendi.

Ancak aynı gün ve saatte Mamak halkı imzalı basın açıklaması çağrısı yapıldığı için, Mamak İşçi Kültür Evi saat 14:00'ten itibaren çevik kuvvet ve panzerler tarafından abluka altına alındı. Basın açıklamasının konusu doğalgazdaki vurgunlarla ilgiliydi. Kolluk kuvvetleri eylemin örgütleyicisi olarak kurumumuzu düşündüğü için, 2.5 saat boyunca yoğun bir terör estirdi. Kimlik kontrolleriyle beraber kültür evinde giriş çıkışlar bu süre boyunca engellendi, sözlü tacizlerde bulunuldu ve içerisi kamerayla görüntülenmeye çalışıldı. Doğalgazla ilgili eylem yapılamadı.

Bir kaç haftadır Valiliğin genelgesiyle Ankara'nın emekçi mahallelerinde huzur sağlama adı altında estirilen terör, Tuzluca'yı'da İşçi Kültür Evi'nin ablukaya alınmasıyla devam etmiş oldu. Devlet bölge üzerinde korku salmaya ve İşçi Kültür Evi'ni hedef göstermeye çalıştı.

Etkinliğimizin ön hazırlığı Çankaya ve Mamak'ta 6 işyeri gezilerek temizlik işçilerine ulaşmak, sendikalara ve bölgeye çağrı afişlerini asmak şeklinde

oldu. Yaşanan olumsuzluktan dolayı Nisan ayında sunumu tekrar sergilemek kaydıyla etkinliğimizi 1.5 saat geç de olsa 30 kişilik bir katılımı gerçekleştirdik.

Tuzluca'yı'da devletin gündüz gerçekleştirdiği terör akşam 25-30 kişinin katıldığı bir eylemle protesto edildi.

Mahmut Konuk'un çalışması işçi sınıfına yönelik saldırılardan biri olan ağır çalışma koşullarını ele alıyordu. Çalışma toplam 522 işçiyle, 18 bölge ve 1 seyyar ekiple bire bir görüşülerek yapılmış. Dinlenme yerlerinin fiziksel koşulları, koruyucu malzemelerin durumu, koruyucu aşılar, periyodik muayeneler, çalışma ortamında ve alanında karşılaşılan sorunlar, tehlikeler ve riskler hakkında sorulan sorular ve işçilerin anlatımı üzerinden şekillenen çalışma video görüntüleri ve slayt gösteriminden oluşuyordu. İşçilerin çöp arabalarında gece hangi koşullarda çalıştıkları gözler önüne seriliyordu.

Dinlenme yerlerinde 2 bölgenin soyunma dolabı varken, bölgelerde tuvalet-lavabolar hijyenik değil, bakımsız ve kırık dökük. Duş yeri 3 bölgede var, ancak kullanılır durumda değil. Koruyucu malzemelerin durumu ise, tehlikeli ve riskli işler için olması gereken sağlık koşullarını taşıyor. Eldivenler yetersiz, çizmeler astarsız lastik. Yağmurluklar su

geçiriyor. Maske ise verilmiyor.

Çöp toplayan işçilerin karşı karşıya oldukları riskler ise şöyle:

* Çöp toplarken çıkan toz ve gazların ağız ve burun yoluyla vücuda girerek çeşitli hastalıklara yol açması riski.

* Evsel atıklar arasında sık rastlanan tıbbi atıklara, iğne batmasıyla enfeksiyon hastalıklarına yakalanma riski.

* Ağır bidon kaldırırken kas ve iskelet sakatlanmaları ve yaralanmalar.

* Çoğunlukla burjuvaların yaşadığı sitelerde bulunan ve "sandık" denilen büyük çöp depolarını boşaltırken düşerek, dengesini kaybederek yaralanma riski.

İşten çıkarılan ya da emekli olan işçilerin yerine kadrolu işçi alınmadığı için, işçi sayısı azalırken iş hacmi artıyor. Taşeronlaştırma ise gün geçtikçe artıyor. Ve bir araç 30-40 ton çöp topluyor.

İşçi sınıfı sermayenin kapsamlı saldırılarının bir sonucu olarak insanca yaşam için gereken koşullardan gün geçtikçe uzaklaşıyor. Ve bugün insanca bir yaşam için gerekli ücret talebi kadar iş güvenliği ve iş sağlığı da önemli bir yer tutuyor.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Kritik işkollarında 150 bin işçi grevde...

Öğrencilerin aktif destek verdiği grev yeni katılımlarla büyüyor...

Güney Kore'de görkemli işçi eylemi

Güney Kore işçi sınıfı görkemli bir eylemle yeniden sahnede. Ülkenin demiryolu, enerji ve gaz sektörlerinde örgütlü olan işçi sendikaları, toplu sözleşme görüşmelerinin 24 Şubat akşamında anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine grev kararı almışlar ve üyelerine greve katılmaları için çağrı yapmışlardı. Uygulanan IMF programının derhal durdurulması ve 5 günlük çalışma haftası talepleriyle başlatılan greve katılım çok büyük oldu. Yaklaşık 150 bin işçi üretimi durdurdu, bunlardan önemli bir bölümü alanlara çıkarak eylemler yapmaya başladılar. Özellikle başkent Seul'de grev nedeniyle hayatın durma noktasına geldiği belirtildi.

Bunun üzerine hükümet grevi yasadışı, katılan işçileri "vatan haini" ilan etti ve 40'a yakın sendikacı hakkında tutuklama kararı çıkarttı. Grevi örgütleyen sendikacılar ise, asıl vatan haininin IMF politikalarından vazgeçmeyen, ülkeyi emperyalizmin yağmasına sınırsızca açan hükümet olduğunu söylediler.

Hükümetin tehditleri karşısında sadece Kore Gaz Kurumu'nda örgütlü sendika geri adım attı. Hükümetle yapılan görüşmelerin ardından sendika grevden çekildiğini açıkladı. Ancak diğer sendikalar eyleme devam ediyorlar.

Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KCTU) grevin daha da genişleyeceğini, grevdeki kamu işçilerinin yanısıra 150 bine yakın özel sektör işçisinin de 26 Şubat'tan itibaren eylemlere katılacağını açıkladı. Gerçekten de 26 Şubat'ta eylem daha da genişledi. Başka fabrikaların yanısıra onbinlerce kişinin çalıştığı Hyundai tekeline bağlı fabrikalardaki işçiler de greve katıldılar. Eylem, bir genel grev boyutunu aldı.

Sendikacılar tapınmakta, işçiler üniversitelerde

İşçilere geri adım attırmayı başaramayan hükümet bu kez eylemi şiddet yoluyla bastırmaya çalışıyor. Bu nedenle hakkında tutuklama kararı çıkartılan 37 sendikacı polislin eline geçmemek için kutsal sayılan ve polislin girmesinin yasak olduğu bir tapınağa (Myondong Katedrali) sığındılar. Grevi buradan yönetiyorlar. Eylemci işçiler ise hem polislin saldırılarından korunmak, hem de eylemin toplumsal tabanını genişletmek

için üniversite kampüslerine girdiler ve kendilerini destekleyen öğrencilerle birleştiler. Şu anda Güney Kore'nin bir çok üniversitesinde eylemci işçilerle öğrenciler üniversite kampüsleri içinde eylemi birlikte yürütüyorlar. Gelen bilgilere göre sadece Seul Ulusal Üniversitesi'nde 10 bine yakın işçi var. Tahmin edilebileceği gibi eylemlerin sürdüğü üniversite kampüsleri onbinlerce polis ve asker tarafından abluka altına alınmış durumda.

Hükümet daha da pervasızlaşabilir

Güney Kore hükümeti işçilerin büyük eylemini kırmak için elinden geleni yapıyor. Ancak toplumun

çok önemli bir kısmı grevci işçileri destekliyor. IMF'ye kölece bağımlılık ve yolsuzluk skandalları nedeniyle toplum gözünde itibarı neredeyse sıfırlanan hükümetin tek çaresi baskı ve terörü daha da boyutlandırmak olabilir.

KCTU'dan dayanışma çağrısı

Grevi örgütleyen Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KCTU) hükümetin bu niyetini görerek bütün dünya işçilerine dönük bir çağrı yaptı. Açıklamada hükümetin grevi ezmek amacıyla işçilere ve sendikacılara karşı daha fazla şiddet kullanma yoluna gidebileceği, sendikacıların bulunduğu katedrale ve işçilerin eylemlerini sürdürdüğü üniversite kampüslerine saldırabileceği uyarısında bulundu ve bunun engellenmesi için uluslararası dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı yaptı. Sendikanın açıklamasında ayrıca, hükümet şiddete başvurduğu takdirde Güney Kore'deki tüm işçilere genel grev çağrısı yapılacağı da belirtildi.

Güney Kore işçisi öğretiyor

IMF politikalarının tavizsizce uygulandığı, bunu güvencelemek için en sıradan demokratik hakların bile ayaklar altında çiğnendiği Güney Kore'de işçi sınıfı önemli bir mücadele veriyor. Her şey bir yana Güney Kore'li işçiler devrimci bir sınıf önderliğinin bulunmadığı koşullarda dahi emperyalist sömür ve yıkım politikalarına karşı bir çok şeyin yapılabileceğini pratikleriyle gösteriyorlar.

Hiç şüphe yok ki Güney Kore işçisi bu zorlu pratik içinde devrimci öncüsünü yaratmayı da başaracaktır. Emperyalist kapitalist sistemin kabusu asıl o zaman gerçek olmaya başlayacaktır.

Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'nin 6. Genel Kurulu yapıldı

Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'nin 6. Olağan Genel Kurulu 17 Şubat'ta Petkim Kültür Merkezi'nde yapıldı. 5 binin üzerinde üyesi bulunan Petrol-İş Sendikası'nın Genel Kurul salonunda "İMF değil emek programı!", "Birlik, mücadele, dayanışma!", "İş güvencesi hemen şimdi yasallaşsın!", "Özelleştirmeye hayır!" pankartları dikkat çekiyordu.

Kurula 250 delegeden 240'ı katıldı. Petrol-İş Genel Merkez yöneticilerinin de katıldığı kurulda açılış konuşmasını Aliğa Şube Başkanı İskender Büyükçolak yaptı. Büyükçolak konuşmasına yeniden aday olmayacağını söyleyerek başladı. İMF politikalarına ve küreselleşmeye değinerek; İMF'nin parlamentoya kadar uzanan baskısının Türkiye'nin sömürge haline getirildiğinin kanıtı olduğunu söyledi. Küreselleşmeye karşı mücadelenin giderek yaygınlaştığını, işçi sınıfının da bu mücadelede yerini alması gerektiğini belirtti. Son olarak geçmiş süreçte de değinen şube başkanı, zor bir süreç yaşandığını, yapılan ve yapılmayan herşeyin arkasında olduklarını söyledi.

Diğer sendika temsilcilerinin konuşmalarının ardından söz alan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, ülkemizde sermaye sınıfının tek çatı altında örgütlü olduğunu, işçi sınıfının ise gün geçtikçe kan

kaybettiğini, giderek örgütsüzleştiğini vurguladı. Bugün ülkemizde 5 milyon sigortalı, 5.5 milyon kayıt dışı işçi bulunduğunu, sendikalı işçi sayısının ise sadece 750 bin olduğunu söyleyen Öztaşkın, işçi sınıfının tek çatı altında örgütlenmesinin önemini vurguladı. Son süreçte hız verilen özelleştirmelere de değinerek, POAŞ'dan sonra Petkim'in özelleştirilmesinin gündeme alındığını, ama Petkim'in kolay kolay özelleştirilemeyeceğini söyledi.

Aliğa Şube Mali Sekreteri Abdullah Bilgiç ile Petkim Baştemsilcisi İbrahim Doğangül tarafından hazırlanan iki ayrı liste çıkarıldı. 136 oy alan İbrahim Doğangül'ün listesi yönetime geldi. Son anda seçime katılan sağcıların listesi ise 31 oy aldı.

Petrol-İş Sendikası'nın Türkiye genelinde en çok üyeye sahip olan Aliğa Şubesi'nin 6. Olağan Genel Kurulu'na ilgi azdı. Kurul genelde kişisel sataşmalar ve kişilerin kendini aklama çabaları ile geçti. İşçi sınıfının sorunları ve bu sorunların çözüm önerilerini içeren sınırlı konuşmalar yapılmakla birlikte, sendikanın örgütlü bulunduğu işyerlerinde yoğunlaşan özelleştirme saldırılarının tartışılmadığı kongre oldukça sönük geçti.

Filistin'de İsrail vahşeti sürüyor...**Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!**

Kurban Bayramı arifesinde başlayan İsrail bombardımanı Filistin kentlerini yıkmaya, halkı katletmeye devam ediyor. Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde bulunan Ramallah, Nablus, Cenin, Refah, Halkiye kentleri ve diğer yerleşim merkezlerine savaş uçağı, helikopter, tanklar ve savaş gemileriyle havadan, karadan ve denizden yapılan saldırıların ilk üç gününde onlarca Filistinli can verdi, yüzlercesi de yaralandı. Filistin halkına karşı fiili savaşı başlatan İsrail siyonizmi, bu vahşi saldırılarını "terörizme karşı kendini savunma" olarak açıklama küstahlığında da bulunuyor.

2000 yılının Eylül ayında başlayan İkinci İntifada, katil Şaron ve onun siyonist hükümetini acz içinde bırakmıştır. Katliamlar, gözaltı-ışkence-tutuklamalar, yerleşim yerlerinin abluka altına alınması, ev ve işyerlerinin yıkımı, kuyu ve bahçelerin tahrip edilmesi ve ekonomik kısıpca rağmen Filistin halkının direnişi devam ediyor. Siyonistlerin başı katliamcı Şaron, İsrail halkından yükselen barış talepleri ile de sıkışmaya başladı. İsrail halkı tarafından barış talebini gitgide daha güçlü bir biçimde dile getiren ve onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler; içlerinde subayların da bulunduğu yüzlerce asker gencin İsrail işgali altında bulunan Filistin topraklarında askerlik yapmayı reddetmesi, giderek bunun örgütlü bir kampanya haline getirilmesi, son günlerde İsrail'de yaşanan önemli gelişmelerdir.

Siyonist İsrail yönetimi, bu sıkışıklıktan kurtulmak ve Filistin direnişini ezmek amacıyla savaş açma cüretinde bulunmayı, tam da emperyalist saldırganlığın yarattığı özel ortama borçludur. Zira konjonktür uygun hale gelmeseydi Şaron gibi bir katil bile Filistin halkına karşı bu çapta bir savaş açma cüretini gösteremezdi. Savaş uçakları, tanklar ve helikopterlerle süren saldırılara rağmen Siyonistler, halen savaşa girmeyeceklerini iddia edebiliyorlar!

Siyonist İsrail'in yanı sıra, Amerikan emperyalizminin de Ortadoğu'daki hedeflerinden biri olan Filistin direnişini ezme planı son saldırılarla yeni bir boyut kazanmış oldu. Bu kirli planı uygulamak için uygun zemin bir süreden beri döşeniyordu. Emperyalist basın tekellerinin Filistin'e karşı başlattığı düşmanca kampanya; emperyalist çıbanın başı Bush'un Arafat'ı, somutta Filistin halkını hedef alan açıklamaları; İstanbul'da toplanan İKÖ (İslam Konferansı Örgütü) ve AB ülkeleri forumunda, AB ülkeleri ve Türkiye'nin girişimleri ile İsrail saldırılarının kınanmasının engellenmesi; uluslararası medya tekellerinin İsrail katliamlarını görmezden gelmesi vb. gelişmeler, bu hazırlıkların bir kısmını oluşturuyor.

İsrail saldırıları olanca hızıyla devam ederken, Türk sermaye devleti güya arabuluculuğa soyunuyor. Oysa ABD, İsrail, Türkiye üçlü saldırgan ittifakı, Filistin halkına karşı uygulanan zulmün gerçek sorumlularını da tüm dünyaya gösteriyor. Mazlum bir halkın haklı ve meşru direnişi bu üçlü ittifak tarafından "terör" olarak yorumlanırken, siyonizmin

vahşeti, "güvenlik kaygıları" ile gerekçelendirilmeye devam ediyor.

Zorbalıkla Filistin direnişini kıramayacağını çok iyi bilen katil Şaron, Filistin'i "güvenlik bölgelerine" ayırarak açık bir toplama kampına çevirmeye hazırlanıyor. Filistin halkını birbirinden yalıtılmış gettolar içine hapsederek denetim altına almayı planlayanlar, Naziler'in Yahudiler'i gettolara kapatmasından esinleniyorlar. Böylece Şaron da, Hitlerci kumaştan olduğunu bir kez daha kanıtlamış oluyor.

Teröre karşı olduklarını iddia eden, kendilerine demokrasi bekçiliği payeleri biçen güçlerin böylesi bir haydutluğa herhangi bir itirazları yoktur. Zira onlar da Siyonistler kadar Filistin halkının direnişinden rahatsızdırlar. Bu rahatsızlık, Ortadoğu gibi hassas bir bölgede bu direnişin diğer halklara da örnek teşkil etmesinden duyulan korkunun dışı vurumudur.

Arafat ve onun çizgisinde olanlar, hala emperyalistlerden medet umarak içinde buldukları aymazlığı devam ettiriyorlar. Nitekim daha önce Şaron tarafından dile getirilen FHKC militanlarının tutuklanması talebi, Filistin yoğun bombardıman altındayken yerine getirilerek üç militan hapse atılmıştır. Yüzlerce FHKC militanı bu kararı protesto ederek Arafat'ın konutunu taşıdı. İşgale karşı direnenleri koruyacağı yerde katil Şaron'un isteklerini yerine getiren Arafat, içinde bulunduğu çözümsüzlük çıkmazını aşma yeteneğinden yoksun olduğunu yeniden sergilemiştir.

Ne emperyalistlerin dayatacağı sözde barıştan, ne de gerici Arap yönetimlerinden Filistin halkına zerre kadar bir fayda gelmeyeceği görülmüştür. Emperyalist barış iflas etmiş, gerici Arap yöneticilerinin bir kısmı ABD çizgisinin kuyruğuna takılmış, bir kısmı ise sorunun çözümü için Bush'a yalvarmaya başlamışlardır. Filistin halkı ve toprakları füze saldırısı altında inlerken bu ülkelerden kayda değer herhangi bir tepki de henüz gündeme gelmemiştir. Amerikan işbirlikçisi bu gerici rejimler, kendi egemenliklerini devam ettirebilmek için her türlü onursuz duruma katlanmaya hazır durumdadır.

Emperyalist güçlerin Filistin halkına dayattığı ikilem, ya direnişten vazgeçip köleliği kabul etmek ya da katliamlarla ezilmek. Filistin halkına dayatılan bu ikilem, emperyalist haydutların Ortadoğu halklarına karşı hazırladıkları kirli planları hakkında da bir fikir vermektedir. Emperyalist savaşı bu bölgeye taşıyabilirlerse eğer, Filistin'de yaşananlardan çok daha ağır yıkımların yaşanacağından kuşku duyulamaz. Bu koşullarda, saldırının ilk hedefinde bulunan Filistin halkıyla eylemli dayanışma hayati ve acil bir önem taşıyor. Filistin halkıyla bölge halkları arasındaki dayanışmada halen devam eden zayıflık, doğrudan Siyonistler'in işine yaramaktadır. Bu aşamada, asıl sorumluluğun bölgenin ilerici-devrimci güçlerinin omuzlarında olduğunu da eklemek gerek.

Filistinli gençlere yaşamak için bir neden gösterin**Lemis Andoni**

Son haftalarda Filistin intihar saldırılarındaki keskin yükseliş, çatışmada vahim bir dönüm noktasını ifade ediyor. Bunların sorumluluğunu artan ölçülerde laik grupların üstlenmesiyle, artık Batılı gözlemcilerin dinci aşırılığı kınamaları mümkün olmayacak.

Amansız askeri kuşatma karşısında ve kendi hayatları için hiçbir gelecek umudu görmedikçe, giderek daha fazla genç insan ölmeyi ve beraberlerinde İsrailileri'i sürüklemeyi arzulayacaklar. Birçokları için, seçenek kesindir: ya ölüm, ya işgale son. Her İsrail 'bastırma eylemi', her füze saldırısı, her vahşi misilleme, sadece daha fazla insanı canlı bombaya dönüştürmeye yarıyor.

Bir İsraili'nin ölümü ve yoldan geçen düzinelercesinin yaralanmasıyla sonuçlanan, 28 yaşındaki Vefa İdris adlı genç kadının Kudüs'ün ortasında kendisini havaya uçurması olayını düşünün. İdris, hurilerle ve şarap ırmaklarıyla dolu, köktendincilerin vaadettikleri cenneti aramıyordu. Filistinli mülteci, bugüne dek tanıdığı tek hayat olan, işgal altındaki hayatın acısı ve öfkesiyle harekete geçmişti.

İntihar saldırıları ne barışı ne de adaleti getirmeyen dehşet eylemleridir. Ama İdris'in trajik eyleminin gösterdiği gibi, bunlar, İsrail, sürekli olarak kuşatma altındaki bir halkın hayatını boğazlar ve ülkelerini tecrit edilmiş gettolara çevirirken sessizce seyreden bir dünyaya karşı umutsuzluk ve hıncın yol açtığı eylemlerdir.

İsrail'in askeri gücünün hiçbir ölçüsü -Filistin şehirlerini topa tutmak, nüfusun altına sokulduğu kuşatmayı şiddetlendirmek, eylemcileri suikastlerle öldürmek- Filistinliler'in akan yarasının diğer tarafa yayılmasını durduramayacaktır. Hayatlarını düşmanların canını acıtacak şekilde sona erdirmeye hazır, İdris gibi Filistinliler oldukça, intihar eylemleri son bulmayacaktır.

İntihar saldırıları son bulmalıdır. Ve bunun yolu, genç Filistinliler'e, ölmek için değil yaşamak için bir neden göstermektir. Fakat bu, ABD'nin Filistin önderliğini tecridi, ya da artan İsrail askeri baskılarıyla sağlanamaz.

Filistin saldırılarını kınarken, işgale sona erdirmek için hiçbirşey yapmamakla, Batı sinik bir iki yüzlülük ortaya koyuyor. Bu eylemlerin kökenindeki ızdırabı kabullenmek yerine, Batı, bunları irrasyonel şiddet eylemleri olarak açıklama yoluna gidiyor.

Sözde uzmanlar ve bazı haber kuruluşları, Filistinli kuşaklar üzerinde yıllarca süren İsrail askeri işgalinin yüksek maliyetini gözardı ederken, ölüm ve cinayeti yücelten garip ve yabancı bir kültüre dair hikayeler anlatıyorlar. Ve, Washington'un Filistinlilerin acısını kabullendiği nadir durumlarda, Amerikan yetkilileri, 'Filistinli şiddeti'ni kınayarak, esas olarak İsrail'in bütün bir halka boyun eğdirmesini desteklemiş olurken, sahte bir ahlaki üstünlük iddia etmekte hiç vakit kaybetmiyorlar.

Dışişleri Bakanı Colin Powell'a göre 'Filistinliler, istekleri ne kadar meşru olursa olsun, şiddet yoluyla seslerinin işitilmeyeceğini anlamalıdır.' Peki, bu sözler, Uluslararası Af Örgütü'nün tanımlamasıyla 'insan hayatına 'sorumlu bir umursamazlık' gösteren İsrail politikasına Amerikan desteğini nasıl açıklayabilir?

Powell, İdris gibi birisine, ABD'nin sadece İsraili değil, Filistinli hayatına saygı gösterdiğini ortaya koymalıydı. Tersine, İdris'in hayat dolu yüzü, canlı bombalar yoluyla özgürlük arayan bir kuşağın simgesi olarak, Batı Şeria ve Gazze'de duvarlara yapıştırılan posterlerde. Onun trajik sonu -işgale son verilmesi ve Filistin halkının çalınmış umut, vakar ve insanlığının iade edilmesi çağrısı- uluslararası ve Arap iktidarsızlığının mahkemeye verilmesidir. (*International Herald Tribune*, 23 Şubat '02)

(Bu metnin çevirisi 26 Şubat tarihli *Yeni Şafak*'tan alınmıştır... Yazar Lemis Andoni, Ürdün'de yaşayan Hristiyan kökenli bir Filistinli bayan gazetecidir...)

Aynı anda üç ayrı bölgede savaşmak üzere “şok taburlar” oluşturuyor...

Emperyalist saldırganlık örgütü NATO tahkim ediliyor

Tüm bir yirminci yüzyıl tarihi emperyalist sistemin savunma değil, saldırı stratejisi üzerine kurulduğunun sayısız kanıtıyla doludur. Avrupa'yı tahrip eden, yüz milyona yakın insanın hayatına mal olan iki paylaşım savaşı, bağımsızlığı için savaşan halklara karşı yürütülen kanlı savaşlar ilk akla gelenlerdir. Bu saldırganlık, kapitalizmin tekelci aşamaya ulaşmasıyla sistemin vazgeçilmez, temel bir özelliği haline geldi. NATO üzerinden yapılan yeni hazırlıklar bunu bir kez daha doğruluyor.

NATO küresel bir kontr-gerilla örgütüne dönüştürülüyor

Bütün kapitalist devletlerin kontr-gerilla örgütlenmelerine sahip oldukları artık bir sır değildir. '90'lı yılların başında İtalya'da açığa çıkartılan Gladio; kapitalist ülkelerin ilericilere ve komünistlere, işçi önderlerine ve diğer muhaliflere karşı kirli yöntemlerle mücadele etmek amacıyla gizli örgütlenmeler kurduklarını gözler önüne serdi. Bunlara “en demokratik” kabul edilen ülkeler de dahildir. Bu olgu, kapitalizmin çürümüş bir şiddet toplumu olduğunun somut göstergelerinden biridir. Bağımlı kapitalist ülkelerde ise, (bunların en bariz örneği Türkiyedir) çeteleşmenin vardığı boyut, devletin bir bütün olarak kontr-gerilla örgütlenmesine dönüşmüş olmasında ifade bulmaktadır.

Günümüze kadar Gladio örgütlenmeleri, aralarında belli bağlantılar olmakla beraber esas olarak her ülkede ayrı faaliyet yürütüyorlardı. Bu kirli savaş faaliyetinin boyutu ise, her ülkedeki sınıf savaşının seyrine göre değişiyor. NATO'ya yüklenecek yeni misyonla kirli savaşlar, artık tek merkezden yönetilecek ve duruma göre, “ihtiyaç duyulması” halinde bu savaşa NATO güçleri de katılacak. Bu amaçla bir “kriz yönetimi” oluşturuluyor.

Bu uygulamanın ilk adımı olarak, “sivil-asker

işbirliği” ile 19 ülkenin katılımıyla bir tatbikat gerçekleştirildi. 31 Ocak-6 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirilen tatbikat, “NATO anlaşmasının 5. madde kapsamında ortaya çıkabilecek bir krize” müdahale senaryosuna dayanıyor(muş). Sivil-asker işbirliğini geliştirmeyi amaçlayan “kriz yönetimi”nin devreye gireceği durumlara bakınca, 5. maddenin bir kılıf olduğu ortaya çıkıyor. Bu durumlar arasında yabancı bir ülkeyle savaş, doğal afetler, kıtlık sorunları sıralanırken, asıl dikkat çekici olanı toplumsal ayaklanmalar oluşturmaktadır.

Kuşkusuz ki, oluşturulacak kriz yönetiminin devreye gireceği durumlar son maddede ifade edilen **toplumsal ayaklanmalar** olacaktır. Bu durumlar, ya anti-emperyalist halk hareketleri, ya anti-kapitalist, küreselleşme karşıtı hareket ya da tek tek ülkelerde yükselen devrimci sınıf mücadeleleri olacaktır. Kriz yönetiminin devreye girdiği ülkelerde hükümetin yürütmeye ilişkin bazı yetkilerini doğrudan üzerine alacağı da açıklanmıştır.

NATO ülkeleri arasında devrimci sınıf mücadelesinin gelişme potansiyelinin en yüksek olduğu ülke bugün için Türkiye'dir. Nitekim Türkiye; Genelkurmay Başkanlığı karargahı, NATO daimi ve askeri temsilcileri, MGK Genel sekreterliği, çeşitli bakanlıklarla devlet kuruluşlarının temsilcilerinin oluşturduğu “Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi” ile sözkonusu tatbikata katıldı. Bu yeni oluşum işçi sınıfını, emekçileri ve elbette devrimci güçleri yakından ilgilendirmektedir. Zira bu hazırlık, tam da onlara karşı, yükselecek devrimci mücadeleyi ezme üzere yapılmaktadır. Bu da devrimci güçlerin bugünden bu oluşumu hesaba katan bir hazırlık yapmalarının önemine işaret ediyor.

NATO “şok taburlar” oluşturuyor

İşçi sınıfı ve halklara karşı bir suç örgütü olan

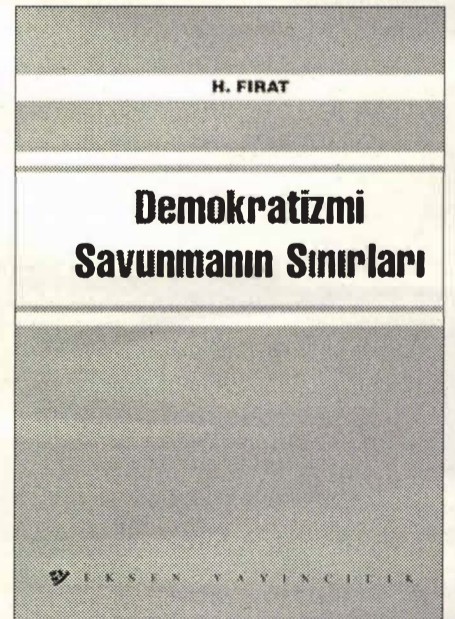
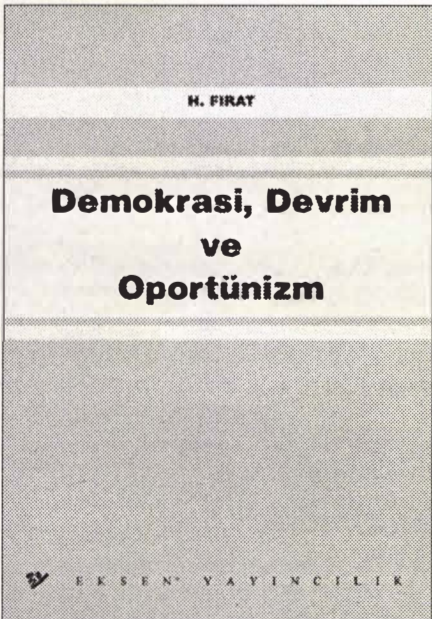
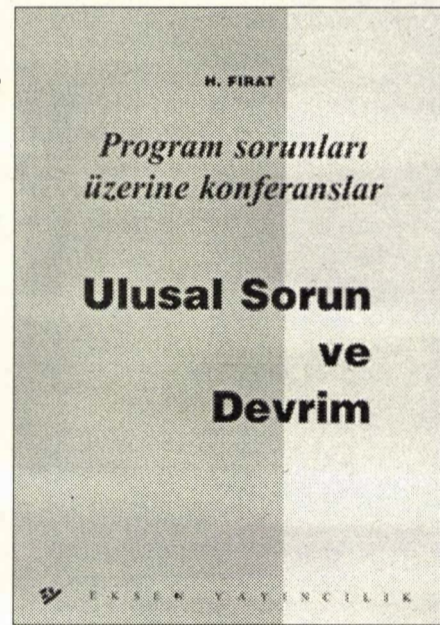
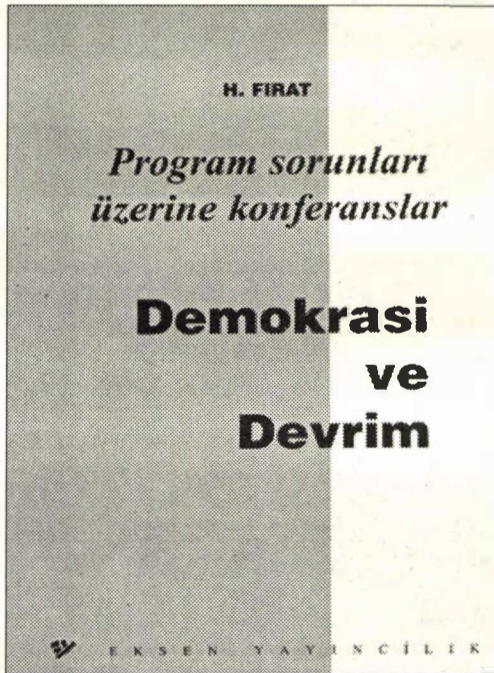
NATO, “uluslararası terörle mücadele” gerekçesiyle kendini tahkim etmeye devam ediyor. Suç dosyası oldukça kabarık olan bu saldırgan ittifak, bir anda dünyanın her tarafında savaş yürütecek düzeye gelmek için hazırlık yapmaktadır. Bu amaçla “gerektiğinde” kullanılmak üzere üç “acil müdahale birimi” oluşturuluyor. Daha önce oluşturulan “Kriz yönetimi” ile birleştirildiğinde yüzbinlerce askeri içine alan yeni birliklerin kurulmasının anlamı daha iyi anlaşılır.

NATO'nun kuracağı bu yeni saldırı ordusu, aynı andan dünyanın herhangi üç noktasında iki yıl süreyle savaş sürdüreceği nitelikte olacak. Herhangi bir kriz noktasına konuşlandırılacak asker sayısı 100 bine kadar ulaşabilecek. Bu durumda aynı anda üç bölgede savaşacak toplam asker sayısının 250 bin olması planlanıyor. Bu devasa “şok taburların” en modern silahlarla donatılmış olacağı hesaba katıldığında ne düzeyde bir yıkıcı gücün oluşturulmak istendiği hakkında bir fikir vermektir. Böylece NATO emperyalist/kapitalizme karşı mücadelenin yükseldiği alanlara ya da onların çıkarlarına ters düşen ülkelere karşı pervasızca saldırabileceklerdir.

NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünen Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler, peş peşe gündeme gelen bu iki gelişme ile uşaklıklarını daha ileri düzeyde ispatlama olanağına kavuşmuş olacaklar. Kurulacak yeni taburlarda yer almaya hazırlanan Türk ordusu, gelecekte başka halklara karşı yürütülecek savaşlarda emperyalizmin maşalığını yaparken, ülke içinde ezmede zorlandığı bir devrimci ayaklanma ile karşılaştığında ise NATO'dan yardım isteyecektir.

Dünyanın yeniden paylaşımı amacıyla savaş başlatan emperyalistler, geçmiş deneyimlerinden de yararlanarak, kapitalizm ve savaş karşıtı mücadelenin yayılabileceğini hesaba katarak askeri güçlerini tahkim ediyorlar. Dünyanın ilerici ve devrimci güçleri de buna göre hazırlanmak durumundadırlar.

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Partili yoldaşlarımıza, devrimci yurtseverlere ve halkımıza açık çağrı!..

İçinde geçmekte olduğumuz günler çok önemli, halkımızın, halklarımızın kaderini, geleceğini doğrudan ilgilendiren ve etkileyen kritik bir dönemeç...

Bu döneme etkili ve sonuç alıcı müdahaleler yapılmazsa özgürlük, bağımsızlık ve emeğin kurtuluşu davalarında yılların kaybedileceği çok açık!.. Son üç yılın gelişmeleri, neden olduğu sonuçlar bu gerçekliği tartışmasız bir biçimde kanıtıyor...

O nedenle mutlaka devrimci yurtsever görevlerimizde sahip çıkmak, bunu örgütlü ve sonuç alıcı biçimlere kavuşturmak sorumluluğu ve zorunluluğuyla karşı karşıyayız!

Hep soruluyor: Ne yapmalı?

Sürece devrimci tarzda müdahale etme, kendi devrimci sorumluluklarını yerine getirme konusunda ciddi, samimi ve tutarlı olanlar için bu sorunun yanıtı çok açıktır! On yılların devrimci birikimini, deneyimini, kazanımlarını ve tarihini arkasına alan ve bunları aşarak kendisini yeniden üreten devrimci yurtsever çizgide birleşmek, bir araya gelmek, örgütlenmek, politik güç haline gelmek, politik güç araçlarını geliştirmek, var olanları teslimiyetçi-tasfiyeciler çizginin egemenliğinden kurtarmak! Ama öncelikle bu iddianın kesin kararını vermek!

Nasıl? Nereden başlamalı?

Bu soruların öncelikli yanıtı, sürece devrimci tarzda müdahale etme zorunluluğunu etinde kemiğinde hissetmekten, bu noktada kesin ve net bir karara sahip olmaktan, bunun ciddi, tutarlı ve samimi duruşu içinde olmakta geçiyor...

Tasfiyecilik, gericiilik, teslimiyet ve çözülmenin, yozlaşmanın egemen olduğu bir süreçte sağlam bir ideolojik duruş, davada ciddi, tutarlı, samimi ve kararlı olmak çok önemlidir; çünkü bozulma, yıkım ve çözülme, düzene savrulmuş en başta bu temel noktalarda olmaktadır... Özellikle İmralı Partisi'nin bütün değer ve kazanımlarımızı parça parça Türk sömürgeciliğine sunma konusundaki kararlılığı düşündüğünde, herkes kendisine 'hala neyi bekliyorum' sorusunu sorup cevabını mutlaka vermelidir. İmralı Partisinin "geri çekilmesiyle" birlikte ortaya çıkan boşluk, hızla TC Sömürgeciliğinin istediği bir biçimde doldurulmaktadır. Kuşkusuz TC, doldurmak istediği alanlardaki Ulusal Kurtuluş Mücadelenin değer ve kazanımlarının bozulmasını, çürümelerini beklemekte ve kendi politikalarını tek seçenek olarak sunmaktadır. Zaman TC lehine işlemekte ve her geçen gün geniş halk yığınlarının bilinci karartılmakta, devlet politikaları tek seçenek olarak bilinçlere kazınmaktadır. Asıl tehlike budur ve TC, Öcalan ve İmralı Partisi üzerinden Kürt halkının sadece bugününe değil, geleceğine ve muhtemel direniş seçenekleri üzerine ipotek koymaktadır...

Elbette her şey, devrimci tutarlılık, samimiyet ve kararlılıkla, sorumluluk duygusuyla bitmiş olmuyor, bu temel öğeler, çok önemli ve ilk vuruşta harekete geçirici ateşleyici öğeler. Ancak eskisiyi aşan, geçmiş deneyimleri ve dersleri özümseyen bir tartışma, kendini yeniden üretme ve bu zeminde birleşerek örgütlenme ve politika araçlarını üretme süreci de kaçınılmazdır. Bu, aynı zamanda nasıl, ne yapmalı ve nereden başlamalı sorularına da temel bir çerçeve cevaptır!

İmralı sürecinin neden ve sonuçlarıyla değerlendirilmesi konusunda önemli bir mesafe kaydedilmiş, tarihimizin temel dersleri konusunda önemli bir zihinsel açıklığa ulaşılmıştır. Yani devrimci yurtsever çizginin ana çizgileri, dönemin ideolojik, politik görevleri en kaba hatlarıyla belirlenmiştir. Üzerinde yürünmesi gereken devrimci platform bellidir. Bu platform üzerinde birlikte yürüyüşü gerçekleştirmek mümkün ve aynı ölçüde kaçınılmazdır! Geleceğimizin tek güvencesi olan bu zemin hiçbir gerekçe ve mazeretle bulanıklaştırılmaz. Saflar nettir... Ya TC'den ve onun 'Kürt ayağı' olan İmralı zemininde yer alınacak, ya da karşısında 'Özgürlüğün kanla sulanmış yolunda'... Tarihsel bir yol ayırımında bulunuyoruz... Ya özgürlüğümüze giden yolu yürüyeceğiz, ya da bugün şekerle bandırılmış köleliğe boyun eğeceğiz!.. Bugün susanların, yarın kendilerine dayatılacak köle bir yaşamı reddetme olanakları ve hakları olmayacaktır!

Bizim platformumuzun ana çizgileri nelerdir?

Uluslararası karşı-devrimci hareketin bir sonucu ve Kürt ayağı olan İmralı sürecine karşı olmak, devrimden, özgürlükten, bağımsızlıktan, emekten ve ezilenden yana olmak, bu temelde mücadele etmeyi esas almak; işte, sözünü ettiğimiz platformun ana çizgileri...

Asgari olarak bu platformu kabul eden güç, çevre ve kişilerin mücadele birliklerini ve bunun çeşitli nitelik ve düzeylerdeki biçimlerini geliştirecekleri, bunun yoğun çabalarını sergileyecekleri kesindir... Bu çabalar sudan bahaneler ve gereksiz arılıklarla savsaklanamaz. Devrimci Direniş hattında olmak, en az İmralı Partisi'nin TC ile bütünleşmesi için gösterdiği cesaret ve kararlılığı gerektirir...

Bugün, acil olan, hemen yapılması gereken, ertelemeksizin döneme müdahale etmek ve bunun etkili araçlarını oluşturmaktır!

Bu noktada bütün devrimciler, yurtseverler, sosyalistler görev ve sorumluluklarının bilinciyle hareket etmek, taşıdıkları kimliklere uygun, onunla tutarlı bir duruş içinde olmak durumundadırlar... Özellikle de kendisini "öncü" sıfatıyla tanımlayanlar... Öncelikle partili yoldaşlarımız böyle davranmak durumundadırlar; omuzlarındaki tarihsel yükün bilinciyle hemen harekete geçmek sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar!.. Bu anlamda hiç bir yoldaşımız, hiçbir yurtsever bulunduğu alanı boş bırakmamalı ve bütün yeteneklerini harekete geçirerek Devrimci Direniş Çizgisinde ustaca yürümesini bilmelidir. Bunun için bir yerlerden talimat beklenmemelidir. TC ile kucaklaşma ayınlarından daha etkili itaatsizlik eylemleri geliştirmeli ve böylece milyonları Devrimci Çizgi ile bütünleştirmenin etkin yollarını mutlaka bulmalıyız...

Değerli Yoldaşlar,

Son üç yıl içinde Öcalan'ın, Başkanlık Konseyi'nin partimizin, devrimimizin, halkımızın başına neler getirdiği biliniyor. Bunlar üzerinde uzun uzadıya durmanın bu nedenle pek gerekli olduğunu sanmıyoruz. Bir yanınıza, çevrenize, arkadaşınıza bakın! Biz böyle miydik? Gerçekten geriye ne kaldı, ne bırakıldı? Son değer kırıntıları da son hızla yok edilmeye çalışılmıyor mu? Peki neden, ne uğruna? Bütün laf cambazlıklarının, demagoji ve yalanların altında basit, onursuzca bir af, bir "yaşam dilenciliğinden" başka tek bir amaç var mı? İdeolojik tasfiye, politik ve askeri silahsızlandırma, etkili ve yoğun bilinç, ruh ve bellek katliamı, emperyalist ve TC'nin dayatmalarının bir sonucu, ana çizgileri ve ayrıntıları bu merkezler tarafından çizilmiş karşı-devrim stratejisinin adım adım uygulanması değilse nedir?

Bu kapsamlı tasfiye hareketi, aynı zamanda halkımızı alternatifsiz, çaresiz, ufuksuz, umutsuz bırakmayı hedeflemektedir!

O nedenle lafta "demokrasiden" tapınma düzeyinde söz edilmesine rağmen parti içinde, halk arasında her türlü tartışmayı, soru sormayı, farklı düşünmeyi ve davranmayı en sert biçimde bastırmaya, bu bağlamda korku ve tecridi egemen kılmaya, bunun için her türlü yolu denemeye çalıştılar. İlginçtir; hemen hemen her çevre ve kişi, İmralı sürecini, onun anlamını ve sonuçlarını tartışıyor, ama partililer ve halk açıktan açığa tartışmıyor. Onlara denilen şudur: "Önderliğin dediklerini özümseme tartışmalarını yap ve özümse, bunun dışında düşünme, soru sorma, tartışma, yoksa gerisini sen düşün!..." Kuşkusuz bu, Öcalan sisteminin özüdür, tüm demokrasi çığırkanlığına ve laf cambazlıklarına rağmen en kaba despotizmi anlatmaktadır!

"Demokratik uygarlık" mı?

Peki neden, en sıradan farklılığa, tartışmaya, soru sormaya ve düşünmeye izin verilmiyor? Bu, dün de böyleydi, ama devrim, ulusal kurtuluşçuluk kavramlarıyla gizletilebiliyordu... Bugün ise ek olarak TC, kendisine dayatıyor: "Tek bir fire vermeden Kürdistan, Kürt ve devrim adına ne varsa her şeyi tasfiye et, bütün kazanımları yok et ve olası alternatif düşünce ve eğilimleri, farklılıkları bastır, uç vermelerine izin ver!" Öcalan, bunu başaracağına sözünü verirken, öncelikle 3. Kongrede egemen kıldığı sistemine, onun kültürüne, yarattığı "kullarına", "iktidar" mevzilerine yerleştirdiği egemen ve orta sınıf unsurlarına güveniyordu... Biz ise Hayrilerin, Kemallerin, Mazlumların, Ağıtlerin ve Onların şahsında Onbinlerce şehidimizin bize öğrettiklerine

güvendik. Ve bugün Milyonların ruhlarında, bilinçlerinde yer eden bu güvendir...

Öcalan gerçeğini yaşayarak gören, İmralı süreciyle birlikte daha derinlemesine kavrayan, tasfiyeciliğin her gün kendilerinden neler alıp götürdüğünü gören çok sayıda arkadaşımızın olduğunu biliyoruz. Ancak, bu arkadaşlarımız şu anda örgütsüz, donanımsız ve çaresizlik psikolojisi içinde çürümeye terk edilmiş bulunuyor. Güneyde tutulan binlerce arkadaşımızın sömürgeci ve emperyalist iradeyle tutsak tutulması, orada her türlü imha ve çürütme politikasına açık hedef halinde bulundurulması boşuna değil. Umutsuzluğu, çaresizliği egemen düşünce ve ruh haline getirmek, her türlü alternatif eğilim ve girişimi ta işin başında yok etmek, anılan tutsak ve rehin tutmanın çok önemli bir boyutu olmaktadır.

Peki, bu kader mi? Çok yönlü tutsaklık, çaresizlik ve çürüme içinde beklemek kaçınılmaz mı?

Hayır! Çaresiz değiliz, alternatifsiz değiliz!

Bugüne dek uğruna her şeyimizi ortaya koyduğumuz ideallerimiz ve hayallerimiz, çeyrek yüzyılı aşan deneyimlerimiz ve birikimlerimiz çarenin, seçeneğin ne olduğunu çok net ve kesin bir biçimde anlatıyor!..

Peki, ne yapmalı, nasıl yapmalı, nereden başlamalı?

İmralı sürecine, İmralı Partisi'ne yönelik net bir bilince sahip olmak, bulduğumuz zeminlerde tasfiyeciliğe karşı uygun ve sonuç alıcı bir tutum geliştirmek, giderek değerlere sahip çıkan yoldaşların ortak duruşunu ve eylemini örgütlemek, bu tür çabaları her zeminde ve bölgede çoğaltmak, böylece devrimci çizgide ısrar hareketini yaygınlaştırıp güçlendirmek yapılması gereken görevlerin başında gelmektedir! Daha fazla beklemeyen, zaman ve değer yitirmeden...

Bu, mümkün ve gereklidir!

Yoksa yarın çok geç olabilir!

Devrimci çizgide harekete geçmek, ayağa kalkmak ve devrimci partimizi yeniden inşa etmek için ileriye atılma zamanıdır!

Durmak ise ölümdür! Durmak çürümedir, çürümenin ise ölümden beter olduğu kesindir!

Yurtsever Kürdistan Halkı,

Tüm saptırıcı, çarpıtıcı ve devlet güdümlü politikalara rağmen halkımız, ulusal taleplerindeki ısrarını, taşıdığı devrimci birikim ve dinamizmi her fırsatta açığa vuruyor. Bu, TC'yi korkutan en temel etkenlerden biri. Ancak buna rağmen çeyrek asırlık mücadele birikiminin yarattığı etki sonucu bugün, İmralı Partisinin etkisinde bulunmaktadır. Var olan bu paradoksal durum, hem çok büyük bir tehlikeye, hem de yeniden toparlanmanın ve ayağa kalkmanın güçlü zeminine işaret etmektedir. Egemen yan ve süreç, çok yönlü tasfiyecilik biçimindedir. Bu noktada sorun tasfiyeciliğe karşı alternatif ve umudu somut politik güce dönüştürmekte düşümlenmektedir. Kuşkusuz bu tarihsel önemdeki görevin başarılmasında halkımızın tutumu, kendi davasına sahip çıkması çok önemlidir. Halkımız İmralı Partisi'nden hesap sormalı, devrimci yurtsever talepleri konusundaki ısrarını sürdürmeli, bunların utanç verici af ve yaşam dilenciliği ile trampa edilmesine izin vermemelidir!

Kendisinden beklenen budur, kendisine yakışan budur!

Açık ki çok kritik bir süreçten, kaderimizin ve geleceğimizin büyük ölçüde belirlenmek istendiği bir dönemeçten geçmekteyiz. Ya değerlerimize ve kaderimize sahip çıkar, bu sürece müdahale etmenin duruşu içinde olur, bunun etkili araçlarını yaratırız; ya da gericiilik, tasfiyecilik ve yozlaşmanın karanlık egemenliğinde yitip gideriz!..

Evet, kendi değerlerinden ve emeğinden yana, hayallerine ve şehitlere ihanet etmek istemeyen arkadaşlarımızın önünde duran uzlaşmaz ikilem budur!

Elbette devrimci yurtsever arkadaşlarımızın tercihi ve duruşu besbellidir: Devrimci çizgide ısrar etmek, devrimci çizgide birleşerek ayağa kalkmak ve bize ait olan herşeye sahip çıkmak!..

Ayağa kalkalım, devrimci çizgide birleşelim, özgür ufukları fethetme yürüyüşünü kararlıca sürdürelim!..

Tasfiye ve karşıtına dönüşmede yeni bir boyut...

İmralı Partisi yönetimi yayınladığı 5 Şubat tarihli bildiri ile bundan böyle TC ve AB sınırları içinde PKK adına hiçbir faaliyette bulunmayacaklarını açıklamışlardı. Bu, tasfiye sürecinin hızla nihai hedefine götürülmesinin yeni bir göstergesiydi. Bu anılan bildiride ortaya konulan görüşler ve belirlenen tutum, sürecin sadece bir tasfiye, devrime ve halkımıza ait son değer kırıntılarının yok edilmesi değil, aynı zamanda bir tersine dönüş, karşıtına dönüşme süreci olduğunu da bir kez daha gösterdi ve kanıtladı. İmralı süreci, salt bir teslimiyet ve tasfiye süreci değil, aynı zamanda, PKK ve Kürdistan halkını tersine çevirme, karşıtına dönüştürme, TC'nin ve emperyalist sistemin çizgisine çekme ve bir kontra gücüne dönüştürme sürecidir.

Bu iki yön içiçe ve bir bütündür. Sürecin ilk aşamalarında tasfiye ve silahsızlandırma, bilinç ve ruh katliamı öğeleri öndeyken, bu, giderek karşıtına dönüşme öğelerinin belirginleşmesini ve egemen hale gelmesini de sağlayacaktır. Devrime, ulusal kurtuluşa ve halka ait bilinç, ruh ve değerler yok edilmeden, onun yerine karşıt eğilim ve davranışların konulmasının ve söz konusu hareketi karşıtına dönüştürmenin olanağı yoktur.

Kuşkusuz tasfiye sürecinin tamamlanması ve karşıtına dönüşme hareketinin egemen yan haline gelmesi bugünden yarına ve kısa sürede gerçekleşemez. Buna her şeyden önce yılların mücadele birikimi, Kürdistan halkının taşıdığı devrimci potansiyel ve dinamizm engeldir. Bu nedenlerle süreç kendi içinde çelişkili ve çatışmalı yol alıyor. Çoğu zaman İmralı Partisi yönetenlerinin Kürt sosuna batırılmış lafları sık sık ve üst perdeden dillendirmeleri, bu çelişki ve çatışmaların etkisiyledir.

Tasfiye ve karşıtına dönüşme süreci, Kürtlerin veya diğer halkların tarihlerinde yaşadığı yenilgi ve tasfiyelerden çok temelli farklılıklar sunmaktadır. Askeri ve politik yenilgi, ardından gelişen ruhsal çöküş ve pasifikasyon, kuşkusuz o halklar açısından tarihsel olarak büyük bir darbedir. Ama bir de bu yenilgi ve tasfiyenin kendi karşıtına dönüşme, düşmanlarının çizgisine gelme ve onların bilinçli uşaklığına oynama hareketi biçimini alırsa, bunun tahribatları ve vuracağı darbeler tanımlanamaz boyutlar kazanır. Şimdi Kürt halkına, oradan Türkiye ve Ortadoğu halklarına dayatılan budur.

Burada tam anlamıyla bir saf değiştirme, düşman güçlerin ve politikalarının etkin bir unsuru haline gelme durumu söz konusudur. İmralı süreci ve İmralı'dan dayatılan politikaların özü ve yönü budur! Bunun terminolojideki karşılığı İHANET'tir. Ama herhangi bir ihanet de değildir. Basit bir ihbarcının, sıradan bir itirafçının durumu da ihanet olarak adlandırılır, ancak ihanet kavramı, İmralı'yı açıklamada yeterli değildir.

Tasfiye ve karşıtına dönüşüm süreci, başını ABD'nin çektiği uluslararası karşı-devrim hareketinin iradesinin bir sonucudur ve her ayrıntısı bu gerçekliği yansıtmaktadır. İmralı Partisi'nin yukarıda sözünü ettiğimiz bildirisinde "Kraldan daha kralcı" değerlendirmeler yapması, salt utanç verici bir durumun değil, salt geldikleri noktanın neresi olduğunu göstermesi bakımından da değil, ama bunlarla birlikte İmralı sürecinin kimin iradesinin ürünü olduğunun ibret verici göstergesidir.

Bu bildirilerinde kendilerini, siyasal duruşlarını, kimden yana, hangi politikaların dümen suyunda olduklarını pervasızca itiraf etmekten çekinmiyorlar. Fiilen PKK'yi fesh etme anlamına gelen kararlarını açıkladıkları bildiride (5 Şubat 2002 tarihli PM'nin bildirisi) şu utanç verici değerlendirmelerde bulunuyorlar:

"Değişim süreci hangi yöntemlerle yaşanırsa yaşansın, sonuçta 21. yüzyıla damgasını vuracak olan yeni uluslararası sistem, insanlığın her alanda

yaşadığı küresel bütünleşmeye uygun olarak daha demokratik, barışçıl ve işbirliğini esas alan bir karakterde olacaktır."

"Yeni uluslararası sistem" dedikleri, ABD emperyalizminin bütün dünyaya egemen kılmaya çalıştığı, bugüne kadar kazanılan tüm demokratik mevzileri ayaklar altına almada çekinmediği 21. yüzyıl stratejisinden başka bir şey değil. 21. yüzyıl, *"insanlığın her alanda yaşadığı küresel bütünleşmeye uygun olarak daha demokratik, barışçıl ve işbirliğini esas alan bir karakterde olacak..."*miş. Öyle mi? 11 Eylül olaylarını fırsat bilen ABD'nin dünyayı tek başına ve bir imparatorluk biçiminde yönetme stratejisinin Afganistan ayağında sergiledikleri vahşet ve barbarizm, emperyalist merkezlerde "Terörizme karşı global savaş" konseptiyle başlattıkları "cadı avları", alelacele geçirilen "anti-terör yasaları", İmralı Partisi'nin vaaz ettiği "yeni uluslararası sistemin" ne demek olduğunu, "Demokratik Uygurluk" diye halkımıza yutturmaya çalıştıkları düzenin niteliklerinin ne olduğunu bütün çıplaklığı ile anlatıyor.

Gerçekten ABD'yi aşıktan savunan ideologlar, siyasetçiler kendi stratejilerini "bizim" cumhuriyetçiler kadar, İmralı Partisi kadar teorileştirip meşrulaştırıyorlar mı? İsteyen bir karşılaştırmasını yapsın. İsteyen ABD'li 60 "aydının" imzaladığı ve ABD'nin 21. yüzyıl stratejisini, bu bağlamda Afganistan paylaşım ve hegemonya savaşını destekleyen bildiriyle İmralı Partisi'nin 5 Şubat 2002 tarihli bildirisini karşılaştırsın!

İmralı Partisi, karşıtına dönüşmeyi ve ABD çizgisine gelmeyi kendi dışındaki bölge güçlerinden de istemeden edemiyor. *"Bunun için de daralmış ve baskıcı içerik kazanmış olan milliyetçi, dini ve sol düşünce sisteminin aşılıp demokratik düşünce sistemine ulaşmanın gerekliliğine dikkat çeki"*yor...

İmralı Partisi, bunlarla yetinmiyor, ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Irak politikasını, olası Irak'a yönelik askeri saldırıyı yüzündeki bütün maskeleri bir kenara atarak teorileştiriyor, meşrulaştırıyor. Bu noktada "Kraldan daha kralcı" bir tutum sergiliyor. Anılan bildirilerinde bu konuyla ilgili yazdıklarını birlikte okuyalım:

"Irak'taki sistem mücadelesi yeni Ortadoğu sisteminin nasıl olacağını belirleyecek, bu da yeni uluslararası sistemin temel ölçü ve özelliklerini yaratacaktır. Açıkça görülüyor ki Irak üzerinde yoğunlaşan mücadelenin bölgesel ve uluslararası karakteri vardır ve bu mücadele eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele olmaktadır. Önümüzdeki süreçte siyasi ve askeri düzeyde daha da keskinleşerek çözüm yaratmaya çalışacak olan böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkar eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır. Yine Partimiz ve halkımız baskı, parçalama ve terör cephesinde değil, demokrasi, barış ve özgür birlik cephesinde saf tutacaktır. Çünkü Kürt halkının olduğu gibi, bölge halklarının ve dünya demokrasi güçlerinin çıkarları burada yatmaktadır."

Evet, çok açık. Nedir demokrasi cephesi"? Kimdir "dünya demokrasi güçleri", İmralı Partisi bu değerlendirmesiyle "Demokrasi cephesi ve güçleri" olarak ABD ve onun liderliğindeki sistemden başkasına işaret ediyor mu?

ABD'nin emperyalist hegemonya ve Ortadoğu'ya tek başına egemen olma stratejisinin bir gereği olarak Irak'a yapacağı askeri müdahale, emperyalist savaş, İmralı Partisi tarafından *"eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele"* olarak değerlendiriliyor. Bu değerlendirme ile kimin iradesini yansıttıklarını, karşıtına dönüşme yolunda

geldikleri noktayı bir kez daha kanıtlıyorlar. Ayrıca ABD'ye yaranmak için nasıl utanç verici çırpınışlar içine girdiklerini de gösteriyorlar. Gerçekten gerçeklere azıcık saygıları kalsaydı ABD ve emperyalist politikalarını bu kadar açık ve pervasızca överler miydiler? ABD'nin Ortadoğu'da ve dünyanın başka bölgelerinde katliam, işkence, "sahte operasyonlar", cinayetler ve özel savaş uygulamaları dışında tek bir olumlu ve "demokratik" davranışı örnek gösterilebilir mi?

Bütün bu gerçekleri tersyüz eden, çarpıtan değerlendirmelerin yapılması boşuna değil, karşıtına dönüşme, emperyalist politikalar içinde yer alma istem ve tutumlarını meşrulaştırmak içindir. ABD, Irak'a müdahale hareketiyle bölgeye barış ve demokrasi getirecek, "yeni bir statüko" kuracak, bu yeni statükoda TC'nin de inkarcılığı aşılacak ve Kürtler de kültürel haklarına kavuşmuş olacaklardır. Bundan dolayı, *"Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkar eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır. Yine Partimiz ve halkımız baskı, parçalama ve terör cephesinde değil, demokrasi, barış ve özgür birlik cephesinde saf tutacaktır."*

Saflarını, cephelerini işte bu kadar açık bir biçimde dile getiriyorlar... Hem ABD'nin geliştireceği politikardan ve savaştan yan olacaksınız, hem bunu **"yeni statüko"** diye selamlayacaksınız; ardından Ortadoğu halklarının yanında olduğunu vaaz edecek ve bunu, **"halkların Demokratik Ortadoğu Birliği"** biçiminde formüle edeceksin! Bu, düpedüz sahtekarlık olduğu kadar, halklarla alay etmekten başka bir şey değildir!

Kuşkusuz, ortada bir "Akıl tutulması" değil, bilinçli tercih, saf tutuş var. Bu, halkımız da dahil halklara ve emekçilere kan kusturan ABD'nin saldırgan, emperyalist savaş politikalarının yanında, içinde yer almak, onun piyonluğuna soyunmak, açıkça bunu talep etmektir.

Hesapları şu: "Biz ABD politikalarına yatarsak ABD de bize bir rol verir, bunun karşılığında kimi yaşam kırıntılarını elde edebiliriz!" Peki bu kadar alçaltıcı yaranma ve dalkavukluğa rağmen ABD, halkımızın değerleri ve geleceği üzerinde ipotek kuran bu baylara figüranlık, piyonluk rolü verecek mi?

Hayır, ABD, İmralı Partisi yönetenlerine istedikleri figüranlık rolünü de vermeyecektir. Bir kontra güç olarak kullanmaya çalışacak, ama işleri bittikten sonra bir kağıt mendil gibi varuşturup çöp sepetine atacaktır. Olası bir Irak savaşında TC'nin tavır da bundan başkası olmayacaktır.

Yani, "yaşam ve af dilenciligi", bunun karşılığında karşıtına dönüşmede sınır tanımama çizgisinin sonu yok...

Tasfiye ve karşıtına dönüşme sürecinde alınan yol ve geline nokta çok açık ve belgeliyken bunu görmemek, görüp de tavır almamak, yaşanan büyük felaketin sorumluluğuna ortak olmak değilse nedir?

O halde bugün devrimci yurtseverlerin yapması gereken görev ve sorumluluklar çok açık değil mi?

İmralı sürecine karşı tavır almadan yurtsever kalmak mümkün mü?

İmralı Partisi safını ve tavrını açıkça belirlemiş! Ya yurtsever duygulara sahip olanlar?..

Ülkesinden, onun özgürlüğünden ve bağımsızlığından, emekten ve tarihsel tüm değerlerimizden yana olanları bekleyen tek bir görev var. Devrimci yurtsever çizgide birleşmek ve politik bir güç haline gelmek!

Onursuz bir yaşama boyun eğmek yerine dövüşerek ölmeyi tercih etmeliyiz...

İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!

Sabahın ilk saatlerinde beyni uyuşturan, insanın içinde en ufak umut kırıntısı bile bırakmayan "Müslüm baba", "Orhan abi"li arabesk müziğin dinletildiği servisten iniyorum. Önce koca bir ohh çekiyorum, kurtuldum diyorum.

Yanımda ağır adımlarla yürüyen yorgun bakışlı erkek ve kadın iş arkadaşlarım. Evet benim ilk günüm, onlara oranla daha hızlı yürüyorum, umutlu ve heyecanlıyım. Romanlardan okuduğum, büyük ustaların anlattığı işçi sınıfının içine giriyorum. Yüksek bir gürültüyle kocaman bir kapı açılıyor, birkaç adım sonra içerdeyim. Ortalık sessiz ve karanlık, boğucu bir hava var. Etraf temiz görünüyor. Soyunma odasına doğru ilerleyen arkadaşları takip ediyorum etrafımı süzerek. Sıkış sıkış giyiniyoruz, bana hemen bir dolap ayarlıyorlar. Bir yandan bitmeyen sorular... Sorular beni biraz kendime getiriyor. İçeri giriyoruz. Birden çok az ışık yayan lambalar yanıyor ve inanılmaz bir gürültü kulaklarımı çınlatıyor. Kendime güvenerek gittiğim yerde şimdi etrafıma bakıyor adeta kaçacak yer arıyorum. Çalışan makineler beni çok korkutuyor, sanki üzerime geliyorlar, adım adım uzaklaşıyorum. Daha ilk 5 dakika, ama ben kokudan bayılabiliyorum. 15 dakikadan sonra önce gürültüye, sonra kokuya alışıyorum.

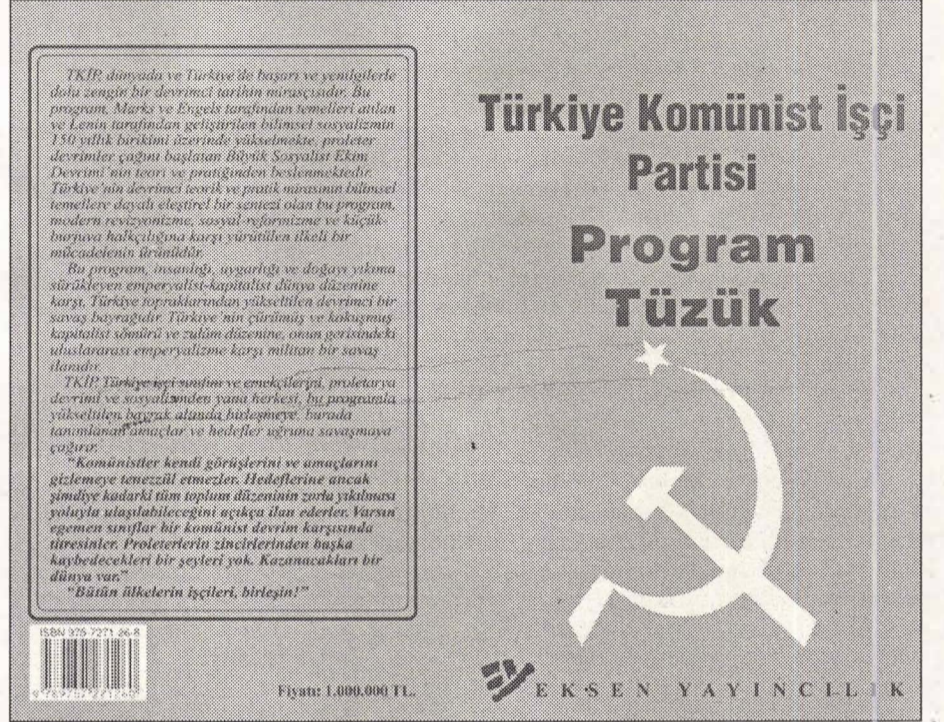
Tabii ki sadece o an için böyle oluyor. İlerleyen günlerde fabrikadaki yoğun boya kokusu (tiner, asit vb.) inanılmaz baş ağrılarına, mide bulantılarına neden oluyor. Bunların önüne geçilemez mi? Tabii ki geçilir. Patron cebinden para çıkmasını diye her gün vaazlar veriyor: "Bu koku kimseye zarar vermez, şimdide kadar kimse zehirlenmedi" vb. saçmalıklar. Oysa biz o kokunun tenimize ve ciğerlerimize nasıl işlediğini, gerek baş ağrılarımızdan gerekse öksürüklerimizden anlayabilecek kapasiteye sahibiz. Yoğun bir tempoyla çalıştırılıyor. Ya üç kişinin yapacağı işi tek kişi ya da çok nadir iki kişi yapıyor, ya da makinanın ayarı yükseltip malların daha hızlı gelmesi sağlanıyor. Bu da ayak tabanlarımızın şişmesine, halisünasyonlar görmemize, dolayısıyla psikolojimizin bozulmasına kadar birçok hasara neden olabiliyor. Yoğun çalıştırılmanın ardından mide bulandırıcı yemeklerimiz, asgari ücretin altında 105 milyon maaşımız, ne kadar acımasızca ve vahşice, insanlık dışı bir yöntemle sömürüldüğümüzün kanıtı olsa gerek. Oysa biliyoruz, bu iş bu koşullarda verem mikrobu gibi içimizi kemiriyor, gençliğimizin en güzel yıllarını alıp götürüyor, bizleri asosyalleştiriyor, makineleştiriyor ve her geçen gün ömrümüzden gün alıyor. Yaşamın birçok güzelliğinin farkına dahi varamıyoruz, hayal bile kuramıyoruz, doyusya sevemiyoruz, doyusya gülemiyoruz... Lanetler yağıdırıyoruz hayata, bazen ölümü bile düşünüyoruz. Kendimizi değersiz, hiçbir işe yaramayan insanlar olarak görüyoruz.

Oysa biraz düşünebilsek... Makinaların başında sen olmasan, ben olmasam o makinanın varlığı hiçbir işe yaramaz. O deriyi biz işlemesek derinin hiçbir anlamı kalmaz. Biz ellerimizle dünyayı yaratıyoruz, üretilen tüm zenginlikler bizim gibi işçilerin sayesinde. Kendimiz de dahil o çok değersiz gördüğümüz işçi sınıfının eseri herşey... Elimizde tuttuğumuz kalem, saçımızı taradığımız tarak, giydiğimiz kazak, ellerimizi yıkadığımız sabun, herşey işçi sınıfının yani bizim ürünümüz. Peki bu nasıl bir çelişki böyle! Herşeyi yaratan işçiler açlık sınırında yaşarken, yaşamı yaratanlar hergün yaşamdan kovulurken, hiçbir

işe yaramayan bir avuç asalak servetine servet katıyor. Üstelik oturduğu yerden. İşte kapitalizm bu! Oysa "Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız!" O gücümüz var. Yeter ki isteyelim. Tarih göstermiştir ki, insanlığın kurtuluşunun yegane gücüdür işçi sınıfı. İşçi sınıfı, yani sen, yani ben, evet biz, tüm insanlığın kurtuluşu bizim ellerimizde!

Ücretli kölelik düzenine hayır demenin zamanı geldi. Merak etme, fısıltılar çığlığa dönüşecek ve kalles patronların suratında bir tokat gibi patlayacaktır. Bugün birileri bizim adımıza bedeller ödüyor, kim bunlar bir düşün? Bunlar kendilerini işçi sınıfının ve ezilen halkların kurtuluşuna adayın ve bu uğurda ölümü göze alan insanlar. Onlar devlet tarafından tehlikeli görülüyor, F tipi hücrelere kapatılıyorlar. Kısaca onları öldürmeye çalışıyor devlet, çünkü korkuyor onlardan. Eğer onlar dışarıda olurlarsa işçi sınıfına kurtuluşun yolunu gösterecekler, bizlere doğruyu öğretecekler. Ve bizim sömürüye karşı birleşip mücadele etmemiz kapitalist düzenin sonu demektir. İşte bizim bu gücümüz korkutuyor devleti.

Devlet devrimci tutsakları F tipi hücrelere kapatarak onları yoketmeyi planlanıyor. İçerde büyük bir direniş var. Devrimciler inatla direniyorlar, işçi sınıfına doğru yolu göstereceğiz diyorlar. Zafer bizim olacak diyorlar. Yoldaşlarımızın omuzlarında büyük bir yük var, bu yükü hafifletmenin zamanıdır şimdi. Birileri gelip bizi kurtarmaz, bizi kurtaracak olan

kendi ellerimizdir! Düşman güçlü, topları, tüfekleri, paralı katilleri, polisi var. Ama biz daha güçlü olabiliriz, çünkü bizim beynimiz, yüreğimiz ve bizi kurtuluşa götüreceğiz olan biricik partimiz, işçi sınıfının ve devrimcilerin kanlarıyla her geçen gün daha da kızıştıran bayrağımız var. Bu bayrak altında birleşip örgütlenirsek, hiçbirşey bize engel olamaz. Onursuz bir yaşamın savunucusu olmaksızın, bu sistemin pislikleriyle çürümektense, onurlu bir işçi olarak düşmanımınla dövüşerek ölmeyi tercih ederim. Şafakta zaferi göremesem de, bir işçi olarak üzerime düşeni yerine getirmenin rahatlığıyla çocuklarıma onurlu bir miras bırakmış olurum.

Yaşasın devrim ve sosyalizm

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Komünist bir işçi/İzmir

Esenyurt'ta Nazım Hikmet şiir dinletisi...

"Güzel günler göreceğiz çocuklar..."

17 Şubat'ta Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde komünist şair Nazım Hikmet anısına bir etkinlik düzenlendi. Nazım Hikmet'in şiirlerinden seçilmiş bir dinleti sunuldu.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin sevdalarını, özlemlerini, kavgalarını sanatıyla yansıtan büyük bir devrimci şair Nazım Hikmet. 2002 yılının Nazım Hikmet yılı ilan edilmesinden sonra bir yandan burjuvazinin has sözcüleri, diğer yandan yeteneklerini burjuvazinin hizmetine sunmuş "sanatçılar", Nazım Hikmet'in salt sanatçı yanını öne çıkarmaya ve bunun da içini boşaltmaya büyük bir özen gösteriyorlar. Onun komünist kimliğini ve sanatını devrimci içeriğini görmemeye ve göstermemeye çalışarak, 100 yaşındaki koca şairi ehliştirmeye çalışıyorlar.

Etkinliğimizin amacı, hem büyük şairi anmak, onun eserlerini işçi ve emekçilere tanıtmak, hem de burjuvazinin bu gerici kampanyasına yanıt vermektir. Seçilen ve etkinlikte kullanılan şiirler sayesinde, gerekli yanıt Nazım'ın kaleminden verilmiş oldu.

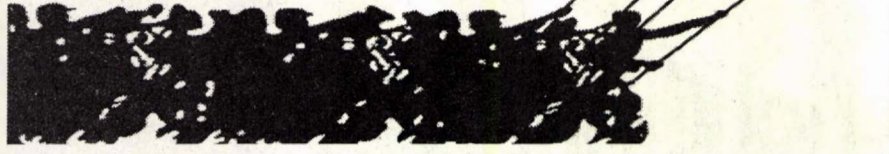
Etkinliğimiz "Güzel günler göreceğiz çocuklar" dizeleriyle tanınan ve umuda çağırın, güzel günlere inancı dillendiren *Nikbinlik* şiiriyle başladı. Hemen ardından sürgünden memleketteki oğlu Memed'e yazdığı mektup seslendirildi. "Hapiste yatacak olana bazı öğütler", "Hapisten çıktıktan sonra", "Henüz vakit varken gülüm", "Taranta Babu'ya 7. mektup" okundu. Kapanış ise "Vatan haini" şiiriyle yapıldı. Şiirler arasında Nazım Hikmet'in dünyaya bakış açısını, kavga tutkusunu ifade eden kısa pasajlar sunuldu.

Etkinliğimize katılan Grup Eksen, Nazım Hikmet şiirlerinin bestelerinden oluşan bir çalışma hazırlamıştı. Şiirlerin okunmasının ardından bu besteleri seslendirdiler.

Etkinliğe 50 kişi katıldı. Sade olmasına rağmen program beğeni ile izlendi. Dinleyiciler Esenyurt İşçi Kültür Evi'nin şiir grubunun başarılı bir çalışma gerçekleştirmiş olduğunu dile getirdiler.

İşçi Kültür Evi çalışanları

Mücadele Postası..

Çağrı:

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğinde buluşalım!

İnsan soyunun yarısını oluşturan kadınların ezici çoğunluğu tarih boyunca hep ezilip aşağılandılar. Bugün de emekçi kadınlar derin bir eşitsizlik ve ayrımcılıkla yüzyüzel. Egemenlik ilişkilerinin beslediği cinsel, sınıfsal, ulusal, dinsel baskı ve sömürüyü ağır biçimde yaşıyorlar.

Bu genel ve sistematik sömürüye ek olarak, savaş dönemlerinin yıkımını, savaşın acısını en çok emekçi kadınlar yaşıyorlar. "Terörizme karşı mücadele" adı altında azgınlaşan emperyalist saldırganlığın Afganistan'da, İsrail siyonizminin Filistin'de yürüttüğü barbarlığın en büyük bedelini Filistin'in ve Afganistan'ın emekçi kadınları çekiyor.

Bu yılki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğimiz, genelde tüm emekçi kadınlar, özelden savaşın korkunç yüzünü yaşayan Afganistanlı ve Filistinli emekçi kadınlarla dayanışmaya hizmet edecektir.

Tüm işçi ve emekçileri, ilerici ve devrimci çevreleri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğine katılmaya çağırıyoruz.

Yer: Metraustr.26-28, Stupa, 2 Stock

Bockenheimer-warte, Frankfurt Uni.

Zaman: Pazar, 10 Mart 2002

Saat 14:00

BİR-KAR

(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

8 Mart'ta alanlara!

Kadınlar kapitalizmin gelişmesiyle birlikte üretimde yer almaya başladılar. Ama buna rağmen kadın özünde aynı sorunları yaşamaya devam ediyor. Emekçi kadınlar sınıfsal, cinsel ve ulusal olarak eziliyorlar. Toplumun en büyük hizmetçisi haline gelen emekçi kadınların sorunlarının düzen içinde çözümü mümkün değil. Kadını fabrikalarda bir makina, hayatın diğer alanlarında ise cinsel bir meta haline getirmeyi, onun 'zayıflığından' faydalanarak daha çok kâr elde etmeyi düşünen sistem, saldırılarını daha da yoğunlaştırıyor.

Yeni YÖK yasa tasarısı ve liselerin har(a)çlı hale getirilmesiyle çocuklarını okutamayacaklar. Oysa ne çok isterler çocuklarının kendileri gibi bir hayat sürmemelerini. Ya sağlık hizmetlerinin özelleştirilmeye çalışılmasına ne demeli. Tüm bunlara dur diyebilecek öncü insanları F tiplerinde katledilerek bizleri daha da karanlığa boğmak isteyen asalak sınıfı tahtından indirmek, 8 Mart gibi günleri her gün yaratmaktan geçiyor.

Düzen her ne kadar emekçi kadınları sorunlarına yabancılaştırmaya çalışsa da, onlar gerçek hayatın içinde varolacaklardır. Bunu tek başlarına değil, tıpkı 8 Mart'ın o ilk anlamını kazandığı gün gibi, işçi-emekçi, erkek-kadın örgütlülüğüyle başaracaklardır. 8 Mart'ı bu şekilde somutlaştırabilmek, 8 Martlar'ı salonlara hapseden lafelerleriyle değil, emekçi ve duyarlı insanlarla geleceğe dönük adımların atılmasıyla mümkündür.

8 Mart'ta alanlara!

Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!

SY Kızıl Bayrak okuru/Antakya

Kölelik zincirlerini ancak mücadele ederek kırabiliriz

Hergünkü sorumluluk telaşıyla kalkıp, kimimiz işimize, kimimiz okula gideceğiz. Kimimiz eşimizi, çocuğumuzu yolcu edip ev işlerine girişeceğiz. Yani diğer sabahlardan hiçbir farkı olmayacak. Akşam olduğunda erkeklerimize hizmet etmek için hazır olacağız. Uykularımızsa rüyalarla süslenecek. Kimimiz beyaz atlı prensiyle uzaklara kaçacak, kimimiz ise kabuslar görecektir, belki de çılgınlarla uyanacak. Bizi döven, küfreden, saldıran tüm erkekleri bıçaklayacak, vahşice saldıracaktır. Tüm kinimizi, öfkemizi kusacağız. Ama bugün televizyondan "kadınlar gününüz kutlu olsun" sesi de gelecek kulağımıza. Siz mutfakta bulaşık yıkarken, radyodan "kadınlar gününüz kutlu olsun" diyecek bir erkek sesi ya da siz bir konfeksiyonda makinenizin başında çalışırken veya bir halıya, kilime ilmek atarken... Bir an önce eve gitmek üzere bindiğiniz otobüste boyalı basın okurken. Kocaman puntolarla "Kutlu olsun kadınlar gününüz" diye yazıldığını göreceksiniz. Nasıl kutlanacak kadınlar günü, siz onca yükün altında ezilirken.

Bugün kendimizi bol bol televizyon kanallarında, gazete sayfalarında göreceğiz. Mikrofonlar bizlere tutulacak. Sorunlarımızı bir-iki kelimeyle anlatmaya çalışacağız. Hemen araya bir reklam koyacaklar. Reklamda kadın bedeni sömürülecek. Bir kadın olarak kendimizi bir de orada göreceğiz. Onun da kadınlar günü kutlu olsun denecek. Birçok tanınan kadın toplantısından görüntülerle karşılaşacağız. İlk önce Tansu Çiller çıkacak karşımıza, sonra Rahşan Ecevit'i, Berna Yılmaz'ı göreceğiz. Tansu Çiller, hani şu her türlü yolsuzluğa, pislige adı karışan, faşist çeteleri "şerefli" ilan eden ilk kadın başbakan... Engin demokrasinin gereği feministleri de çıkartacaklar karşımıza.

Peki ne diyecekler? "Dünya Kadınlar Gününüz kutlu olsun" derken sizinle dalga geçerek, tüm emekçi ve ezilen kadınlara ufak bir köşe ayıracaklar. Ardından reklamlarda ve programlarda kadın vücudunu kullanarak kârlarına kâr katmaya çalışacaklar. Sizlerin sorunları bir kenarda unutulacak. Ya da medya bizi temsil ettiğini iddia ederek sermaye partili kadınları ve Tansu Çiller gibilerini karşımıza çıkaracak. "Ben sizin ananızım, ben sizin bacınızım" yalanını yutturmaya çalışacak. İnanmıyoruz. Çünkü o "evlatlarını" (kendi öz evladını değil tabii ki) bir çakıl taşına değişebilecek bir kişi. Çünkü o "evlatlarının gözaltında kaybedilmesine, işkence görmesine, öldürülmesine engel olmayan, çeteleri tüm işçi, emekçi ve ezilen sınıfın başına musallat eden bir kişi. Çünkü o da diğerleri gibi yaptığı ekonomik "atılımlar"la (özelleştirme, işten atma, zam, enflasyon vb.) anaları-babalari işsiz, bebeleri aç bırakan bir kişi. Çünkü o kadın değil. Bugüne kadar o koltuğa oturan erkeklerden farklı düşünmemiş, farklı davranmamıştır. Kadınlar için ne yapmıştır ki, sizi temsil etme cüretini gösteriyor. Hele Elif'in, Ayşe'nin, Hatçe'nin sorunları için hiçbir şey yapmamıştır, yapamaz da. Diğer sermaye sahibi erkekler, kadınlar, düzen partili kadınlar da onlardan farklı değiller. Onlar da sizin gibi yaşamadıkları, sizi anlamadıkları için sorunlarınızı çözemezler. Onların ağızından tek duyacağınız şey, Atatürk'ün kadınlara yıllar önce siyasi haklar vermiş olduğudur. Fakat bunun gerçek yaşamda hiçbir hükmü yoktur. Çünkü kadınlar bugün özgürce düşünemiyor, özgürce siyasi tercihini yapamıyor, siyasi eylemde bulunamıyorlar. Bunun koşullarından yoksunlar.

Sermaye basını gerçekleri çarpıtıyor. En başta "kadınlar gününüz kutlu olsun" diyerek bir gerçeği çarpıtıyor. 8 Mart "Dünya Kadınlar Günü" değil, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü"dür. Çünkü 8 Mart tarihi bir anlam ifade ediyor. Nereden alıyor bu anlamı? 8 Mart'ı eylem günü olarak seçen işçi kadınlardan alıyor. 8 Mart 1886'da 40 bin New York'lu tekstil işçisi kadın "eşit işe eşit ücret", "eşitlik, özgürlük" sloganlarıyla direnişe geçerler. Greve engel olmak isteyen polis ile işçi kadınlar arasında yaşanan çatışmada çok sayıda kadın yaşamını yitirir. 8 Mart 1908'de New York'lu dokuma işçisi kadınlar işten çıkarılmalarına karşı yeni bir direniş başlatırlar. Fabrikayı işgal eden kadınların buldukları yerde devlet yangın çıkarır ve 129 işçi kadın yaşamını yitirir. Ne 1857 8 Mart'ında polisle çatışan kadınlar, ne 8 Mart 1886'de fabrikayı işgal eden kadınlar bizden farklıydı. Onlar Kore'deki, Afrika'daki, Hindistan'daki, Fransa'daki, İran'daki, Afganistan'daki kadınlardan da farklı değillerdi. İşte bu yüzden 8 Mart, 1910'da "2. Enternasyonal Kadınlar Konferansı"nda Clara Zetkin'in önerisiyle, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak kabul edilmiştir.

Bize köleliği dayatan bu düzen artık böyle gitmemeli. Önümüzde iki tercih vardır. Boyun eğmek ya da karşı çıkmak. Boyun eğmek bizim için bir tercih olamaz. Karşı çıkmak ise tek başına yapılamaz. Biliyoruz ki, kadın ve erkek işçiler güçlerini örgütlenerek birleştirmeyi başarırlarsa sermayeyi yenebilirler. Kendimize ve sınıfımıza güveniyoruz. Kadının ve tüm ezilenlerin kurtuluşu ancak proletarya devrimi ve sosyalizm ile mümkündür.

Şan olsun 8 Mart'ı yaratan kadınlara!

İşçilerin kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

SY Kızıl Bayrak okuru/Kavseri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat:
3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **30.000 000 TL** Yurt dışı **200 DM**
1 Yıllık Yurt içi **60.000 000 TL** Yurt dışı **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

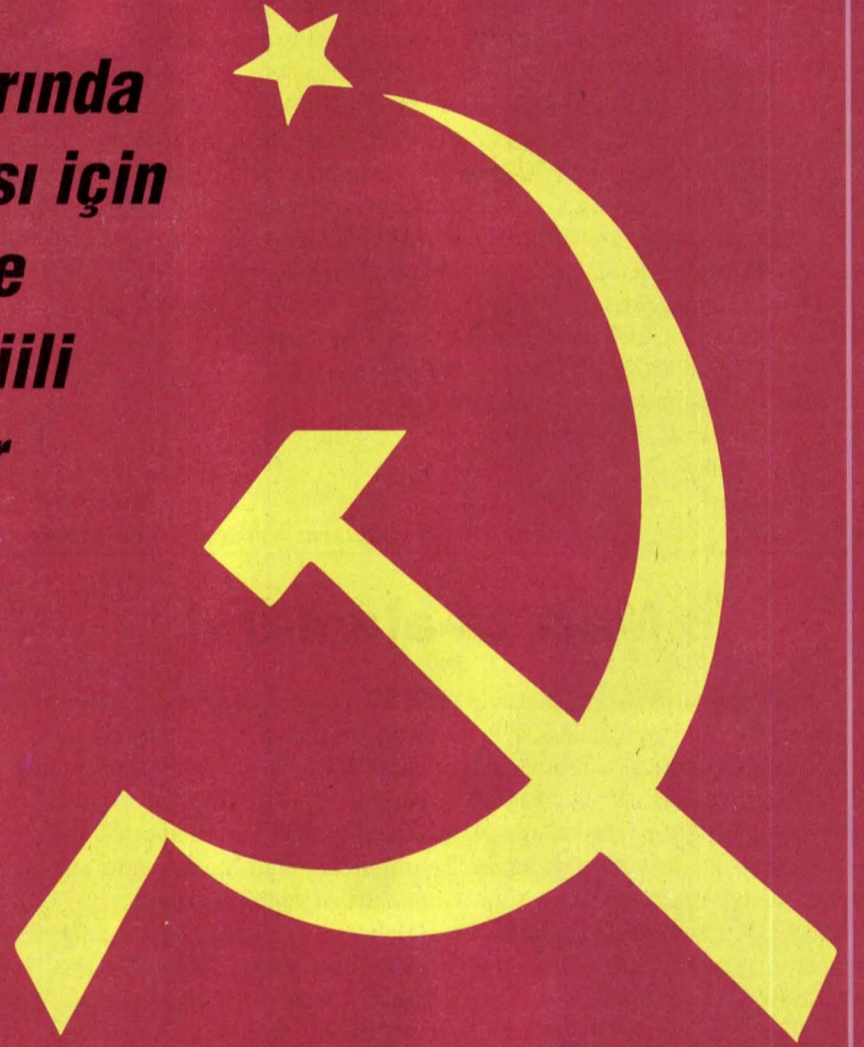
Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

“Kadının kurtuluşu:

“Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

“Analık toplumsal bir işlemdir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.

“TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.”

(TKİP Programı)